

Yêu Trong Mùa Tuyết Rơi

Contents

Yêu Trong Mùa Tuyết Rơi	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2: Lần Đầu Gặp Gỡ	3
3. Chương 2: Dân Có Ấn Tượng Tốt	4
4. Chương 3: Thư Tình	7
5. Chương 4: Lần Đầu Tiên	9
6. Chương 5: Bắt Gặp	11
7. Chương 6	13
8. Chương 7: Tâm Động, Người Cùng Phòng Không Ngờ Tới	14
9. Chương 8: Tình Cảm Đậm Sâu Hơn Trong Sự Trắc Trở	19
10. Chương 9: Quyết Định Yêu	21
11. Chương 10	23
12. Chương 11: Biết Được Rồi, Nên Rồi Khỏi Không?	26
13. Chương 12: Dịu Dàng	27
14. Chương 13: Lựa Chọn Sau Sự Dịu Dàng	30
15. Chương 14	32
16. Chương 15: Sự Thật	34
17. Chương 16	36
18. Chương 17: Đứa Trẻ	38
19. Chương 18: Đứa Trẻ	40
20. Chương 19: Gặp Gỡ	42
21. Chương 20: Xuất Hiện	44
22. Chương 21	46
23. Chương 22: Lại Một Lần Chọn Lựa	48
24. Chương 23:	50
25. Chương 24: Ngày Tháng Trải Qua Luôn Vui Vẻ	53

Yêu Trong Mùa Tuyết Rơi

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, nam nam sinh tử Người dịch: DanfuBeta: Bạch Nhật Mộng Câu chuyện k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-trong-mua-tuyet-roi>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Văn Vũ, nam, 19 tuổi, 175cm, 65kg. Tướng mạo bình thường, lòng tự ti rất cao, chưa từng yêu, nhưng tình cảm phong phú, một tiểu thụ không chịu công khai! [Còn rất nhiều đặc điểm tính cách, trong văn tự xem ha!] Gia cảnh bình thường!

Duẩn Lạc, nam, 20 tuổi, 181cm, 70kg. Tướng mạo thoát tục [trong văn có giới thiệu, kinh diễm đó!] Siêu tự tin, học tập không tệ, thuộc loại “bách hoa tùng trung qua, phiến diệp bất thiên thân” [1], quan trọng là nam nữ đều “ăn” tốt [straight, với đàn ông chỉ là chơi vui thôi!], gia cảnh khá giàu có.

Âu Dương Hạo, nam, 19 tuổi, 180cm, 69kg. Tướng mạo xuất chúng, nhưng không phải cấp hotboy, rất thanh tú, tỉ mỉ chu đáo! Gia cảnh giàu có, loại đàn ông giỏi việc nội trợ!

Điền Vũ Hòa, nữ, 18 tuổi, 174cm, 55kg. Mĩ nữ tuyệt đỉnh, hoa khôi, bạn gái của Duẩn Lạc [cứ xem là vậy], lòng đố kị cao, lòng chiếm hữu cao! Có gia cảnh rất lớn!!!

Duẩn Học Nghĩa, nam, 38 tuổi, mạnh mẽ, papa Duẩn Lạc, đồng sự trưởng tập đoàn Hoa Nghi.

Lưu Khả Y, 37 tuổi [nhìn thì như mới 27 tuổi, rất trẻ trung, từng nhầm là chị Duẩn Lạc], mama Duẩn Lạc, người đẹp!!

Văn Tân, nam, 16 tuổi, 177cm, 57kg, em trai của Văn Vũ, có chút brother complex, nhưng tuyệt đối là straight! Ở cùng với Văn Vũ, học cao trung ở thành phố B!

Duẩn Hàng, nam, 22 tuổi, 183cm, 74kg, anh trai Duẩn Lạc, vô cùng chín chắn, lúc còn trong trường đã có thể giúp việc cho papa!

Văn Húc, nam, 38 tuổi, papa Văn Vũ, kinh doanh một nhà máy nhỏ, tình cảm với mama Văn Vũ rất tốt, tư tưởng khá cởi mở!

Lý Phương, nữ, 37 tuổi, mama Văn Vũ, giáo viên tiểu học, nội trợ, yêu thương con cái! Rất thương yêu Văn Vũ, bởi vì những ngày tháng trước kia không được tốt, nên Văn Vũ luôn ở nhà bà ngoại, cảm thấy nợ Văn Vũ!

Từ Bằng, nam, 19 tuổi, 177cm, 67kg, trai đẹp điển hình, bạn học của Văn Vũ!

Chú giải:

Bách hoa tùng trung qua, phiến diệp bất thiên thân: đi qua bụi hoa trăm hoa nở, thân mình không một chiếc lá bén vào người, ý nói dù có đi qua con đường trần tục cũng không vương bụi trần, tất thấy bên ngoài cũng không thể làm ô nhiễm sự thuần khiết của bản thân.

2. Chương 1-2: Lần Đầu Gặp Gỡ

Ánh mặt trời sáng tỏ, từng áng mây nhẹ trôi đi. Vì gần biển nên thành phố này dù là vào mùa hạ cũng không nóng lắm. Uốn người ra một cách lười biếng, ngáp một cái, Văn Vũ lại bắt đầu cuộc sống của một ngày mới!

Ba mẹ của Văn Vũ đều ở thành phố A, còn bản thân đi học ở thành phố B – nơi ông bà nội đang ở, nhưng để cho thuận tiện, cậu tự mình thuê một căn phòng nhỏ cách nhà khá xa, cuộc sống ngày qua ngày rất là thoải mái đó! Tắm rửa xong, thu dọn cặp sách đàng hoàng, cậu chuẩn bị đi bộ đến trường, theo cách nói của Văn Vũ thì “Ai ai cũng phải có trách nhiệm bảo vệ hoàn cảnh xung quanh mình, đi bộ vận tuế, ngồi xe là lãng phí!”

Trên đường đi, Văn Vũ tự lẩm bầm “Mắt phải của mình sao cứ giật hoài thế này? Tuyệt đối đừng xui xẻo nha! Ông trời phù hộ” [Tiểu Vũ, không phải ta không giúp người, đây là ý trời, Tiểu Ngư cũng hết cách!]

Đá viên đá nhỏ, đi đến trước cửa trường học, chỉ nghe một tiếng!

“Tiểu Vũ, đến sớm thế! Ăn sáng chưa?”

“A Bằng, uhm! Ăn rồi! Cậu cũng sớm quá! Sao lại chạy xe đạp thế?!”

“Uhm! Tiểu Tân đâu? Không phải hôm nay tụi nó không đi học sao? Sao cậu không dắt nó theo?!”

“Còn đang ngủ đó! Ngày nào cũng ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn! Vậy mà vẫn là không mập nổi! Cả nhà chúng tớ đều nôn nóng muốn chết đây! Nhưng mà đừng mập giống như tớ vậy là được! Haha”

“Đâu có! Không mập, cậu không mập chút nào! Đi thôi, chúng mình lên lớp thôi! Không đúng, là đến thư viện chứ!”

“Đi thôi!”

Ý trời là ai việc không ai có thể nói trước được, cuộc đời đã bình yên gần 20 năm của Văn Vũ được thay đổi trong giờ phút tiếp theo đó!

“A Bằng, tớ đi mua ly trà sữa khoai môn, cậu đợi tớ chút!” Văn Vũ nghĩ một hồi, chạy về phía căn tin!

“Lần này không sợ mập ra sao???” Từ Bằng mặt đầy ý cười, hướng cậu nhường nhường mày!

Mua xong trà sữa, bản thân vừa uống vừa chạy về phía thư viện, chỉ nghe Từ Bằng hỏi:

“Cậu vừa đi vừa uống không sợ bị sặc à? Không phải cậu nói là không ăn vặt nữa sao?? Ý chí giảm béo của cậu đâu? Lão đại!” Về mặt như muốn nói: hết biết nói sao với cậu.

“Sáng hôm nay tớ mới tuyên bố kế hoạch giảm béo kì hạn một tuần của tớ đã thất bại!” Văn Vũ nói như thể đó là chuyện đương nhiên!

“Theo tớ tính thì đây là lần thứ 17 giảm béo thất bại rồi ha! Khổng chế bản thân không được, vậy mà tối ngày cứ la giảm béo!!” – Từ Bằng.

“Còn phải nhìn mặt tích cực nữa chứ, đây cũng là lần thời gian duy trì được dài nhất! Thu hoạch khá tốt, thành công giảm được 0.5kg! Thế nên, người trẻ tuổi phải nhìn thấy được hai mặt của một sự việc!” Nói xong, cậu vỗ vai của Từ Bằng, đưa cho cậu ta một ánh nhìn cổ vũ!

“Được đó! Trước mặt tớ cũng tự phụ vậy, xem ra tớ không giáo huấn cậu là không được! Xem cậu chạy đâu!”

Đương lúc hai người đang rượt đuổi nhau, đúng lúc đến góc quẹo của thư viện, Tiểu Vũ [từ chỗ này gọi Tiểu Vũ, cảm giác lạ là lạ thì phải, quý vị thông cảm], tay cầm trà sữa đúng lúc chạm vào một bức “tường”, còn rất mềm ...

“A!”

“A, sao vậy? Tiểu Vũ!~”

“Trà sữa của tớ! Sữa của tớ [Tiểu Vũ, là trà sữa! Chạy đụng trúng một người Tiểu Lạc à, ta còn có chuyện, đi trước nhé bơi đi!!!]”

“Hình như cậu phải quan tâm đến tôi trước chứ, trà sữa của cậu mà phải không!?” Duẩn Lạc lạnh lùng hỏi.

“Xin lỗi, tôi không phải cố ý đâu, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi! Tôi lau dùm bạn”

[Không lau còn đỡ, càng lau càng bẩn, Tiểu Vũ của ta ơi Lạc nào đó: Của người??? Cá nào đó: Ồ, ta đi xùy xùy]

“Cậu muốn lau cho bẩn thêm hả???? Xem ra không dễ lau đó, cậu nói xem giờ sao đây!?” Duẩn Lạc nghĩ trong lòng, vốn dĩ chuyển đến trường học này thật là vô vị, đúng lúc gặp đứa tự chuốc lấy xui xẻo này, vậy thì cũng đừng trách hắn

“Xin lỗi! Tôi giặt dùm bạn! Tôi giặt dùm bạn! Ngày mai đưa lại cho bạn, bạn tên là gì?”

Tiểu Vũ tội nghiệp nhìn Từ Bằng với ánh mắt cầu cứu, khiến cho Từ Bằng không biết nên làm sao

“Cậu này, Tiểu Vũ vô ý mà, chúng tớ giặt dùm cậu, cậu không vừa ý thì chúng tớ mua lại cái khác cho cậu!”

“Được thôi! Ngày mốt là thứ hai hãy đưa tôi!” Duẩn Lạc mỉm cười quý quyết, “Hàng này số lượng có hạn, xem cậu mua ở đâu!”

“Được! Cậu tên gì? Lớp nào?” Vẫn là Từ Bằng lý trí, Tiểu Vũ sớm đã sợ chết đứng rồi!

“Duẩn Lạc, khoa XX, lớp hai” Nói rồi cậu ta cởi áo thun, để lộ ra làn da màu màu lúa mạch không có tí mỡ!!

“Từ Bằng, cùng khoa, cùng lớp! Cậu ta, Văn Vũ cũng vậy! Vậy đưa áo chúng tớ đi!” Từ Bằng trả lời rất chín chắn!

“Được rồi! Tạm biệt!”

“Tạm biệt!” Dứt lời cậu kéo theo Tiểu Vũ quay đầu bỏ đi, đột nhiên Tiểu Vũ mơ màng nói một câu: “Bằng, cậu ta đẹp trai quá! Thân hình tuyệt quá!”

“Thôi! Đừng có ngơ ngơ ngác ngác nữa! Về nhanh đi, còn phải giặt đồ cho người ta!!! Cậu thật không sợ người khác biết cậu là thụ à!” Từ Bằng hết biết luôn! Thằng bạn chí thân này của cậu dám thừa nhận khuynh hướng của bản thân, nhưng lại không dám đối mặt với người ngoài! Ồi

~Nói rồi, Tiểu Vũ leo lên xe đạp của Từ Bằng, ôm lấy eo cậu ta! Ở chỗ quẹo cua, một đôi mắt đã nhìn thấy tất cả, ánh mắt đầy vẻ thích thú!

[Các bạn thương thương, lần đầu viết truyện, mong chỉ giáo nhiều! Nhân vật xuất hiện hơi chậm! Đừng gấp nha!]

3. Chương 2: Dàn Có Ấn Tượng Tốt

“Không phải chứ, quần áo quái gì thế này, tối hôm qua rõ ràng đã giặt xong rồi, mà sao giờ vẫn còn!?” Tiểu Vũ nghĩ trong lòng, “Nói không chừng mờ như vậy, hắn cũng không thấy ra, nếu thật sự không được thì đền tiền vậy, mình không muốn có dính líu gì với trai đẹp hết!!!” Cậu đeo cặp lên rồi đi khỏi căn phòng nhỏ, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cậu sợ làm ồn khiến em trai thức giấc!

“Alo? A Bằng, cậu qua đây chở tớ, tớ không muốn đi bộ!” Tiểu Vũ tối hôm qua vì giặt đồ mà thức tới khuya, nên hôm nay đặc biệt không có tinh thần, còn phải ứng phó với anh đẹp trai kia nữa, thật đúng là lực bất tòng tâm!

“Sao rồi? Nghe có vẻ như cậu không khỏe à? Ngủ không ngon sao? Tớ đến ngay đây!” Từ Bằng đạp đi rất nhanh!

Hai người, một chiếc xe, một cậu trai vẻ ngoài bình thường ôm lấy eo của một cậu đẹp trai, thật đúng là hủy hoại phong cảnh trên đường mà. Những cụ già đang tập thể dục buổi sáng nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ: Tuổi trẻ thật tốt.

Còn các hủ nữ [1] thì nhìn với ánh mắt ngạc nhiên: Woa! Thật không đó? Tình yêu giữa hoàng tử và bình dân?

Người bình thường thì nhìn với ánh mắt không hiểu: Làm gì thế, thật không biết xấu hổ!

Đến trường rồi, cậu đi về hướng phòng học. Bởi vì không có phòng học cố định, nên trường cho tân sinh năm nhất một phòng tự học chuyên môn! Đúng lúc nhìn thấy ở góc tường có một bóng lưng quen quen đang ôm hôn một nữ sinh Tiểu Vũ đi qua mà không hề có cảm giác gì; Từ Bằng kéo cậu lại, ghé bên tai nói nhỏ: “Tớ thấy cậu ta hình như là Duẩn Lạc, đem quần áo trả cho người ta đi!”

“A Bằng, cậu cũng phải biết chọn thời điểm chứ! Thật là, không biết nên nói cậu sao nữa!” Tiểu Vũ bắt mồm!

“Tớ hỏi rồi, cậu ta là học sinh mới chuyển tới, quan hệ tình cảm rất phức tạp! Bạn gái bất định, cô này e rằng cũng là món đồ chơi của cậu ta thôi! Tớ gọi dùm cậu!” Từ Bằng có lúc suy nghĩ thật đơn giản, còn chưa lên tiếng thì cậu ta đã mở miệng rồi!

“Hmm Hmm ờ, cái đó, quần áo của bạn!”

Lúc này mà bị phá đám thì đúng là bực mình mà, Duẩn Lạc cả mặt bắt mồm, trong lòng nghĩ người đó cũng thật là to gan! Dám làm hỏng việc tốt của mình, nên nói thẳng thừng “Tôi nói thế này, cậu không biết chọn tình huống à? Mẹ kiếp, bộ muốn kiếm chuyện hả!” Hắn nói xong câu này, quay đầu nhìn một cái, là Từ Bằng đang cầm quần áo nói chuyện với hắn, còn cái người nhỏ nhắn kia đang núp ở sau lưng nắm lấy vạt áo của cậu ta! [Tiểu Vũ nhà chúng ta đáng yêu quá!]

“Xin lỗi! Chúng tớ đang gấp! Đây là áo của bạn! Tiểu Vũ đã giặt sạch dùm bạn rồi!”

Thật sao? Duẩn Lạc một vẻ chơi đùa.

“Ồ!”

Nói rồi lấy áo ra, mùi hương hoa nhài nhẹ nhàng thoảng qua làm hắn có cảm giác nói không nên lời, rất ấm áp, rất tốt! Nhưng hắn lại lập tức làm khó.

“Đây còn vết bẩn này, không phải đến để lừa tôi đấy chứ!”

“Xin lỗi! Tôi giặt không được, tôi rất cố gắng rồi! Nếu không tôi đền tiền cho bạn, nhưng mà tôi không có nhiều tiền” Tiểu Vũ vẻ mặt đáng thương, âm ỉ, giọng nói rất nhỏ, đến chỗ đền tiền thì căn bản là thuộc cấp độ muối kêu! [Cá nào đó: Tiểu Vũ, hắn cố ý đó! Lạc nào đó: Đi chỗ khác! Cá nào đó: Người không nể mặt ta! Tiểu Vũ: Cậu đi trước đi, anh ta sắp nổi nóng rồi. Cá nào đó bơi đi]

“Không cần, xem ra cậu khá thành thật! Vậy cùng tôi đi mua một cái mới đi! Thế nào?” Duẩn Lạc cười nói, khiến người ta khó nắm bắt!

“Được thôi, lúc nào?”

“Bây giờ!”

“Lạc, có cần em đi cùng anh không? Người ta cũng muốn đi đó!” Bạn nữ ở kế bên vẻ mặt ám muội sà qua nắm lấy tay của Duẩn Lạc, “Chào hai bạn! Tôi là bạn gái hiện giờ của Lạc, Tô Tiểu Manh.”

“Thân hình tuyệt, gương mặt đẹp, nói chuyện có duyên, động tác yêu kiều!” Đây là lời bình trong lòng Tiểu Vũ, “Xem ra là hoa si nữ [2]! Nhưng mà tướng mạo hai người khá xứng, tuy là bên nữ hơi kém hơn!”

“Chào bạn, mình là Văn Vũ!”

“Chào bạn, mình là Từ Bằng!”

“Em đừng có đi, về nhà đi! Hôm nay anh không muốn chơi nữa!” Hấn làm ra vẻ đó là lẽ đương nhiên!

Người con gái đó không vừa ý bầu môi, lăm bằm rồi về! Trước lúc đi còn hôn lên miệng Duẩn Lạc một cái, trong mắt Tiểu Vũ, ghê tởm! Chỉ có nam nam mới là vương đạo thôi!!!

“A Bằng, tớ không đi cùng cậu được rồi, cậu đi trước đi. Buổi tối qua chỗ tớ ăn cơm, hôm nay tớ rảnh, tớ nấu cơm cho!” Tiểu Vũ nhìn Từ Bằng!

“Được, tớ đi trước đây! Tớ mua rau được rồi, cậu đi đi! Cần thì gọi điện cho tớ, tớ đến chỗ cậu! Bye!” Nói rồi cậu ta đạp xe đến chỗ học thêm!

Tiểu Vũ trước giờ chưa từng nghĩ sẽ cùng trai đẹp đi siêu thị, tuy đi với Từ Bằng, nhưng hai người quá thân rồi, nên không thấy căng thẳng như vậy! Nhưng ngoài sự căng thẳng, Tiểu Vũ vẫn nghĩ thầm, “Đừng suy nghĩ nhiều, loại đẹp trai thế này không cần mày râu, bình thường mới là thật! Đừng quên lần giáo huấn đó!”

Đang chọn quần áo, Tiểu Vũ thật sự được linh giáo rồi, xem ra cậu ả đi cạnh mình đúng là đại gia trong số những đại gia! Lựa nhiều như vậy rồi mà vẫn chưa có cái nào ưng ý à! Duẩn Lạc nghĩ, mình kén chọn như vậy thì sao cậu ta lại không thấy phiền cho được? Xem ra phải chọc cậu ta chút! Ai bảo ngay ngày đầu mà cậu ta đã mạo phạm đến mình chứ!

Đúng lúc này giọng nói rất êm tai vang lên: “Lạc, anh cũng ở đây à?”

Tiểu Vũ nghĩ trong lòng, chẳng phải là cô gái đó không đến sao? Ngược đầu nhìn một cái, woah! Đúng là mỹ nữ! Thân hình, gương mặt, giọng nói đều rất xinh đẹp! Đây là lần đầu tiên Tiểu Vũ trực tiếp bình phẩm về một người con gái, vì cô ấy thực tại quá đẹp, quá đáng yêu!

“Đây là ai vậy? Cậu ta ở đây làm gì? Anh chuyển trường rồi à? Em cũng bảo ba em lo liệu rồi! Còn một hai tháng nữa là xong!” Nói hết một tràng dài, sau đó là một giọng nam rất thu hút vang lên “uhm, mua quần áo!”

Tiểu Vũ nghĩ trong lòng, phải chào hỏi lễ phép chút chứ! “Chào bạn! Tớ là Văn Vũ! Tớ không cẩn thận làm đổ trà sữa lên quần áo của cậu ấy, làm bẩn quần áo của cậu ấy, nên giờ mới cùng cậu ấy đi mua bộ khác! Bạn cũng là bạn gái của cậu ấy sao??”

“Haha, mình là bạn gái của anh ấy, mình là cho phép anh ấy quen bạn gái khác đó, dù gì cái đó cũng là tạm thời thôi, mình mới là chủ nhân chính thức! Được rồi! Mình đi mua cùng với anh ấy là được rồi! Cậu đi đi!” Một mặt ưu việt và khiêm tốn, thật sự có khí chất!

“Được! Không làm phiền nữa!” Tiểu Vũ lập tức rời đi, bởi vì cậu không thích nhìn nam nữ thân mật, xoay người đi về hướng siêu thị bán rau cải!

“Anh lúc nào cho phép em làm chủ vậy??” Duẩn Lạc vẻ mặt không vui hỏi.

“Không có, em chỉ là muốn đi với anh, lúc trước đều là do em đi mua với anh mà! Vậy chúng ta mua trái cây trước đi!” Những lời nói nuông chiều biểu thị rằng tình cảm hai người rất tốt, nam thanh nữ tú, kim đồng ngọc nữ, quả thật rất xứng đôi!!! Làm rất nhiều người trong siêu thị nhìn chằm chằm cả nước miếng!

Đúng lúc đi đến khu trái cây, Duẩn Lạc nhìn thấy thằng nhóc đó đang chọn rau, hình như đa số các loại rau hắn đều không biết, loại ánh mắt nghiêm túc, chăm chú đó thật là trong sáng! Vừa khi hắn đi về hướng đó, Tiểu Vũ quay người đến quầy thu ngân tính tiền, hướng phía cửa đi mất!

Chú giải:

[1] Hủ nữ: Những người phụ nữ ủng hộ tình yêu giữa nam và nam

[2] Hoa si nữ: Người con gái có hứng thú, cảm tình đặc biệt với người con trai, nhưng ko chỉ để trong lòng mà biểu lộ ra cả bên ngoài một cách lộ liễu (nói chung là mặt dày:-”)

Tháng 1022

Yêu trong mùa tuyết rơi

4. Chương 3: Thư Tình

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng

Cuối cùng cũng bắt đầu giờ học rồi, trong đại học có rất nhiều bài lý luận giáo viên đều đọc từ trong sách, nên rất nhiều người đều đang ngồi làm việc riêng! Tiểu Vũ và Từ Bằng ngồi chung với nhau, hai người đang nhỏ tiếng thảo luận một cách rất vui vẻ, Duẫn Lạc một mình ngồi ở một góc bấm điện thoại, đôi lúc khoe miệng lộ ra nụ cười tà mị! Đúng lúc này Tiểu Vũ nhận được một tờ giấy! Chán nản mở giấy ra, trên đó ghi:

Văn Vũ:

Chào bạn, mình là Vương Tuyết, phiên bạn viết dùm mình bức thư tình nhé! Loại rất cổ điển, hàm súc ấy! Cảm ơn bạn ha!

Wương Tuyết.

Tiểu Vũ nhớ ra rồi, đó là bạn nữ sinh rất dễ thương trong lớp chuyên của bọn họ, quan hệ của cô ấy với Tiểu Vũ không tệ, Tiểu Vũ đang suy nghĩ thì bị Từ Bằng làm gián đoạn: “Sao rồi? Viết dùm người ta đi! Cũng đâu có gì to tát lắm đâu!”

“Ồ, cũng đúng! Giá trị lợi dụng của tớ cũng chỉ có chút chữ nghĩa này thôi! Ngay cả một bức thư tình cũng không có! Thất bại! Đợi lúc gặp được người bình thường nào đó, thì gả quách tớ đi cho rồi” Làm ra bộ đáng vô nại.

“Ừ thì cậu lợi hại! Ai mà không biết tư duy của các hạ chứ! Viết nhanh đi!” Từ Bằng vỗ vỗ lên đầu cậu, ra vẻ ám muội! Tiểu Vũ đối với việc này không lạ lắm gì, còn cố ý dụi dụi đầu vào lòng Từ Bằng!

“Viết xong rồi! Cậu xem:

Nhất khúc Phụng Tê Ngô, lưỡng hành tương tư lệ.

Tam cú hàn huyền ngữ, tứ mục truyền tình ti.

Ngũ chỉ khản tương khẩu, lục phủ hoài quân ý.

Nguyện quân ngâm thi Giang Châu thượng, hạnh ngộ thái liên hoành đường thu! [1]”

“Không tệ ha! Đưa cho cô ấy đi!”

Lúc quay đầu đưa cho cô ấy, cô ấy mỉm cười thật tươi, hướng về phía tôi gật đầu nhẹ, có cảm giác muốn nói nhưng lại không thể thốt lên thành lời, đúng ngay lúc quay đầu lại, chạm phải ánh mắt của Duẫn Lạc, ngẩn ra một cái, cúi đầu tiếp tục chơi với Từ Bằng!

Ăn cơm xong, nhìn thấy Vương Tuyết và Duẫn Lạc đang nói gì đó, đi lại gần họ, mới nghe Duẫn Lạc nói:

“Là cái cậu tên Văn Vũ đó viết dùm cô hả, cũng không tệ! Nhưng mà cô thiếu thành ý quá đó”

“Không phải đâu, Duẫn Lạc, em sợ em viết anh coi không lọt mắt, em biết anh thích những thứ cổ điển! Nên mới nhờ Tiểu Vũ giúp em”

“Bây giờ tôi không có hứng! Xin lỗi! Tạm biệt!” Duẫn Lạc nói xong liền đi một mạch, động tác tinh tế từ từ đem bức thư tình đó gấp lại, bỏ vào túi áo. Đi về phía cổng trường

“A Bằng! Tớ đền áo cho cậu ta nên hết tiền rồi, tớ quyết định đi làm thêm, lát cậu sẽ chở tớ đi có được không?”

“Uhm! Đi đâu?”

“Một quán bar, chỗ đó dễ kiếm tiền, tớ chỉ là làm phục vụ thôi, rất đơn giản!”

“Đừng xảy ra chuyện gì đó!? Có gì thì gọi điện thoại cho tớ!”

“Uhm!” Tiểu Vũ thầm nghĩ, “Đó là G bar nên dải ngộ cao, nhưng mình chỉ làm vài ngày thôi, kiếm đủ sinh hoạt phí của tháng này thì nghỉ việc! Chắc A Bằng sẽ không giận đâu ha” [Tiểu Vũ, sao người để ý đến A Bằng thế?? Các người?? Ta đâu có an bài như thế Bằng nào đó: Nghĩ gì đó! Tư tưởng không lành mạnh! Đánh cho bay luôn!]

Đến rồi, Từ Bằng dặn dò một hồi rồi do dự đạp xe đi mất

Bước vào trong quán bar, tìm thấy người phụ trách, Tiểu Vũ đi thẳng vào đề

“Tôi muốn làm nhân viên phục vụ, chỉ nửa tháng thôi.”

“Cậu trai này, cậu biết đây là đâu không? Đây là chỗ của đàn ông! Cậu không lo lắng cho bản thân sao??” Người phụ trách này kinh ngạc: “Nhóc con, không sợ bị ăn à, tuy đáng vẻ cũng chẳng ra sao, nhưng” Chẳng đợi hần hết kinh ngạc, Tiểu Vũ lại mở miệng nói:

“Chú yên tâm, tôi sẽ không gây phiền phức gì đâu! Với khuôn mặt này của tôi thì an toàn, nghĩ chắc cũng không thể tạo thêm nguồn thu nhập cho chú! Tôi chỉ làm nhân viên phục vụ thôi! Làm chút việc vặt thôi mà!” Tiểu Vũ một hơi nói xong, bây giờ kiếm tiền là điều cần thiết! Quả nhiên rủi ro nhiều thì thu lợi cũng nhiều!

“Được thôi! Bây giờ bắt đầu được không?” Người phụ trách hỏi.

“Được! Tôi phải về nhà trước 10:00.”

“Được! Đi thay đồng phục đi!”

Tiểu Vũ thay xong áo bước ra, vẫn là đáng vẻ bình thường đó, không có vẻ gì là xinh đẹp như người ta cả! Xem ra Tiểu Vũ cảm thấy bản thân an toàn cũng đúng thôi! Đúng lúc Tiểu Vũ đang suy nghĩ, một bóng người quen thuộc bước vào. Tiểu Vũ vừa ngược đầu, kinh ngạc “A!” lên một tiếng, Duẩn Lạc đến đây rồi! Chẳng lẽ

Duẩn Lạc uống rượu, hướng mắt nhìn về phía này, nhìn thấy Tiểu Vũ cuối đầu không nhìn hần, trong lòng nghĩ: “Mẹ nó, hóa ra cũng là đứa *** đàng! Man show! [2]”

Thời gian dần trôi, cũng sắp đến lúc tan ca, Tiểu Vũ đi vào phòng vệ sinh, chuẩn bị đi về thì nhìn thấy Duẩn Lạc nằm rạp trên bồn nước.

Sặc, cổ áo mở toang, bị người ta trông lên vô số “quả dâu tây”, dây kéo quần còn đang mở một nửa ... Tiểu Vũ lập tức hiểu ra mọi chuyện, vốn dĩ muốn nép sát vào tường để đi, nhưng không cẩn thận đụng vào hần, ai ngờ Duẩn Lạc quay người một cái ép chặt cậu vào tường, tựa vào cổ cậu thở dốc, miệng còn nói: “Chúng ta về nhà, anh sẽ thương em tiếp”. Mặt của Tiểu Vũ đỏ cả lên, cơ thể đột nhiên nóng lên một cách khó hiểu, từ từ cuối đầu xuống, tim như muốn nhảy ra ngoài rồi, tuy Tiểu Vũ biết bản thân mình là bé thụ, nhưng chưa từng tiếp xúc một cách thân mật như vậy qua

Duẩn Lạc nhìn thấy người ở đối diện thì muốn cười, quả là rất chân thật, haha, tuy mặt mày chẳng ra làm sao, nhưng rất ấm áp, có mùi hương của hoa nhài, rất thơm mát ... một cách chậm rãi, Duẩn Lạc hôn cậu, bàn tay ở eo không ngừng di chuyển, càng lúc càng gần rồi, đến thất lưng rồi ... Tiểu Vũ run nhẹ một cái, không muốn, đẩy hần ra, “Anh muốn làm gì thế? Anh say rồi! Tôi tìm người đưa anh về!” Tiểu Vũ cố gắng khắc chế tâm trạng của mình, Duẩn Lạc nhìn thấy tên nhóc này không chịu nổi rồi, haha, vui đó!

“Quản lý, anh ta uống say rồi! Mượn tôi chút tiền, tôi đưa anh ta về!”

Quản lý nhìn một cái, đây không phải Duẩn thiếu gia sao? Nhìn thấy ánh mắt của Duẩn Lạc, ông ta lập tức hiểu ra, đàn ông bên cạnh Duẩn thiếu gia đều phải qua đêm cùng với cậu ta, ông ta nào dám đưa về nhà! Lần trước làm sai, xem tí dẹp luôn tiệm của ông ta, ông ta không muốn chuốc lấy phiền phức! Nói với Tiểu Vũ:

“Cậu đưa anh ta về chỗ cậu trước đi, không rõ nhà anh ta ở đâu.”

“Nhà anh ở đâu vậy? Duẩn Lạc! Tỉnh dậy đi.” Tiểu Vũ nghĩ trong lòng, anh mau tỉnh đi chứ! Nhà tôi còn có một lão tổ tông đó!

Duẩn Lạc giả bộ ậm ậm ừ ừ, nói: “Chúng ta ... về ... nhà em ... về”

“Về nhà tôi? Tôi tìm giúp anh một khách sạn! Anh đợi chút!”

Tiểu Vũ chỉ cảm thấy vai nhói đau, quay đầu nhìn về phía Duẫn Lạc “Về nhà em, nếu không thì anh ở đây nồng nhiệt với em luôn đó!” Nhìn lấy ánh mắt không thể nghi ngờ của hắn, Tiểu Vũ nghĩ về lời nói lúc này, đột nhiên run nhẹ một cái, yên lặng gật đầu, mặt đỏ đỏ, từ từ cúi đầu xuống Vẫy tay gọi xe, chui vào xe, xe từ từ hướng về phía nhà mình mà biến mất

[Tiểu Vũ cậu sắp bị ăn rồi đó! Còn là bị cưỡng nữa đó! Tiểu Vũ, đừng đưa hắn đi! Lạc nào đó đem con cá nhỏ đánh bay đi! Cá nào đó: Ta điên lên rồi nha! Lạc, ngươi là đồ không có lương tâm!!!]

Chú giải:

[1] Tạm dịch:

Một khúc Phượng Tê Ngô, hai hàng tư tương lệ.

Ba câu hàn huyền ngữ, bốn mắt truyền tơ tình.

Năm ngón tay đan chặt, lòng dần lo ý chàng.

Mong chàng đọc thơ trên Giang Châu, hái sen ngang qua ao nước thu hạnh ngộ.

[2] Nguyên văn là ‘muộn tao’, tiếng anh là ‘man show’, dùng để chỉ những người ngoài mặt lạnh lùng, trầm lặng nhưng trong lòng lại suy nghĩ, mưu tính sâu xa.

5. Chương 4: Lân Đầu Tiên

Mở cửa, ló đầu ra, lúc tỉnh nhìn xem thằng tiểu quỷ đó ngủ chưa thì nhận được một tin nhắn: “Anh hai, em ở nhà bà nội, không về nữa đâu! Yên tâm đi nha! Tiểu Tân” [Lạc nào đó: Thời cơ tốt, đây đúng là trời cũng giúp ta! Tiểu Vũ, em là của anh rồi ...]

“Thằng tiểu quỷ này!” Tiểu Vũ nghĩ, bị một người cao to như vậy dựa vào người thật sự rất khó di chuyển, không dễ dàng gì mới đến được phòng ngủ, cậu vốn muốn thoát thân, nhưng lúc oay người lại thì bị người ta đè xuống! Trong lúc đầu óc còn đang trống rỗng, môi sớm đã bị phủ lên, không thốt ra được bất kỳ một chữ nào, từ từ hai hàm răng bị ép mở ra, đầu lưỡi trườn vào, mút mát, sục sạo, trêu chọc lấy một cái lưỡi khác, một tiếng hừ nhẹ “Uhm A” phát ra. Tiểu Vũ bắt đầu đáp lại, hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, tay từ từ đặt lên vai của người đó, thơm quá, là mùi nước hoa trộn lẫn với hơi rượu, một mùi vị rất MAN.

Tiếp theo đó Duẫn Lạc bắt đầu dùng nụ hôn dài lại, Tiểu Vũ giống như tạm thời có được sự giải thoát, thở hắt ra một hơi thật mạnh ...

Vẫn còn chưa tỉnh táo lại, Duẫn Lạc đã hôn lên xương quai xanh, bả vai của cậu, Duẫn Lạc không nghĩ thấy thứ mùi nồng đậm đó nữa, mà chỉ cảm thấy được hương hoa nhài rất thơm, rất tươi mát, rất quyến luyến, rất muốn ăn mất. Thế nhưng phản ứng của người ở dưới lại rất non nớt, lạ lẫm, chậm rãi đến gần hai quả thù du của cậu, đỏ đỏ, đã cứng lên rồi, khước môi hắn nhếch lên nụ cười xảo quyết rồi cuối người cắn lấy, bàn tay kia không ngừng xoa nắn bên còn lại, rất hưởng thụ ...

[Cá nào đó: Ta đứng xem, không lên tiếng!]

Lạc nào đó: Người cảm thấy Tiểu Vũ của ta có thể cho người xem sao?

Có con cá nào đó bị lôi đi.]

Lúc Duẫn Lạc cắn vào đấy, Tiểu Vũ thoát ra một tiếng “Uhm a, nhột”. Đôi tay nắm chặt lấy vai của người đàn ông ở phía trên mình.

Thì ra nhóc con này sợ nhột, Duẫn Lạc càng vui mừng khiến cho khước môi nhếch cả lên, dục vọng ở thân dưới đã nóng rực, không dồng dài thêm nữa, hắn tháo dây lưng của con người nhỏ bé ở phía dưới, nắm lấy dục vọng đã ngẩng đầu kia, dùng tay vuốt ve lên xuống.

Tiểu Vũ chưa hề trải qua sự tiếp xúc nào thân mật đến vậy, hơn nữa dục vọng của bản thân còn bị người ta ... Không kịp suy nghĩ nhiều, cơ thể sớm đã không còn là của bản thân nữa rồi, dưới kỹ thuật cao siêu của Duẫn Lạc, trong miệng bắt đầu thoát ra tiếng thở hổn hển, nói: “Đừng um đừng chỗ đó..... đừng chạm ... uhm a không muốn, tôi không được rồi A”. Tiểu Vũ rất nhanh đã nộ vũ khí đầu hàng rồi, chỉ còn lại một trận thở dốc.

Duẫn Lạc dùng dịch thể bôi trơn ngón tay, nhẹ nhàng đưa vào một ngón, người phía dưới la lớn: “Anh làm gì thế, buông tôi ra, đừng chạm vào đó” Giờ ngay cả la hét và đẩy ra cũng chẳng còn sức nữa rồi.

“A, đau đau quá”

“Bảo bối, lập tức thì được chặt quá ... Chặt quá đó.”

Tiếp theo là ngón tay thứ hai, từ từ rút ra đẩy vào.

“Mmm a ... không muốn ... đau... xin anh đừng khôngmuốn” Khóe mắt Tiểu Vũ tuôn ra hai hàng lệ

Duẫn Lạc sớm đã không chịu nổi cơ thể quyến rũ này, cộng thêm tiếng la của cậu cùng toàn thân đỏ ửng lên, càng làm dục vọng của hắn lớn thêm vài phần. Duẫn Lạc cởi bỏ dây lưng, nắm lấy dục vọng trướng to ra của bản thân, dùng dịch thể của cậu bôi trơn, từ từ đưa vào, tuy là có bôi trơn, nhưng hai ngón tay sao so với dục vọng đó được.

Tiểu Vũ cảm giác phía sau có một vật cứng chặn lại, to quá, nóng quá, cơ thể càng nóng, vật đó đi vào phía trong, đau quá, khóe mắt Tiểu Vũ đầm lệ. Duẫn Lạc cuối đầu hôn lên nước mắt của cậu, thở thê bên tai: “Thả lỏng nào bảo bối, cứ giao bản thân cho anh.”

Tiếp đó là cơn đau khiến cả người như bị tê liệt.

“A ... không muốn ... đau quá ... tha cho tôi đau quá a đau”

Duẫn Lạc từ từ đi vào trong, hắn thật sự không kiên nhẫn được nữa rồi, trước giờ hắn chưa từng nhẫn nại đến vậy, uốn người một cái toàn bộ đi vào, chỉ nghe: “Woa a, sáng khoái ... chặt quá ... bảo bối ... em thật chặt ... Uhm ...”

“A, đau đau tha cho ... tôi ... xin ... xin ... anh ... xin”

“Từ ... từ thì được ... rồi, ngoan! Thả lỏng!”

Duẫn Lạc sớm đã không thể khống chế bản thân, dục vọng thể chỗ cho lý trí, hắn bắt đầu điên cuồng lay động, mỗi lần đẩy đưa cái động nhỏ kia sẽ rất phối hợp mà nuốt vào nhả ra, làm cho hắn càng mất phương hướng.

“Chặt quá, so với phụ nữ ... còn tốt hơn, tốt ... cực rồi, bảo bối ... bảo bối la lên ... nào”

Tiểu Vũ chỉ cảm thấy phía dưới luật động đã chạm đến chỗ phận nào đó của bản thân, rất ngứa, rất căng, tuy không muốn nó đi ra nhưng vẫn là rất đau.

“Không ... muốn đừng ... nhanh không muốn ... nhanh đừng ...”

“Muốn, anh vào hay là đừng. A ... nói. Gọi tên ... anh”

“Lạc ... nhanh không ... muốn đừng ... Lạc nhanh ... nhanh, uhm a uhm” Sự thôi thúc của dục vọng làm Tiểu Vũ chẳng rõ bản thân đang nói gì nữa.

“Uhm ... A A” Dưới sự ra vào một cách mạnh mẽ của Duẫn Lạc, rốt cuộc hắn phóng vào trong người của Tiểu Vũ. Tiểu Vũ yếu ớt xen lẫn một nỗi sợ hãi đã ngất đi rồi. Phần thân của Duẫn Lạc vẫn còn đang giương cao, hắn lật người của Tiểu Vũ lại, chọn phương thức từ sau lưng, lại là một cái uốn người vào hết, không ngừng đẩy đưa, Tiểu Vũ trong mờ hồ thoát ra tiếng kêu, có mấy lần tỉnh rồi, nhưng lại từ trong cơn khoái cảm ngất đi. Duẫn Lạc lại một lần nữa phóng ra tinh hoa của mình, hắn nhìn vết máu trên ra giường, còn có thứ đang xuôi theo chân Tiểu Vũ chảy xuống kia, trong phòng ngập tràn thứ mùi vị *** mĩ. Duẫn Lạc cuối đầu hôn lên trán Tiểu Vũ, hắn rút phần thân ra, cậu đi tắm rửa, giúp cậu đắp chăn lên rồi ôm lấy con người nhỏ bé này. Một người mặt tràn trề hạnh phúc, một người mặt còn đọng ánh lệ và nét mệt mỏi, đêm thật sự rất ấm muội a!

Bản thân Duẩn Lạc cũng không ngờ rằng bản thân sẽ hôn cậu, trong kí ức của hắn, trước giờ chỉ hôn phụ nữ mà thôi! Đàn ông chỉ là thứ công cụ tiết dục, thế nhưng với con người đang say ngủ này, lại có thể giải thích sao đây? Gió đêm từ cửa sổ thổi qua, một mùi hương hoa nhài thoang thoảng làm hắn yên tâm hạ quyết định, trước lúc chưa chơi chán, bản thân giữ cậu ta lại! Ngày mai nên nói sao với con người nhỏ nhắn này đây? Duẩn Lạc suy nghĩ.

6. Chương 5: Bắt Gặp

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng

Ánh nắng vẫn rất chói chang, rọi qua cửa sổ phủ lên thân người đang say ngủ. Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Duẩn Lạc cảnh giác mở mắt ra, nhìn người ở kế bên còn đang ngủ, ngồi dậy nhìn về phía cửa, chỉ nghe thấy một tiếng gào to:

“Anh hai, sao anh còn chưa làm bữa sáng cho em? Anh ngủ nướng nha!” Tiểu Tân dứt lời liền mở cửa phòng của Tiểu Vũ ra, bị cảnh tượng trước mắt làm cho đơ cả người! Miệng mở thành chữ O! Quát lớn:

“Vấn Vũ! Chuyện gì thế này? Anh đứng lên cho em!” Nhìn thấy anh hai cả người trần truồng, bên trên phủ đầy dầu hôn, cậu quay đầu về phía Duẩn Lạc: “Duẩn Lạc?? Duẩn nhị thiếu gia, mẹ kiếp đồ khốn! ”

Tiểu Vũ nghe thấy tiếng quát tháo lớn liền hé cặp mắt còn đang ngái ngủ ra, trông thấy Duẩn Lạc với Tiểu Tân nhìn nhau tóe lửa, thân trên của Duẩn Lạc trần truồng, còn cùng với mình nằm chung một giường, bản thân còn là Tiểu Vũ la lớn: “Sao lại thế này? Sao anh lại ở đây? Đây là”

“Em quên rồi sao? Tối hôm qua em còn rất thoải mái mà! Sao nào? Thằng nhóc này đến thì em không thừa nhận à? Thật không ngờ em cũng là một đứa *** đáng vậy. Con nít cũng không tha!” Duẩn Lạc trừng ra vẻ mặt khó chịu, hắn nhìn thấy sự quan tâm của thằng nhóc này dành cho người bên cạnh thì cảm thấy tức giận~!

“Mẹ nó! Đồ khốn nhà mày! Mày còn dám sỉ nhục anh hai tao nữa, tao giết mày!!!!” Tiểu Tân giận dữ quát lên, nhìn thấy Tiểu Vũ ở trên giường, cậu quay mặt lại, mắt đỏ lên mà quát: “Mày đã làm gì anh tao? Mẹ kiếp, đừng có vào thế lực mà bắt nạt người khác, mày lập tức biến ngay cho tao, vĩnh viễn không được bước vào nhà chúng tao!” Dứt lời cậu chỉ muốn đánh người thôi.

Tiểu Vũ muốn đứng lên, chỉ là cơn đau phía sau khiến cả người như bị tiêm thuốc tê, không có chút sức lực. Tiểu Vũ dần nhớ lại, ở quán rượu sau khi về nhà tối hôm qua bản thân Cậu không muốn nghĩ tiếp nữa, cảm giác rất không thoải mái, liền nhẹ giọng nói với Tiểu Tân: “Tiểu Tân, dừng tay!” Kéo tấm chăn lên cao một chút, cậu nói với Duẩn lạc: “Chúng ta quên đi mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, cứ giống như trước kia, không quen không biết, mời về đi!” Nói rồi, cậu cúi đầu xuống, là xấu hổ, hay là né tránh?

“Tôi thay đổi chủ ý rồi, làm bạn giường của tôi đi! Đối với cơ thể của em tôi rất có hứng thú, tiền bạc tùy em xài, em cũng không cần đi làm nữa!” Duẩn Lạc đưa ra điều kiện mà bất cứ ai nghe cũng thèm nhở dãi, thật vậy, lúc trước nam nữ bên cạnh hắn, ai cũng muốn ở lại cả, dù gì cũng là một công tử đẹp trai lắm tiền, tuy hắn đối với bất cứ ai cũng không có quá nhiều tình cảm, nhưng khi ở cạnh hắn, cứ giống như một đứa con gái khoác bước ra cửa với chiếc túi xách LV số lượng có hạn, là một việc rất sáng khoái!

“Xin lỗi! Chắc anh đã hiểu lầm, chúng ta không phù hợp! Tôi không muốn trèo cao, tôi cũng sẽ không là người gì của anh hết, tôi đã có người mình thích, xin lỗi, phiền anh đi mau cho, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!” Tiểu Vũ nói xong, trong lòng nghĩ: Mặt của mình bình thường như vậy, thậm chí là xấu xí; thân hình, mình không có; trừ việc biết viết chút đồ, ăn mặc rất đơn giản chỉnh tề thì không có gì khác nữa! Loại công tử này, mình với chẳng tới đâu, vẫn là làm người đơn giản chút sẽ tốt hơn! Nhưng Âu Dương Hạo thì không tệ!

“Anh tôi nói rồi, mời đi cho! Đừng đến làm phiền anh tôi nữa!” Tiểu Tân cả mặt nghiêm túc.

“Vậy sao? Tôi sẽ làm cho em ngoan ngoãn phục tùng tôi, thứ tôi muốn có được cuối cùng cũng sẽ là của tôi, Văn Vũ!” Duẩn Lạc lạnh lùng quăng lại một câu, mặc quần áo vào rồi rời khỏi căn phòng nhỏ này!

Trong phòng chỉ còn lại hai anh em, hai người lúc đầu cũng không nói chuyện, cuối cùng Tiểu Vũ mở miệng: “Tiểu Tân, chuyện này đừng nói cho Âu Dương và A Bằng biết!”

“Sao anh lại dây dưa với hắn? Chẳng lẽ anh không biết hắn là ai sao?” Tiểu Tân không vui nói.

“Anh ta uống say ở quán bar, anh không còn cách nào, nên mới đưa anh ta về, đây là chuyện ngoài ý muốn ...”

“Anh hai, sao anh không tìm một khách sạn cho hắn? Mà đem hắn về nhà?” Tiểu Tân hỏi ngược lại.

“Anh ta sống chết không chịu, anh...”

“Hắn? Anh hai, trong lòng anh biết thì tốt! Dây dưa với loại người này, trừ việc bị tổn thương thì chẳng có gì hay ho nữa đâu! Tốt nhất anh nên hiểu điều đó! Âu Dương Hạo tốt hơn hắn gấp trăm lần! Việc của anh anh tự lo! Nhưng mà, em sẽ không để anh bị tổn thương đâu!” Trong mắt Tiểu Tân lộ ra nét cương nghị ít có! “Em gọi điện cho A Bằng, bảo anh ta xin phép dừng anh, em bây giờ đi mua tí thuốc, anh nằm nghỉ đi!” Nói xong, Tiểu Tân bước ra khỏi cửa, quay đầu nhìn một cái, trong lòng nghĩ: Anh hai, anh thích hắn ta rồi

Trong căn nhà lạnh lẽo.

Chỉ còn lại một mình Tiểu Vũ, trong lòng cậu đang nghĩ: Anh ta rất đẹp trai! Dạng bạch mã hoàng tử đó, haha, nếu thật sự có thể ở cùng nhau thì tốt biết mấy? Vẫn là đừng nghĩ nữa, mình, không có phúc phận đó, chúng ta không cùng một con đường, từ xưa đến nay kim đồng chỉ xứng ngọc nữ, nào có hoàng tử đi yêu thằng con trai xấu xí chứ! Đêm nay, có lẽ cứ xem như là hồi ức! Thôi, không nghĩ nữa, Âu Dương sắp về rồi, đến lúc đó thì mọi việc sẽ bình thường trở lại!

Sau ba ngày nghỉ ngơi, ngày mai cậu sẽ quay về trường học. Tiểu Vũ đang trong bếp rửa chén, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, vội vàng lau tay lên tạp dề, đi về phía cửa! Mở cửa, cậu ngạc nhiên vô vàn, là Âu Dương! Cậu vui mừng kéo Âu Dương vào nhà, rồi đột nhiên nhảy lên ôm lấy Âu Dương, siết thật chặt: “Anh về trễ”. Nói xong, nhìn vào mắt Âu Dương, cậu trông thấy một nét đau thương khó hiểu thoáng qua, nhưng cũng nhanh chóng biến thành vui mừng và chiều chuộng!

“Đúng vậy! Anh về hơi trễ! Nhớ anh rồi sao? Có phải qua một ngày như trải cả năm không?” Âu Dương chọc cậu.

“Em đi làm đồ ăn cho anh, chắc anh đói rồi.”

“Uh a, lúc anh không ở đây không việc gì xảy ra chứ? ”

“Không có, sao lại có” Mặt Tiểu Vũ đỏ lên, lại nhớ đến chuyện hôm đó nên giọng nói rất nhỏ.

Trên mặt Âu Dương có một tí không vui, nói tiếp: “Vậy thì tốt.”

Ăn cơm xong, Âu Dương cùng Tiểu Vũ xem tivi, buổi tối hai người nằm trên một chiếc giường, có điều là hai tấm nệm, hai tấm chăn riêng

Tiểu Vũ nghĩ: Chỉ khi ở bên cạnh Âu Dương mình mới là chính mình, anh ấy sẽ không bỏ rơi mình đâu! Có lẽ, người bên cạnh thật sự không tệ nhưng Duẩn Lạc thì sao? Anh ta có thể xem như hạng người gì nhỉ?? Haizzz! Phiền phức quá!

Từ từ nhắm mắt lại, Tiểu Vũ trước giờ đều như vậy, để tiềm thức giúp mình làm chủ, ngủ một giấc, ngày mai mới tỉnh. Lúc này Âu Dương nhìn cậu rồi từ từ thiếp đi!

Vẫn còn một người đang cầm lấy bài thơ tình đó: “Nhất khúc phượng thê ngô, nhị hàng tương tư lệ” Vẫn là mùi hương hoa nhài, hắn nghĩ trong lòng: Cậu ta căn bản là không thể sánh với bạn giường trước kia của mình! Tượng mạo bình thường, thân hình không có, nhưng chính là rất thích, rất thích, nhất định phải có được cậu, có được cậu

Người đàn ông trước giờ chưa từng có qua ý nghĩ “muốn có được cậu trai đó”, bây giờ đã bắt đầu thay đổi

7. Chương 6

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng

A Bằng cùng Tiểu Vũ đến lớp học, Âu Dương đưa họ đến trước cửa thì lên lớp rồi. Tiểu Vũ vừa ngồi xuống, thì thấy Duẫn Lạc đang bước qua đây, cậu chỉ biết cuối đầu xuống rồi nghe người đó nói: “Khỏe hơn chưa? Làm bạn giường của tôi đi hay là tình nhân đây!”

Tiểu Vũ dờ cả người, còn A Bằng phần nộ nhìn Duẫn Lạc. Anh biết bản thân không tiện nói, nói rồi, chỉ làm Tiểu Vũ thêm mất mặt mà thôi, thế nên chỉ dám liếc hắt!

“Xin lỗi! Những lời nên nói tôi đều đã nói hết rồi, tôi không muốn chuốc thêm phiền phức, xin đừng sỉ nhục tôi!”

Duẫn Lạc nghĩ trong lòng rằng dù phải dùng bất kì phương pháp nào tôi cũng phải có được em, nếu đã như vậy, thì mình cứ từ từ làm cậu ta trở thành của mình vậy! Cho dù không yêu ta, thì cũng phải là của ta! Vậy kế hoạch bắt đầu nào

[Lạc, người kế hoạch gì vậy? Đừng ác quá đó! Người, liếc ta làm gì, ta ... ta ... ta không nói ..., ta đi đây, đừng giận nha ... Cười nịnh nọt, bơi đi với tốc độ nhanh.]

Duẫn Lạc nhìn Tiểu Vũ một cách đăm đúi, đầy sự chiếm hữu làm Tiểu Vũ không lạnh mà run.

Tiểu Vũ cảm thấy bất an, thế nên đứng dậy đi ra cửa bước về phía lớp học của Âu Dương. Tiểu Vũ cũng không biết đối với Âu Dương là loại tình cảm gì, có thích, có quyến luyến, tóm lại là làm cậu cảm thấy rất an toàn, giống như người anh trai, nhưng lại không phải

“Âu Dương, anh ra đây, em tìm anh.” Tiểu Vũ đứng trước cửa nhắn tin cho anh, không lâu sau Âu Dương vội vàng chạy ra, A Bằng cũng đứng trước cửa, đem tình hình thuật lại, Âu Dương nói một cách bình tĩnh: “Không sao chứ? Em đừng dây vào hắt! Nhanh chóng tìm một cơ hội nói rõ với hắt, phải nói堂堂 hoàng, hi vọng hắt chỉ là nhất thời hứng thú! Hơn nữa dù sao cũng đang ở trong trường, không sao đâu, đừng lo lắng nữa, em mau lên lớp đi!” Dứt lời, anh vỗ vai của Tiểu Vũ, dặn dò Từ Bằng xem chừng Tiểu Vũ, thở dài một tiếng, rồi đi về phía phòng tự học.

Tiểu Vũ nghĩ, có lẽ Âu Dương nói đúng, chắc anh ta vẫn chưa hiểu, thứ bảy này mình nói rõ với anh ta vậy, dù là chuyện gì thì cũng phải kết thúc rồi!

Duẫn Lạc vẫn còn đang toan tính kế hoạch săn mồi của mình, nhưng lại nhìn thấy con người nhỏ bé ấy đứng trước bàn của mình, mang theo mùi hương hoa nhài thoang thoảng, trong lòng thầm nghĩ: Đồng ý rồi sao? Còn tự giác dâng tận cửa nữa chứ! Thế nên hắt lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười, “Nghĩ kĩ rồi à?”

“Bạn Duẫn, tôi muốn nói chuyện với bạn, được không?”

“Được chứ! Rất vui lòng! Vậy thì thứ bảy tuần này, ở bờ biển, tôi sẽ đến đón em!”

“Không cần, tôi sẽ gọi xe hay để một trong hai người là A Bằng hay Âu Dương đưa đến đó là được, không làm phiền nữa.”

“Được thôi! Nhưng anh hi vọng lúc nói chuyện chỉ có hai người chúng ta, được không?” Duẫn Lạc đứng dậy, ghé sát vào bên tai Tiểu Vũ nói. Một luồng hơi nóng phả vào làm Tiểu Vũ thất rất ngứa, rất thoải mái, nhưng bản thân lại vô thức tránh đi, “Ồ, được thôi, tạm biệt.”

“Àlo, chú Vương, chú đến bãi biển Hải Tân II, thứ bảy này bao hết cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy bất cứ ai, còn nữa bố trí một số pháo hoa tình nhân cho tôi, hiểu chưa? Uhm, được, đừng nói cho anh hai và Tiểu Hòa biết! Vậy cúp máy đi!” Nói xong điện thoại, trên mặt Duẫn Lạc tràn ngập niềm vui của kẻ chiến thắng, nếu đối phương là người dễ cảm động, vậy thì ta cứ lợi dụng một chút, đã là của ta thì tuyệt đối

không thể chạy thoát! Nụ cười trên khóe môi của Duẩn Lạc âm áp biết bao, nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện điều đó

Tiểu Vũ về đến nhà, hồi phục lại sự vui vẻ trước kia, lúc này Âu Dương đã chui vào nhà bếp chuẩn bị bữa tối, Tiểu Tân khó hiểu hỏi: “Anh hai, hôm nay anh nhặt được tiền à???”

“Hả? Thế em chưa biết gì à? Từ nhỏ tới giờ anh chưa từng một lần nhặt được tiền, thế nên anh cũng không phải loại người dựa vào vận may để kiếm miếng cơm! Cũng sẽ không đi suy nghĩ những thứ không thiết thật ~”

“Hôm nay tâm trạng của anh có vẻ không tệ, có chuyện gì tốt sao? Chẳng lẽ anh với Âu Dương”

“Sao? Có chuyện gì à? Cơm tối còn chút nữa là xong, anh nấu cháo táo đỏ mà Tiểu Tân thích này” Nghe thấy Tiểu Tân nhắc đến mình, Âu Dương đưa đầu ra, trên người là chiếc tạp dề in hình sói xám rất đáng yêu của Tiểu Vũ, trông Âu Dương mới thật âm áp làm sao

“Không có việc gì, anh đi làm cơm đi! Em đang trò chuyện với Tiểu Tân!” Tiểu Vũ hướng về phía nhà bếp nói, rồi quay đầu lại bảo với Tiểu Tân: “Anh chuẩn bị nói rõ ràng với Duẩn Lạc, có những chuyện vẫn là nói rõ ra sẽ tốt hơn, vậy nên thứ bảy tuần này anh sẽ nói rõ với anh ta”

Chân mày của Tiểu Tân nhíu lại, anh hai chưa từng có ánh mắt mơ màng như thế này bao giờ, hi vọng anh hai đừng

Nhưng anh hai bảo là sẽ nói rõ, chắc là sẽ không có vấn đề đâu, “Vậy thì tốt, anh hai, anh đừng quên rằng chúng ta cùng với hắn ta không thích hợp!”

“Uhm, anh biết! ”

“Ăn cơm thôi! Mau qua đây” Theo tiếng gọi của Âu Dương, ba người bắt đầu bữa tối, rất ấm cúng.

Chiều thứ bảy.

“Vũ, em đi đi, anh sẽ ở ngoài, em có chuyện thì gọi anh! Được không?” Vừa lái lấy chiếc xe vừa nói với Tiểu Vũ đang ngồi ở phía sau, Tiểu Vũ ôm lấy eo anh, gật gật đầu, một nét bất an thoáng qua trong mắt của Âu Dương

Duẩn Lạc ở phía xa nhìn thấy tất cả, trong lòng có cảm giác là lạ, trong mắt thoáng qua một nét gian tà

Một cảnh tượng lằng mạn như thế, Tiểu Vũ làm sao đối mặt đây? Duẩn Lạc chậm rãi tiến vào trong tim của Tiểu Vũ, những mối quẩn quanh giờ mới thật sự bắt đầu, cứ thông thả nào, haha.

8. Chương 7: Tâm Động, Người Cùng Phòng Không Ngờ Tới

Người dịch: Fu

Từng bước một đi về phía Duẩn Lạc, hắn đang quay lưng về phía cậu, cái thân hình thon dài ấy làm cho Tiểu Vũ có cảm giác muốn ôm chầm lấy, chậm rãi buông một câu: “Đến rồi à? Sao sớm vậy?”

“Uhm, em muốn nói gì không? Em sẽ chấp nhận anh chứ?”

“Duẩn Lạc, chúng ta không thích hợp! Anh là một người nổi bật, đẹp trai, phóng khoáng, mà tôi ngay cả chú vịt xấu xí cũng chẳng bằng; chúng ta là những người bước đi trên hai con đường khác nhau, anh không nên bước vào cuộc sống của tôi, ngoại trừ những việc thật sự cần thiết, sau này xin đừng đến tìm tôi nữa, chỉ vậy thôi.”

“Vậy sao? Buổi tối hôm đó, em.....” Không đợi hắn nói xong, Tiểu Vũ lập tức nói tiếp: “Tôi nói rồi, đó là chuyện ngoài ý muốn, việc ngoài ý muốn mà chúng ta không tài nào tránh được, thế nên, xin hãy quên đi!”

Có thể đơn giản vậy sao? Duẩn Lạc từ tốn nói: “Đây là thứ tôi vì em mà chuẩn bị.” Vừa dứt lời, vô số pháo hoa được bắn lên, dưới sự tương phản của nước biển và khung trời, quả thật rất là đẹp. Tiểu Vũ mở

to miệng, rất nhanh sau đó, “Bùm” một tiếng, bốn chữ “Hãy quen với anh” hiện ra, xung quanh không phải là viên hình trái tim, mà là phong nền của một đóa hoa nhài

“Ah! Đây là” Tiểu Vũ ngơ ngác hỏi, giọng nhỏ xíu.

“Vì em mà chuẩn bị đó, đây là thành ý của anh.” Duẫn Lạc nghĩ: Lần này chắc hẳn con người nhỏ bé ấy sẽ phải đồng ý chứ, hừm, Không ai chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta được!

“Xin lỗi, rất cảm ơn anh, nhưng việc lãng mạn như thế, tôi không đón nhận nổi! Tôi không có phúc đến vậy, anh tìm sai người rồi, Lạc thiếu gia” Tiểu Vũ quay đầu muốn rời đi, nhưng trong lòng lại nghĩ: Quả thật rất đẹp, ai có được hạnh phúc như vậy thì thật là nhưng mình chỉ có phúc phận để được coi mà thôi, chứ còn việc có được thì vẫn là quên đi thì hơn! Tuy rằng mình rất thích nhưng mình xấu như vậy, mập như vậy Đi thôi! Cậu sai bước chậm rãi đi về phía Âu Dương.

“Lục căn nhân quân tịnh, ngũ cảm vì quân khai.

Tư Vũ triển chuyển tinh, tam triều du tam thu.

Lưỡng tình cầu tương duyệt, nhất khúc Phượng Cầu Hoàng.

Mạt lệ Nhiều Lương hương hoài, lâm quân thưởng nguyệt thoại tư lạng! [1]”

“Đây là?! Không đúng, không giống, đây là” Tiểu Vũ rất kinh ngạc, không phải nói hẳn có tài không, mà là không ngờ hẳn lại chủ tâm ghi nhớ bài thơ ấy, lại còn Tiểu Vũ từ từ quay đầu lại nhìn Duẫn Lạc, nhìn người đàn ông xinh đẹp ấy.

Duẫn Lạc cũng đỡ cả ra, hẳn chỉ vô ý thôi, nhưng không ngờ người đó lại vì cái này mà dừng bước, nhìn vào mắt cậu, Duẫn Lạc biết, cơ hội đến rồi: “Tiểu vũ, xin để anh gọi em như vậy, chúng ta thử nha! Có được không? Chỉ thử thôi mà, được không?”

Nhìn ánh mắt đó của anh, Tiểu Vũ cảm thấy rất mơ hồ, nên đồng ý chẳng? Có nên hay không? Làm sao giờ? Anh ta chú ý đến mình, chú ý đến thứ mình viết ra Trong lòng Tiểu Vũ loạn rồi, loạn triệt để luôn rồi.

Âu Dương trông thấy Tiểu Vũ đột nhiên dừng lại, còn tưởng là xảy ra chuyện gì, bèn lập tức chạy qua, “Tiểu Vũ, cậu sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không, không có gì, Âu Dương, chúng ta về đi, nhanh lên.” Tiểu Vũ xoay người kéo theo Âu Dương chạy mất.

“Tiểu Vũ, ngày mai anh ở dưới nhà em đợi.” Nhìn theo bóng người nhỏ nhắn la lên. Qua ánh mắt kia, Duẫn Lạc với nhiều kinh nghiệm tình trường đã nhìn thấu tất cả, cái thái độ tình trong như đã nhưng mặt ngoài còn e ấp, cái ánh mắt ngại ngùng ấy, đạt được rồi, hừ, làm gì có ai mà hẳn không đạt được cơ chứ.

Haha, Duẫn Lạc cười thầm trong lòng, lấy điện thoại ra, “Alô, Tiểu Hòa à, tối nay anh qua chỗ em, em chuẩn bị cho tốt đấy”, đã có được trong tay rồi, vậy thì tối nay phải tìm đứa con gái để ăn mừng một tí mới được! Tiểu Hòa là người rất tuyệt đó, hơ hơ, Duẫn Lạc mặt đầy hài lòng lái xe đến căn nhà nhỏ của Tiểu Hòa

Trên đường đi, Âu Dương bắt an hỏi: “Tiểu Vũ, cậu sao rồi?”

“Không có gì, Âu Dương, anh nói xem, liệu em có thể thích Duẫn Lạc được không?”

“Anh không biết! Chắc là được! Tiểu Vũ, em phải nhanh chân chút, nếu thật sự thích thì cứ việc thử, bằng không bản thân sẽ hối hận đó.” Âu Dương không biết nên nói sao, anh đối với Tiểu Vũ là sự bảo bọc đối với người em trai, là ham muốn bảo vệ mãnh liệt, “Đừng sợ, còn có anh đây! Anh sẽ luôn là bến bờ cho em, không sao đâu, cứ thử xem.”

Về đến nhà, Tiểu Vũ trực tiếp đi trưng cầu ý kiến của em trai, Âu Dương đi thẳng vào nhà bếp, hồi sau chỉ nghe thấy Tiểu Tân la lên: “Cái gì? Anh điên rồi?! Cái tên đại thiếu gia đó nam nữ gì cũng được tuốt, nhưng với con trai chỉ là đùa giỡn mà thôi, bộ anh ngốc à?! Anh hai, em không phản đối anh thích con trai, thậm chí còn ủng hộ, nhưng tại sao phải là hẳn? Nói em nghe, anh nhầm mình thử nổi không?”

“Anh ... nhưng mà” Tiểu Vũ lại nhớ đến khuôn mặt của mình, bản thân thứ kết cục tốt đẹp thường được viết trong sách ấy quả thật không thể nào thuộc về mình được, vậy phải làm sao đây?

Âu Dương nghe thấy tiếng la hét của Tiểu Tân, bước vào phòng ngủ, kéo Tiểu Tân đến ban công, “Được rồi, Tiểu Tân, để anh hai em thử xem, dù gì thì từ sau chuyện đó cậu ấy vẫn chưa thể giải thoát khỏi lớp cảm xúc đã khép kín từ lâu, hãy cho cậu ấy một cơ hội, để cậu ấy có quyền lựa chọn xem có nên bước ra hay không.” Anh nhìn nhìn Tiểu Tân, nói tiếp, “Được không? Dù sao thì cậu ấy hãy còn chúng ta làm hậu thuẫn, tên Duẫn Lạc đó ni vọng hần là thật lòng.” Âu Dương trông về phương xa, nơi có những đoá mây đang dần bị cuốn tản đi ...

Tiểu Tân nhớ đến buổi tối hôm đó, anh hai ở trong lòng cậu khóc đến tối tăm mặt mũi, vì nỗi đau ấy mà từ đó về sau anh hai không quen thêm bạn trai nào nữa. Tiểu Tân chìm trong vô vọng, dù gì đây cũng là anh hai của mình. Tiểu Tân gật gật đầu với Âu Dương rồi bước về phía phòng ngủ, sau khi bước vào một hơi ôm lấy anh hai, “Anh hai, anh đi đi! Em sẽ bảo vệ anh! Nhớ lấy, nếu thấy không hợp thì sớm trở về, em với Âu Dương đều ở đây! Nếu hần em sẽ không tha cho hần!” Tiểu Tân lại cảm thấy lòng đau như cắt, mình chỉ có duy nhất một anh trai này thôi

Trời sáng hửng, nhìn Điền Vũ Hòa đang say giấc thắm, trên mặt vẫn còn dư vị đêm qua, trên người là vết tích được mình yêu qua, Duẫn Lạc thấy có chút khó hiểu, tại sao tối hôm qua lại nghĩ đến hương hoa nhài thoang thoảng đó, trong một thoáng lại nhớ đến gương mặt của Văn Vũ, cậu ta chỉ là bạn giường của mình thôi mà. Duẫn Lạc tròng quần áo vào người rồi vội vã đi mất, trên đường đi, hần nghĩ, có thể chỉ là hiểu kì thôi.

Xe dừng ở dưới lầu của Tiểu Vũ, Tiểu Vũ và Âu Dương từ bên trong đi ra. Âu Dương trông thấy Duẫn Lạc đang đợi, bèn bước lên, lạnh lùng mà rằng: “Đừng làm gì có lỗi với cậu ta.”

Duẫn Lạc bất mãn nhìn anh một cái, bước về phía Tiểu Vũ, mở cửa xe, “Đi thôi.”

Tiểu Vũ nhìn Âu Dương, anh mỉm cười bảo: “Ha ha, không sao đâu, đi đi! Anh đi với Từ Bằng.”

Trông theo chiếc xe đang khuất dần, Âu Dương nghĩ trong lòng, hi vọng hần đừng khiến cậu bị đả kích nữa!

Đi được nửa đường, đột nhiên có chiếc xe lao ra, Duẫn Lạc vội bẻ lái nhưng vẫn không kịp. Chính vào lúc này, ‘bang’ một tiếng, hai chiếc xe va chạm! Tiểu Vũ đỡ cả người, chưa từng nhìn thấy cảnh đụng xe, may mà hai người có thắt dây an toàn, Tiểu Vũ cảm thấy cả thân người, rất đau và tê rần, còn máu trên cánh tay của Duẫn Lạc cứ không ngừng chảy ra ...

“Anh không sao chứ, để em xem! Ah! Nhiều máu quá!” Tiểu Vũ rất sợ, cậu chưa từng thấy qua nhiều máu vậy

“Không sao! Em đừng la! Uhm, cảm sát đến rồi...” Cảnh sát giao thông đang tuần tra ở khu này bước đến, gọi cho 120 xong [2], sẵn tiện điều tra tình hình tòi đem hai chiếc xe lái đi mất.

Duẫn Lạc gọi điện thoại xong, đem việc giao cho quản gia xử lí, hần bèn đem theo Tiểu Vũ đến bệnh viện.

“Không sao, chỉ bị trầy xước nhẹ, cứ ở nhà nghỉ ngơi là được.” Bác sĩ nói.

“Cám ơn bác sĩ!” Tiểu Vũ vội càng nói cảm ơn.

“Về về nhà anh sao? Bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi.”

“Đến căn nhà anh đang thuê đi, anh không muốn về nhà, cứ ở đó ở vài ngày vậy.” Duẫn Lạc lần này rất tích cực.

Đến căn nhà thuê đó.

“Lâu lắm rồi anh chưa có đến đây rồi sao? Dơ quá đi mất ...” Tiểu Vũ nhặt lon bia rỗng dưới chân lên.

“Anh không ở đây thường xuyên, rất ít khi đến, thường thì anh ở chỗ Điền ...” Duẫn Lạc vô thức buộc miệng nói ra mình ở chỗ Điền Vũ Hòa, nhưng lời vừa đến miệng lại lập tức nuốt trở vào, giống như đang đợi bị chỉ trích vậy.

“Em đi tìm chút đồ ăn vậy.” Tiểu Vũ trong lòng hiểu rõ đây là bạn gái của hắn, thứ cảm giác xót xa lấp đầy tâm trí.

“Trong tủ lạnh chắc còn, tuần trước có anh đến qua, còn có chút cà chua, dưa leo.”

“Em đi làm cơm cho anh, chắc anh cũng đói rồi, gọi về báo với nhà một tiếng đi.” Dứt lời cậu quay người đi về phía nhà bếp. Sau khi sắp xếp xong tất cả, Tiểu Vũ dọn dẹp nhà cửa rồi chuẩn bị rời đi, “Sáng mai em mới qua đây.”

“Ở lại với anh đi, có được không? Anh chẳng biết làm việc gì khác nữa cả.” Duẫn Lạc cũng không biết tại sao, chính là rất muốn cậu ở lại, “Anh nói với Âu Dương rồi, em sẽ ở đây ở vài ngày...”

Tiểu Vũ nhìn tay của hắn, cũng thấy không yên tâm, nên gật rồi gật đầu.

Dùng xong cơm tối, Tiểu Vũ cùng hắn đi dạo. Bước đi trên đường, Duẫn Lạc nắm lấy tay cậu, thứ cảm giác ấm áp kia len sâu vào lòng Tiểu Vũ, rất thoải mái ... Dưới ánh đèn đường hiu hắt, hai người thong thả cùng nhau bước đi, có lẽ kể lúc này thì đã định sẵn rằng cả đời này phải nắm chặt tay nhau ...

“Anh ăn trái táo này đi, em gọt xong rồi.” Tiểu Vũ đưa táo cho hắn, tiếp tục cúi đầu gọt lấy gọt để.

“Uhm. anh muốn đi vệ sinh trước.”

“Anh đi đi, em cũng đâu cần.” Mặt Tiểu Vũ trong một thoáng liền đỏ lên, trông rất giống trái táo trong tay cậu đấy.

“Em cảm thấy tay anh tiện sao?” Duẫn Lạc lại bắt đầu giọng điệu vô lại đó.

Chẳng còn cách nào khác, Tiểu Vũ đành theo hắn bước vào trong, ngại ngần giúp hắn tháo dây lưng. Không biết là do quần jeans quá cứng, hay là do Tiểu Vũ quá căng thẳng, dây kéo rất lâu cũng chưa kéo xuống được.

“Anh nói này, anh nhịn đến rất khó chịu rồi đấy! Em phải bao lâu mới kéo xuống được đây?”

“Oh, xong ngay! Xong liền đây mà.” Vì quá vội vã mà Tiểu Vũ kéo một cái làm hư dây kéo luôn rồi, “Xin lỗi! Anh giải quyết trước đi.”

“Tay kia của anh bị băng, còn tay này thì bị treo, ăn cơm thì còn được, nhưng không lẽ em muốn”

“Ah? Chẳng lẽ em còn phải?”

“Có gì đâu. Chúng ta cũng làm qua cả rồi! Em còn xấu hổ gì nữa!” Duẫn Lạc càng lúc càng thích con người nhỏ bé này, thật sự là rất thích.

“Ồ.” Tiểu Vũ đáp, tiếp theo là tự xỉ vả mình, “Sao mình lại xui xẻo vậy chứ! Tại sao mình phải ở lại! Mình làm sao bây giờ? Phải chạm vào cái đó ... rất ngại”

“Nhanh lên! Muốn anh làm ra quần à!” Duẫn Lạc có chút gấp rồi! Dù gì cái đó nhịn lấy cũng không dễ chịu! Tiểu Vũ đưa tay vào, sờ trúng cái đó rồi, mặt lại đỏ lên. Không biết sao rồi, hôm này mình cứ đỏ mặt...Trong lúc Tiểu Vũ đang nghĩ, Duẫn Lạc: “ A, lạnh! Lấy ra! ” Tiểu Vũ lấy ra giùm hắn, quay đầu đi chỗ khác.

“ Bây! Em xem! Làm cho đây cả sàn rồi, em nhìn kĩ phương hướng. “

“Ồ” Tiểu Vũ vô nại vẫn là đem đầu quay lại, sờ lấy dục vọng mềm mềm đó, trong lòng nghĩ, lúc đó sao lại lớn như vậy, bây giờ sao lại nhỏ vậy ta?... Ờ, không đúng! Mình đang nghĩ cái gì đó...cơ thể một trận khô nóng...mặt lại đỏ rồi.

Duẫn Lạc đem tất cả nhìn trong mắt, trong lòng nghĩ: Nhóc con này, chính là xấu hổ vậy?

Buổi tối, Tiểu Vũ muốn ngủ ở phòng khách. Duẫn Lạc khẳng khẳng đem hắn kéo đến phòng ngủ, lời nói có chút giận dữ: “ Sao? Chính là không thích ở cùng với anh vậy sao? Anh cũng đâu có ăn mất em! Em ngủ đó bị cảm rồi sao? Anh còn phải chăm sóc em à! Qua đây! Ngủ bên cạnh anh! ”

Tiểu Vũ không dám từ chối ánh mắt đó, rất ngoan ngoãn, cũng rất thích mùi vị của hắn và cảm giác ấm áp... ..

Ôm lấy Tiểu Vũ, Duẫn Lạc lại ngửi thấy mùi hoa nhài nhẹ nhàng đó, rất thoải mái... ..

Dựa vào lòng của Duẫn Lạc, Tiểu Vũ lại cảm thấy sự ấm áp đó, rất an tâm... ..

Cứ thế, hai người “ sống chung” được bốn ngày, bốn ngày rất ấm áp... ..Có gì đó đang từ từ sinh sôi trong lòng hai người... ..

Tay của Duẫn Lạc đã không có gì rồi, ngày cuối cùng hai người về đến trường... ..

Đối với việc sống chung lần này, hai người cũng không nói gì, hoặc là” xem nhẹ” sự tồn tại của quãng thời gian này, Duẫn Lạc tiếp tục” hừ”, Tiểu Vũ tiếp tục sự sàu sào của bản thân... ..

Trời vào trưa, lúc buổi học còn kết thúc là Duẫn Lạc đã đi ra khỏi lớp trước sự khó hiểu của Tiểu Vũ. Cậu còn đang chuẩn bị chờ đến tan học để đi mua cơm thì tiếng chuông vang lên. Duẫn Lạc bước vào, trên tay hai cái cơm hộp(3), vốn còn định gọi Từ Bằng, còn chưa mở miệng, Từ Bằng nói: “ Tiểu Vũ, tớ đi trước đây. “

Tiểu Vũ uhm một tiếng, Duẫn Lạc nói: “ Ăn đi! ”

Tiểu Vũ mở ra, là thịt lát nấu nước, cay quá, Tiểu Vũ căn bản không dám ăn, nhưng mà Duẫn Lạc nhìn hắn, “ Sao? Không thích ăn? ” Nghĩ đến đây là lần đầu hắn mua đồ cho bản thân ăn, không muốn hắn bẻ mặt, Tiểu Vũ nói: “ Bao tử em không tốt, không thích hợp ăn cay! Em uống đậu nành là được! Cũng không phải quá đói. “

Duẫn Lạc nhíu mày một cái, trong lòng có chút cảm giác làm sai việc, lỡ miệng nói một câu” Anh đi mua cái khác” Tiểu Vũ đột nhiên mở to mắt nhìn hắn, lập tức nói: “ Không cần, anh mau ăn đi! Không cần đâu”

Chớp mắt là tan học rồi, Tiểu Vũ vẫn là chưa thể từ cảm giác của hồi trưa quay về, mơ mơ hồ hồ lên xe của Duẫn Lạc, đến dưới nhà mình rồi, Duẫn Lạc nhìn người nhỏ này còn đang thất thần, cúi người đề lấy Tiểu Vũ, còn chưa đợi Tiểu Vũ kinh ngạc, lưỡi đã đưa vào, lục soát khoang miệng, tê tê, hai người ngồi trên xe bắt đầu đụng đưa cơ thể. Duẫn Lạc chủ động, Tiểu Vũ bị động, Tiểu Vũ cảm thấy có bàn tay đang sờ vào eo mình, muốn giãy giụa, chỉ có thể... ..

“ A! ” Duẫn Lạc chống người lên, thè lưỡi, người nhỏ dưới thân lại cắn mình, xem ra vẫn phải cảm hóa tí đó... ..Cửa xe mở rồi, Tiểu Vũ đỏ mặt nói: “ Xin lỗi, em đến rồi, lên trước đây. “ Quay người chạy mất.

“Ngày mai là cuối tuần, đến nhà anh dùng cơm trưa đi! Anh đến đón em.”

“Ah?”

“Không muốn sao?”

“Không phải, em biết rồi! Nhưng anh không cần đến đón em, Âu Dương sẽ đưa em đi.”

Duẫn Lạc nhíu mày, “Tùy em! Đây là địa chỉ.” Quảng cho Tiểu Vũ một tờ giấy nhỏ, không hiểu sao khi cậu nhắc đến tên người đàn ông khác, thì bản thân lại cảm rất bức rức khó chịu

[Đó là người yêu hắn rồi!!! Ta đã bảo rằng mình đoán đúng mà!

Một tiếng nổ lớn vang lên, Cá nào đó bị ném đến rãnh Marian [4] đi nghỉ mát mát rồi!]

Chú thích:

[1]: Lục căn(chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức) vì người mà yên tĩnh, năm giác quan vì người mà mở ra.

Nhớ(phát âm của nhớ và bốn trong tiếng Hoa giống nhau) Vũ trần trọc tỉnh giấc, ba ngày hơn cả ba mùa thu.

Cầu xin cả hai đều yêu nhau, một bài ca Phụng Cầu Hoàng.

Hoa nhài Nhiều Lương(một loại đàn cổ của Trung Quốc) thơm khắp, ôm lấy người xem trăng mà lời suy nghĩ.

(Không biết đang dịch gì luôn.... pó tay)

[2] 120: Số cấp cứu của Trung Quốc.

[3] Cơm hộp: Trong đây tác giả xài là bentou (hoặc gọi là bento).

[4] Rãnh Marian: vị trí ở 11020 vĩ Bắc, 142011. 5 Kinh Đông, tức là Đông Bắc của Philippines, ở ngay giữa cuối Thái Bình Dương, lục địa Châu Á và Australia. Là nơi sâu nhất Trái Đất, hình thái của rãnh có hơn 60 triệu năm.

9. Chương 8: Tình Cảm Đậm Sâu Hơn Trong Sự Trắc Trở

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng

“Tiểu Lạc, con tính dẫn boyfriend về nhà sao? Có phải là một chàng đẹp trai không? Woa kaka! Mong đợi quá!!”

Đây chính là Duẫn mama – Lưu Khả Y, một hủ nữ!

“Mẹ ơi! Mẹ làm ơn bình thường tí đi! Tiểu Lạc, bộ em tính dẫn ai về thiệt hả?” Quay đầu nhìn về phía Duẫn Lạc, “Tiểu Lạc, em chưa từng dẫn ai về nhà cơ mà.” Trên mặt Duẫn Hàng lộ ra nét hoài nghi.

“Phiền quá, đến rồi thì biết chứ gì.” Trong lòng Duẫn Lạc cũng không rõ tại sao lại muốn cậu đến nhà hẳn, ngay cả Diên Vũ Hòa mà bản thân thương yêu nhất cũng chưa từng một lần được đến đây! Có lẽ là do lòng hiếu kỳ và lòng chiếm hữu của bản thân thôi, chắc cũng chẳng có gì to tát! Nghĩ rồi, Duẫn Lạc đi về phía khung cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, chỉ có Duẫn mama với Duẫn Hàng là vẫn còn đang thảo luận về ai đó

“Âu Dương, em có chút căng thẳng” Tiểu Vũ ôm lấy eo của Âu Dương, “Anh đi cùng em có được không?”

“Hmm, có vẻ không thích hợp lắm! Anh ở ngoài tìm một chỗ nào đấy đợi em, đến lúc đó em cứ gọi điện cho anh là được rồi, thế nhé?”

“Ding dong”

“Đến rồi! Tiểu Hàng, mau ra mở cửa!” Duẫn mama rất nhiệt tình, ánh mắt đầy sự trông đợi.

Cửa vừa mở, Duẫn Hàng nắm lấy tay Âu Dương, “Xin chào, tôi là anh trai của Duẫn Lạc, em là Văn Vũ sao? Em đẹp lắm! Quả nhiên mắt nhìn người của Duẫn Lạc không tệ” Duẫn Hàng còn chưa kịp hỏi người còn lại là ai thì Duẫn mama đã xông đến ôm lấy Âu Dương, “Woa! Thật đúng là đẹp trai ngời ngời! Không tệ tí nào, di là mẹ của con, trong tương lai ấy! Rất không tệ! Hm, người đằng sau con là?” Đến lúc này mọi người mới chú ý đến Tiểu Vũ, Tiểu Vũ sớm đã cúi đầu xuống, cậu vốn dĩ là người tự ti, dưới tình trạng này lại càng

“Xin lỗi! Mọi người nhận lầm người rồi! Tôi là Âu Dương Hạo, bạn của Tiểu Vũ! Cậu ta mới là Tiểu Vũ.” Nói xong, nhìn thấy bộ dạng như muốn đi khỏi của Tiểu Vũ, anh bèn một tay kéo cậu lại.

“Chào bác Duẫn, chào anh Duẫn, con là Vũ Văn.”

“Tiểu Vũ, em đến rồi, vào nhà đi.” Duẫn Lạc nghe thấy lời của mẹ và anh hai liền lập tức chạy ra kéo Tiểu Vũ đi vào trong. Duẫn mama và Duẫn Hàng ngây đờ ra.

Duẫn mama: Thật không ngờ chỉ là một đứa nhóc bình thường, con mình chuyển tính rồi sao? Xem ra là câu chuyện của hoàng tử và bình dân, có phim xem!

Duẫn Hàng: Cái gì? Không phải chứ! Thằng đó là em trai mình sao? Người trước mắt này rạng rỡ quá, ấm áp quá, người này là Âu Dương Hạo à, rất không tệ

“Tôi đi trước đây, lát tôi sẽ qua đón Tiểu Vũ.”

“Hay cậu cũng ở lại đi cho vui.” Duẩn Hàng có sự thôi thúc muốn giữ anh lại, đôi môi đỏ, đôi mắt đỏ thật rất đẹp, và lời nói cũng rất dịu dàng.

“Khỏi rồi, lát gặp.”

“Tôi là Duẩn Hàng, đây là danh thiếp của tôi.” Đưa danh thiếp cho anh, nhìn theo bóng lưng người ấy khiến cho Duẩn Hàng rất muốn ôm lấy anh, ánh mắt hần trông theo tiễn anh rời đi.

Trong phòng ngủ của Duẩn Lạc.

“Tiểu Vũ, em đừng để tâm lời họ nói, anh thích là con người của em, chứ không phải gương mặt! Người rồi cũng sẽ già, gương mặt cũng vậy mà thôi, thế thì làm gì còn đẹp hay xấu nữa?! Gương mặt là thứ yếu, quan trọng là cảm giác của cả hai dành cho đối phương. Anh rất thích hương hoa nhài thoang thoảng trên người em, cảm giác rất thoải mái.”

Thật à? Anh ấy nói thật chứ? Là thật sao? Trời cao thật đã để mắt đến mình rồi sao? Tiểu Vũ nghĩ, rồi đơn giản hỏi một câu: “Có thể không? Anh chắc chứ?”

“Đương nhiên!” Trông thấy cậu đồng ý, trong lòng Duẩn Lạc thật sự rất vui, còn về kế hoạch của mình, nó sớm đã nhạt phai mất rồi, nhạt phai trong hương hoa nhài thoang qua kia

Chắc có lẽ bản thân cũng nên thử một lần

“Em đồng ý không? Tiểu Vũ.”

Tiểu Vũ gật gật đầu rồi quay mặt đi chỗ khác, lúc này Duẩn Lạc kéo mặt cậu lại, dùng miệng khẽ khàng phủ lên làn môi ấy, từ từ đi vào trong, nhẹ nhàng ngã lên giường. Tiểu Vũ lúng túng đáp lại, làm khóe môi của Duẩn Lạc hiện lên tia cười nhạt, liên tục nhiều ngày chưa làm rồi, bắt đầu triển miên quấn lấy nhau đến khi tiếng thở dồn dập ngừng lại rồi, trong phòng ngủ là thứ hương vị thoang thoảng, Tiểu Vũ cứ thế tựa vào người Duẩn Lạc

Ở nhà Duẩn Lạc dùng cơm xong, bởi vì cơ thể của Tiểu Vũ không khỏe nên Duẩn Lạc lái xe đưa cậu về. Buổi tối nằm trên giường, Tiểu Vũ nghĩ: Có thật không? Anh ấy thật sự là người mình muốn tìm sao? Vậy thì mình có thể vì anh ấy mà làm chuyện đó rồi, cảm ơn ông trời, cảm ơn!

Duẩn Lạc: Thì ra trên giường cũng có hương hoa nhài, là hương vị của cậu ta! Haha, là của mình, cuối cùng mình cũng đạt được! Ngày mai còn cần chúc mừng không đây? Làm như thế liệu có lỗi với cậu ta chẳng? Nghĩ đến đây, Duẩn Lạc run lên một cái, sau đó lại nghĩ: Không đâu, chỉ là mình có chút lưu luyến hương vị trên người cậu ta mà thôi, mình thích phụ nữ cơ mà, đàn ông chẳng qua chỉ là vui chơi thôi

[Tiểu Lạc Lạc, ta sẽ không tha cho người đâu! Thù mà người đem ta quảng đến rãnh biển ta sẽ báo đó!!! Woa kakaka! Tiểu Vũ, cậu đừng trách ta! Sau này có chuyện gì thì cứ tìm hần! Cá nào đó hậm hực bơi đi!]

Chiều tối ngày hôm sau, trong lúc đang mặc quần áo, Duẩn Lạc nghĩ thầm, tại sao đêm hôm qua cứ nhớ đến khuôn mặt cậu ta, tại sao chứ?? Vừa chuẩn bị đi ra từ chỗ của Điền Vũ Hòa, không ngờ lại có tiếng gõ cửa vang lên, hần thét hỏi: “Ai đó?” Mặc quần vào rồi để trần thân trên đi mở cửa, cửa vừa mở, Duẩn Lạc ngó ra rồi: “Tiểu Vũ, sao em lại ...?” Trong lòng hần dâng lên thứ cảm giác phản bội.

“Em làm món gà xào và canh bí đao hầm với xương sườn mà anh thích, dì nói anh không có nhà nên em mới tìm đến đây.” Tiểu Vũ cúi đầu xuống, nhìn thấy cả khuôn ngực hần toàn vết hôn, “Không sao, ai cũng biết đây nhà bạn gái anh, em thật vô ý quá, xin lỗi, em đi trước đây.” Khi câu cuối cùng được nói ra, khóe mắt cậu đã ươn ướt, và giọng cũng nhỏ dần.

“Lạc, ai vậy?” Điền Vũ Hòa khoác áo ngủ bước ra, tóc đen xõa xuống phủ lên bờ vai, trông mới thật là duyên dáng, quyến rũ. Tiểu Vũ nghĩ trong lòng: Có lẽ loại phụ nữ này mới thích hợp với Duẩn Lạc, bản thân thì có là gì cơ chứ? Chẳng qua chỉ là bạn giường mà thôi.

“Chào cậu! Vào nhà ngồi đi!”

“Không cần đâu, đây là đồ dì Duẩn nhờ tôi mang đến, tôi để xuống đây là được rồi.” Tiểu Vũ nói xong liền quay đầu chạy vội xuống lầu, trong lòng cậu đang rất buồn.

“Em đem vào trước đi, anh đi về nhà một chuyến.” Duẩn Lạc mặc vội quần áo vào rồi chạy xuống theo.

“Lạc, anh đuổi theo cậu ta sao? Anh thích cậu ta à?”

“Em cứ vào trước đi!” Duẫn Lạc không biết phải trả lời sao, cảm giác cứ như đã bị người khác nói trúng vậy.

Duẫn Lạc, trong mắt anh đầy vẻ áy náy kia, đây là lần đầu tiên đó! Chẳng lẽ là yêu rồi sao? Điền Vũ Hòa trầm nghĩ, trong lòng dâng lên thứ cảm giác chua xót.

Tiểu Vũ nhìn theo Duẫn Lạc lái xe về hướng nhà hắn mà chạy đi, rồi mới chậm rãi bước ra từ một chỗ khuất bên dưới toà nhà.

Duẫn Lạc, tuy biết rằng anh đã có bạn gái, thế nhưng em vẫn cùng với anh, em là thấp hèn thế đấy. Nhưng em thật sự rất lưu luyến vòng tay anh, em không ngại thật mà, dù sao anh cũng là người đàn ông bình thường, em có phải là nên đi rồi không?

Liệu Tiểu Vũ có đi được không? Giữa họ sẽ có chuyển biến chứ? Cơ thể của Tiểu Vũ đã bắt đầu có những sự thay đổi nhỏ, bắt đầu ngay thôi

10. Chương 9: Quyết Định Yêu

Người dịch: Fu

Beta: Bạch Nhật Mộng

Duẫn Lạc tìm cả ngày cũng không thấy bóng dáng Tiểu Vũ đâu, về đến nhà liền cả đêm không ngủ được, chỉ có thể không ngừng suy nghĩ, hắn với Tiểu Vũ rốt cuộc là quan hệ gì?

Duẫn mama mở cửa phòng ngủ bước vào, “Tiểu Lạc, mẹ muốn hỏi con một chuyện, con có thích cậu trai đó không? Hoặc nói là trân trọng!” Thấy con trai không lên tiếng, bà tiếp, “Thích là một loại cảm giác, yêu là một loại trách nhiệm! Nếu là yêu, mẹ nhất định ủng hộ con! Nhưng nếu chỉ vui chơi qua đường, con trai, cậu trai đó là loại người rất tự ti, nếu con chỉ là đùa vui, thì cậu ta sẽ Haizz! Con tự mình tính đi.” Cửa phòng nhẹ nhàng được đóng lại ...

Đúng rồi, mình là thích hay là yêu? Nghĩ mãi vấn đề ấy, Duẫn Lạc dần thiếp đi ...

Khi Tiểu Vũ về đến nhà là lúc Âu Dương đang gọi điện: “Họ Duẫn kia, anh đừng chọc tôi! Anh đi chết đi! Đồ háo sắc!” Âu Dương nói xong cả mặt giận dữ nhưng trong đó vẫn thấp thoáng nét mừng vui.

Tiểu Vũ tưởng hắn đang mắng Duẫn Lạc, bèn nói: “Âu Dương, đừng nói nữa mà, anh đừng mắng Duẫn Lạc, là em không tốt ...” Âu Dương trưng ra bộ mặt chẳng hiểu gì ráo. “Haizzz! Tiểu Vũ, anh đang mắng Duẫn Hàng. Tên háo sắc đó lại dám đến lớp tự học của anh quấy rối anh, còn mang theo, còn mang hoa hồng” Anh nói xong thì Tiểu Vũ đã hiểu rồi, thì ra Âu Dương với Duẫn Hàng “Điều đó nói rõ rằng người ta thích anh! Còn không mau mau nhận lời!”

“Việc của anh em khoan hăng lo, mà ban nãy em vừa nói cái gì? Anh mắng Duẫn Lạc? Có phải hai người có chuyện gì không? Trước đó một lát cậu ta còn đến tìm em đó!”

“Ồ, không có gì, em đi ngủ đây! Gắng nắm bắt tình yêu của mình đi nhé, không dễ dàng gì mà đến đâu!” Cậu nở nụ cười miễn cưỡng, rồi xoay người quay về đến phòng ngủ, Âu Dương biết nhất định đã có chuyện!

Qua một lát sau, Tiểu Tân về rồi, “Âu Dương, anh hai em đâu?”

“Trong phòng ngủ, anh cảm thấy cậu ta với Duẫn Lạc có chuyện, em đi hỏi xem, anh hỏi cậu ta không nói.”

Tiểu Tân từ từ bước tới gần, “Anh hai, em biết anh chưa ngủ, nói em nghe đi.”

Tiểu Vũ ngồi dậy, nhìn Tiểu Tân mà trong lòng chua xót, nhưng làm sao cậu dám để cho em trai vì người anh trai này mà đau lòng, lo lắng chứ? Nên nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu, chỉ là cãi lộn với Duẫn Lạc thôi, nhưng giờ không sao nữa rồi, qua ngày mai là ổn thôi mà, anh ngủ đây, Tiểu Tân ra ngoài đi.”

Đêm ... anh ta có nhớ đến mình không

Chiều tối ngày hôm sau, Duẩn Lạc gõ cửa phòng của Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ, em nghe anh nói, từ sau khi quen em, anh rất ít khi ở chung với người khác, tối hôm qua anh nghĩ kĩ rồi, anh yêu em. Tiểu Vũ, hãy để anh yêu em, được không?”

“Duẩn thiếu gia, em không nói rằng anh không thể tìm bạn gái, con trai thích con gái là chuyện bình thường, hướng hồ người con gái có khí chất tao nhã như vậy rất thích hợp với anh, em không sao đâu, anh không phải cần lo lắng, chúng ta chỉ là bạn giường thôi ... đúng không?”

“Không phải, em nghe anh nói, anh thật sự

Hôn khẽ lên môi hắn, “Được rồi, em không trách anh! Từ khi anh với em bắt đầu quen nhau, thì chỉ có lần này là anh đi tìm người khác thôi phải không? Nói thật lòng.” Duẩn Lạc căng tròn mắt ra, chủ động chủ động đi nào, chính vì muốn chủ động nên Duẩn Lạc lập tức nói: “Không có! Từ khi bắt đầu theo đuổi em thì không có nữa! Em không phải bạn giường của anh, mà là người yêu.” Sau một đêm dài suy nghĩ, những lời này chính là đáp án của hắn.

Người yêu sao? Hi vọng điều anh nói là thật, cũng như kết luận tối hôm qua của mình, chỉ cần đây là lần duy nhất, vậy tại sao lại không tha thứ chứ? Dù gì bản thân cũng yêu anh ta mà

Tiếp đó một tháng, Duẩn Lạc cùng Tiểu Vũ đi dạo khắp nơi, cùng mua quần áo, hai người cùng đi mua thức ăn về nhà làm cơm, cùng nhau đến bờ biển tản bộ, tận hưởng bãi biển dưới buổi chiều tà, cảm nhận sự lãng mạn ấy

“Tiểu Vũ, hôm nay là sinh nhật em, anh chuẩn bị quà tặng cho em này!”

“Cái gì thế? Đừng làm càn nha! Hôm nay không cho phép anh làm vậy.”

“Nhắm mắt lại đi.” Duẩn Lạc lấy ra một miếng ngọc, trên đó có khắc chữ “Lạc”, từ từ đeo nó lên giùm Tiểu Vũ, “Xong rồi, mở mắt ra đi!”

“A! Là ngọc Hòa Điền [1]! Đắt lắm đó!” Nhưng điều Tiểu Vũ càng quý trọng hơn, chính là cái chữ đó. Miếng ngọc được đặt vừa đúng vị trí ngay bên cạnh tim. Có đúng thế không? Có đúng là vĩnh viễn ở trong tim hay không? Nụ cười hạnh phúc tràn đầy trên gương mặt của Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ, tối hôm nay, thưởng cho anh một lần đi, chỉ một lần thôi, nha?”

Tiểu Vũ nhón chân lên, hôn nhẹ lên làn môi đó. Duẩn Lạc đáp lại, quần quýt lấy nhau, Duẩn Lạc bế Tiểu Vũ lên, đi về hướng phòng ngủ.

“Vũ, anh yêu em.” Chậm rãi cởi bỏ quần áo của Tiểu Vũ, đôi tay đặt lên hai đóa thù du ở trước ngực, từ từ ôm chặt lấy eo của người ở dưới thân, không quá mỏng manh, nhưng lại rất thơm, hương hoa nhài thoang thoảng làm Duẩn Lạc như phát cuồng, khiến cho nụ hôn càng thêm mãnh liệt.

“Hm A, từ từ thôi.”

“Vũ, đem bản thân giao cho anh, được không?” Duẩn Lạc hỏi cậu, Tiểu Vũ gật đầu, đôi tay bám lên vai của Duẩn Lạc, kéo Duẩn Lạc xuống một cái thật mạnh, hai đôi môi gắn chặt lấy nhau.

Một lát sau, hai người đã trần truồng. Phủ lên cả người Tiểu Vũ là những nụ hôn điên cuồng. Tiếng thở dốc, từng cái đung đưa eo của Tiểu Vũ càng kích thích dục vọng của Duẩn Lạc. Tay nắm lấy dục vọng của Tiểu Vũ, dùng sức vuốt vài cái, làm Tiểu Vũ “Uhm A” một tiếng, đem tinh hoa phóng ra. Duẩn Lạc đem dịch thể làm chất bôi trơn, mỗi lần là một ngón tay, từ từ đi vào, Tiểu Vũ một trận rên khẽ, cứ thế ra vào cho đến khi thích ứng rồi, Duẩn Lạc lại đưa ngón tay thứ hai, chỉ một nhịp là đi vào hết.

Có thể là quá đau, nên Tiểu Vũ la lên một tiếng “A đau”, Duẩn Lạc từ tốn nói:

“Bảo bối, anh không được rồi, anh vào đây, chịu đựng tí.”

Tiểu Vũ gật gật đầu, có thể cảm nhận được cái thứ to lớn ấy đang ở phía sau mình.

“Uhm a ... chậm ... chút anh chậm ...”

“Đúng rồi ... cứ thả lỏng như vậy ... ưm a ... Auh” Duẫn Lạc từ từ nỗ lực đi vào phía trong.

“Chậm ... tí ... lớn ... lớn quá ...căng.”

Không dễ gì mới vào đi vào hết, dừng lại một chút, hôn nhẹ khóe mắt của người ở dưới thân, bắt đầu chuyển động ra vào nhịp nhàng.

“Uhm ... A ... đau ... từ từ ... thôi. UhmA.”

“Auh A ... Auh ... A ... A.”

“Gọi tên anh nhanh ... gọi tên ... anh. Vũ ... bảo bối.”

“Lạc không được ... rồi ... nhanh ... chút, a Lạc ... Lạc nhanh ...”

“Anh ... yêu em ... Vũ. Chúng ta ... bên nhau.”

“A ...”

“Hừ A”

Lần này Tiểu Vũ không lập tức thiếp đi, chỉ là ghé sát vào tai Duẫn Lạc nói một câu, “Đừng dối em, bởi vì ... em yêu anh.”

Duẫn Lạc nhìn con người này, cúi đầu hôn lên trán cậu, “Bà xã, anh sẽ không đâu.” Ôm chặt con người này vào lòng, thật sự tiến vào giấc mộng rồi

Chỉ là ông trời vốn chẳng chiều lòng người, những điều tốt đẹp luôn không đến ngay lập tức. Không có mưa gió thì cầu vồng dù có xuất hiện cũng chẳng còn giá trị, việc mà Duẫn Lạc không ngờ tới, rốt cuộc cũng đến rồi

Chú giải:

[1] Ngọc Hoà Điền: Tên tiếng Anh là Nephrite, là một trong năm loại ngọc quý của Trung Quốc.

11. Chương 10

Người dịch: Fu

Sớm mai, người trong lòng còn chưa tỉnh giấc, vết hôn trên cổ rất ám muội. Duẫn Lạc không chịu được cúi đầu ngửi lấy hương hoa nhài thoang thoảng trên cổ hần, nhẹ nhàng hôn lên trán... ..

Một hồi nhạc chuông, Duẫn Lạc cầm điện thoại lên, bực mình: “Mẹ, làm gì thế? Không biết con đang ngủ sao? Cái gì?Được...con về ngay... ..” “Duẫn Lạc nhíu mày nhìn người còn chưa tỉnh, nói một câu: “Xin lỗi, anh sẽ về ngay.” Cùng với tiếng đóng cửa, Tiểu Vũ mở mắt ra, nghĩ trong lòng: Em tỉnh rồi, chính là lưu luyến vòng tay của anh, chuyện gì đây? Duẫn Lạc, chuyện gì? Tiểu Vũ cảm thấy bất an, hoang mang nén chặt lòng mình...

Lái lấy chiếc xe, Duẫn Lạc không dám tin tưởng, Điền Vũ Hòa mang thai rồi, tính ra, sắp hai tháng rồi, là lúc mới bắt đầu theo đuổi Tiểu Vũ sao? Chẳng lẽ là buổi tối hôm đó? Sẽ không trùng hợp vậy chứ... ..nghĩ rồi nghĩ rồi thì xe đã đến nơi, mở cửa ra, nhìn thấy cả nhà đều ở đây, “Ba, mẹ, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Tiểu Lạc, ta với mẹ con trước giờ không phản đối con tìm bạn, còn nữa cho dù là nam, ta với mẹ con cũng ngầm thừa nhận, nhưng con làm ra chuyện này, vậy thì nhất định phải chịu trách nhiệm!” Duẫn baba rất nghiêm túc, lời nói không cho xen vào.

“Tiểu Lạc, con nhớ lời của mẹ tối hôm đó chứ?! Mẹ vốn dĩ là ủng hộ con, nhưng, việc mang thai này, không phải là chuyện nhỏ, con không chú ý qua sao? Duẫn mama không hi vọng con mình khó xử, nhưng mà bản thân cũng... ..

“Việc này, con xem để Tiểu Lạc tự mình giải quyết đi, dù gì việc em làm bản thân em hiểu rõ hơn hết.” Duẩn Hàng chỉ có thể nhìn em trai mình, hi vọng người đó không biết, nếu không sự nỗ lực cả tháng nay thì... ..

[Người quả nhiên là ích kỷ đó! Tiểu Hàng, người ích kỷ quá... ..

Hàng nào đó: hiểu cái gì. Muốn giải chuông thì cần người thắt chuông! Ngốc chết được, qua một bên chơi đi!

Cá nào đó đứng góc tường.]

Đúng vậy, nhà Duẩn Lạc rất giàu có, nhưng mà cũng rất có quy tắc. Duẩn Lạc hiểu rõ, bản thân có thể phung phí, có thể có nhiều bạn gái, có thể thích con trai... ..nhưng chỉ riêng mang thai là việc phải chịu trách nhiệm, bản thân không cách nào lựa chọn, bởi vì từ nhỏ thì baba của Tiểu Duẩn đã dạy hắn: người có thể tùy tính, nhưng không thể tùy ý! Đàn ông, dám đảm đương, chịu trách nhiệm mới là đàn ông! Trong lòng Duẩn Lạc trực tiếp hoảng rồi, hắn không sợ Điền Vũ Hòa, trái lại là lo lắng làm sao nói rõ với Tiểu Vũ.

“Ba, sao ba biết đứa trẻ đó là con của con chứ? Có lẽ... ..”

Bóp một tiếng, Duẩn Học Nghĩa tát một cái lên mặt của Duẩn Lạc, “Đồ khốn! Việc mình làm, bản thân không rõ sao? Duẩn mama vội bước lên xem xem Duẩn Lạc, nói với Duẩn Lạc: “Tiểu Hòa mấy ngày nay nôn nghén rất dữ dội, bản thân lại không biết, đi bệnh viện mới biết. Tiểu Hòa nói là của con, ba mẹ... ..”

“Ba mẹ đi bệnh viện tìm viện trưởng Vương, viện trưởng Vương sắp xếp bác sĩ lấy ra tí nước ối(nước trong nhau thai), thông qua chất thải của em bé tiến hành việc so sánh ADN rồi, là con của em...Ba mẹ, anh với Điền Vũ Hòa cũng ở đó, đã gần hai tháng rồi...” Duẩn Hàng vỗ vỗ vai của Duẩn Lạc.

“Duẩn Lạc, ba cảnh cáo con, con, tự xem sao đi! Ba nhận chắc đứa cháu này rồi!” Duẩn Học Nghĩa cũng không tránh khỏi việc muốn bế cháu.

“Tiểu Lạc, đó là con trai... ..”

Im lặng, im lặng, cả phòng khách không có tí tiếng động, Duẩn Lạc cúi đầu xuống, nghĩ trong lòng: tối hôm qua Tiểu Vũ mới nhận lời mình, hôm nay lại có chuyện này, mình nên làm sao? Con, Tiểu Vũ; con, Tiểu Vũ; mình nên làm sao? Từ từ hai tay ôm lấy đầu, cúi thấp xuống... ..

Hồi lâu, Duẩn Lạc mở miệng: “Ba, cho con một tháng, con sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Uhm.” Duẩn Học Nghĩa gật gật đầu.

“Vậy con đi trước, anh hai có thể em sẽ ít về nhà, em muốn ở cùng Tiểu Vũ nhiều hơn, anh giúp em đem việc của trường học xử lý tí! Ba mẹ, anh hai đừng nói cho Tiểu Vũ, con sẽ xử lý tốt.”

Không đợi trả lời, Duẩn Lạc ra khỏi cửa lái xe chạy đi.

Trong phòng khách.

“Ba mẹ, như vậy Tiểu Vũ có quá đau lòng không? Cần nói cho cậu ta? ”

“Tiểu Hàng, mẹ cũng biết, cậu trai đó sẽ rất đau lòng, nhưng Tiểu Hòa mang thai rồi, chúng ta... ..”

“Con đem việc của công ty phụ trách tốt thì được! Bản thân nó sẽ xử lý, còn quan hệ của Âu Dương Hạo với con, con xử lý cho tốt! Đừng xuất hiện việc này nữa!” Duẩn Học Nghĩa nói xong rời khỏi phòng khách, đi về phía thư phòng, “Tiểu Hàng, với quan hệ của Âu Dương Hạo và cậu ta. Âu Dương Hạo sớm muộn cũng sẽ đến hỏi con, đến lúc đó thì nói đi, dù gì giấy không gói được lửa, chúng ta cũng không thể làm đứa trẻ đó quá tổn thương... ..”

Duẩn Hàng gật gật đầu, Duẩn mama vô nại thở dài một tiếng, vỗ lưng của Duẩn Hàng một cái, “Con với Âu Dương Hạo đừng có xảy ra chuyện gì nữa, không ngờ đến tình tiết trong sách lại xảy ra trên người của chúng ta, ngược tâm ah... ..”

Duẩn Hàng nhếch môi, nói một tiếng: “Biết rồi.”

Trên đường, Duẩn Lạc rất mê man, lần đầu tiên, không dám đối diện với ánh mắt của người đó, lái xe chạy về phía nhà của Điền Vũ Hòa.

Mở cửa ra, Điền Vũ Hòa rất hưng phấn: “Lạc, anh đến rồi! Chuyện đó, anh, anh biết rồi.” Điền Vũ Hòa xấu hổ đỏ mặt, từ từ ngước đầu lên nhìn người đàn ông trước mắt, cuối cùng cũng có thể sống chung với anh ấy cả đời rồi... ..

“Anh biết rồi, em chăm sóc tốt bản thân, anh sẽ chịu trách nhiệm, anh sẽ qua đây nhiều hơn.” Mặt Duẫn Lạc không có biểu tình, giọng nói vô nại, hiển thị sự mệt mỏi.

“Uhm, em sẽ chăm sóc tốt cho con của chúng ta.”

“Anh sẽ kết hôn với em, khi con được ba tuổi, thì chúng ta ly dị, em vẫn là mẹ của nó, anh không cần em, sẽ cho hai người ở chung, nhưng lúc đó anh sẽ cưới Tiểu Vũ.” Duẫn Lạc nhìn người phụ nữ này, trong mắt có một tí áy náy.

“Tại sao? Con em cũng có rồi! Chẳng lẽ... ..em chỉ là công cụ sinh dục?” Điền Vũ Hòa có chút nóng rồi.

“Em nhớ lấy, cũng đừng quên, anh với em ở bên nhau không hề có ý định có con, đây là chuyện ngoài ý muốn! Nếu em không đồng ý, vậy thì chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, con tính sao, em tự tính đi.” Duẫn Lạc nói xong thì đi, Điền Vũ Hòa kéo lấy hắn, từ đằng sau ôm lấy hắn: “Được! Em nhận lời, em nhận lời...Duẫn Lạc, em thật sự yêu anh.”

Duẫn Lạc lấy tay cô ta ra, đi ra khỏi cửa, để lại một câu: “Ngày mai anh đến nữa. “

Điền Vũ Hòa nghĩ trong lòng: em yêu anh! Con ơi, con ra đời đi! Như vậy nói không chừng ba sẽ luôn ở bên cạnh hai chúng ta rồi...Văn Vũ, cậu là người như thế nào đây?

“Tiểu Vũ bảo bố, em dậy chưa nào?” Duẫn Lạc làm ra vẻ nhẹ nhõm, lén lén nhìn Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ đã từ trong nhà bếp đưa đầu ra, “Về rồi à? Chuyện gì thế? Bỏ em lại một mình.”

“Không, trong nhà có tí chuyện, bây giờ thì được rồi. “

“Ồ! Duẫn Lạc, em muốn nói với anh một lần, đừng gạt em, gạt em cũng đừng để em biết.” Tiểu Vũ cúi đầu xuống.

“Nào có! Sao anhỡn chứ? “Duẫn Lạc biết không thể nhìn mặt của hắn, nếu không bản thân sẽ lộ ra sơ hở...

Một tuần sau đó, Duẫn Lạc là lạ, Tiểu Vũ luôn cảm thấy, ví dụ như thời gian ở đây ít đi rồi, buổi tối sẽ đột nhiên ra ngoài, có lúc chân mày nhíu lại giống như rất vô nại, còn hay xuất thần... ..Tiểu Vũ cảm thấy có chuyện, nhưng Duẫn Lạc luôn nói là nhà có chuyện, Tiểu Vũ cũng không tiện hỏi nhiều, đột nhiên nhớ đến: Âu Dương, không phải đang quen nhau với Duẫn Hàng sao? Đi hỏi Âu Dương! Tiểu Vũ lập tức gọi điện thoại: “Tiểu Tân, tan học chưa? Buổi trưa qua đón anh, chúng ta qua chỗ của Âu Dương! “

“Anh hai, sao anh muốn đến chỗ của anh ấy? Anh ấy không phải đang cùng... “

“Anh biết! Duẫn Lạc mấy hôm nay rất lạ, anh muốn Âu Dương hỏi Duẫn Hàng giúp anh.”

Tiểu Vũ gọi điện cho Âu Dương, nói chuyện điện thoại rồi mới biết hắn đang ở ngoài, Tiểu Vũ nói tình hình cho hắn nghe rồi, Duẫn Hàng nói buổi tối qua, bây giờ thì đi hỏi... ..

“Trưa nay anh ta không về sao?”

“Uhm. Anh ấy có việc, hai chúng ta cũng lâu rồi không ở nhà ăn cơm rồi, hôm nay em làm trợ lý cho anh, chúng ta ăn bữa ngon! Anh ấy không đến là anh ấy không có phúc, hahaha.” Tiểu Lạc nói xong đi về phía nhà bếp, tiếp sau đó là bản giao hưởng vui vẻ của nhà bếp... ..

Âu Dương sẽ đem tin tức gì đến cho Tiểu Vũ đây? Tiểu Vũ sẽ gặp phải ai đây? Sự lựa chọn của Tiểu Vũ nữa?

12. Chương 11: Biết Được Rồi, Nên Rồi Không?

“Họ Duẫn kia, bây giờ đến quán café Thượng Phẩm... ..Không được! Trong vòng 10 phút, được không thì người tự tính đi.” Âu Dương tắt điện thoại, trong lòng lại có tí mùi vị ngọt ngào, cảm giác được người khác nuông chiều thật tốt đó.

“A! Chuyện gì thế! Lần đầu tiên em tìm anh nhanh vậy, dục cầu bất mãn?? Hôm nay anh nhất định cố gắng hết mình! “ Duẫn Hàng đương nhiên biết chuyện gì, chỉ có thể làm ra vẻ nhẹ nhõm chút thôi.

“Đi qua một bên! Người chính là bị tình trùng xông vào não rồi! Thật không có dinh dưỡng! “ Nói rồi lấy cái tay không an phận của Duẫn Hàng xuống “Nhà mấy người xảy ra chuyện gì rồi.”

“Ồh, không có mà! Sao đột nhiên hỏi cái này thế?! Sợ anh không cho nổi sinh lễ hả? Yên tâm, nhất định để em gả vào một cách đường hoàng, hihi.”

“Người! Duẫn Hàng! Ta hỏi người lần cuối, Duẫn Lạc nhà mấy người gần đây có chuyện gì! Người không muốn nói, vậy thì byebye, không gặp! “

“Được, anh nói.” Duẫn Hàng thật sự sợ hấn rồi, nhất thiết đừng đi, hấn thật sự rất yêu thích đó! Mặt Duẫn Hàng trầm xuống, từ từ nói ra tất cả.

“Cái gì? Mẹ kiếp! Tên khốn Duẫn Lạc này! Hai tháng mấy rồi, đó không phải là hăm làm lúc đang theo đuổi Tiểu Vũ sao? Đồ khốn! Ta, ta không tha cho hấn đâu! Họ Duẫn kia, chuyện của hai chúng ta bây giờ kết thúc rồi! “ Âu Dương nói xong tức tốc bước ra khỏi cửa, Duẫn Hàng lập tức đuổi theo, “Việc của họ liên quan gì đến chúng ta?! Em hồ đồ gì thế! “

Âu Dương tiến sát vào nói: “Duẫn Hàng, Tiểu Vũ còn thân hơn em trai ruột của ta! Nếu như cậu ta có gì bất trắc, chúng ta trực tiếp kết thúc! Chúng ta tạm dừng một đoạn thời gian trước đi.” Nói xong nhanh chân chạy đi, để lại một mình Duẫn Hàng... ..

Tiểu Vũ, anh nên mở miệng sao đây, anh nên làm sao? Âu Dương còn chưa nghĩ xong, thì điện thoại của Tiểu Vũ đến rồi “Âu Dương, anh ở đâu? Chúng em lập tức đến chỗ anh, anh ở đâu vậy? “

“Anh về ngay, đang trên đường, em đợi anh một tí trước.”

“Alô! Tiểu Bằng, cậu qua nhà anh một tí...uhm...được.”

Âu Dương gọi cả Từ Bằng, bởi vì không biết phản ứng của Tiểu Vũ, vẫn là có thêm một người chắc ăn hơn...

“Âu Dương, anh gọi A Bằng đến làm gì vậy? “

Tiểu Tân nhìn một cái, Âu Dương gọi Từ Bằng đến rồi, còn nghe qua Tiểu Vũ nói việc của Duẫn Lạc, hấn cảm thấy có chuyện, chẳng lẽ anh hai còn phải chịu tổn thương lần nữa sao?

“Được rồi, đều vào cả đi.” Bước vào rồi, Âu Dương rót nước cho mỗi người, chỉ riêng Tiểu Vũ là pha một ly trà nhài, từ từ mở miệng nói: “Tiểu Vũ, anh nói em nghe, em đảm bảo không làm chuyện ngốc nghếch, Duẫn Lạc cũng có cái khó của cậu ta, hướng hồ đây là lúc trước, nên bắt kể ra sao, còn có anh, Tiểu Tân, A Bằng... “

“Được rồi! Hôm nay anh thật dài dòng đó! Em không sao.” Tiểu Vũ nói rất nhẹ, thực ra nghe xong lời của Âu Dương, Tiểu Vũ đoán được một tí rồi, chắc là niềm vui mới của Duẫn Lạc ha...

“Ngày hôm đó Duẫn Lạc về đến nhà... ..Sự việc chính là như vậy, bạn gái của cậu ta, Điền Vũ Hòa, mang thai rồi, được hai tháng rồi... .. “ Âu Dương nói xong cảm thấy càng kiểm chế, Tiểu Vũ không có câu nào, cẩn thận nắm chặt tay của Tiểu Vũ.

Mang thai, mang thai, mang thai...cũng hai tháng rồi, là sau lần làm lần đầu tiên với mình đó, haha, thì ra anh ta thật sự là chơi chơi thôi, thì ra đây lại là trò đùa của ông trời đối với mình, haha, mình vẫn là.... hàng bên đường à! Đầu của Tiểu Vũ rất rối, từ từ nói một câu: “Oh, vậy sao? Em biết rồi! Trong một tháng này cứ để em hạnh phúc thêm một lát đi, Tiểu Tân chúng ta về đi, A Bằng cảm ơn cậu đã qua đây.”

Kéo lấy Tiểu Tân, đi ra ngoài, mặc kệ người khác nói gì, kéo lấy Tiểu Tân, “Tiểu Tân, cùng anh ra bờ biển đi, được không? Anh biết, anh đi một mình em cũng không yên tâm.”

Đến bờ biển, Tiểu Vũ ngồi trên bãi cát, kéo lấy Tiểu Tân ngồi xuống, “Tiểu Tân, anh với anh ấy, chính là từ chiếc áo đó bắt đầu đó, đi mua quần áo, quán bar, trong nhà, bờ biển, qua nhà anh ấy ăn cơm, sinh nhật... ..Anh trải qua một cách rất vui vẻ, không trách anh ấy, em chưa thấy qua, người con gái đó rất ưu tú. Cô ấy biết anh với Duẩn Lạc ở chung cũng không làm khó anh. Sự nhẫn nhịn như vậy là sức mạnh của tình yêu. Bây giờ họ có con rồi, Tiểu Tân, anh có phải là nên đi rồi không? “

“Anh hai, anh, thì không nên.”

“Nói vậy, anh rất hạnh phúc đó! Ít ra đã thử qua một lần, em nói sao? ‘Nước trong khóe mắt sắp trào ra rồi, đứng dậy, lau mắt một cái, “Nước biển rất xanh, màu xanh chính là màu của Gay.”

“Anh hai... “

“Tiểu Tân, hứa với anh, đừng làm phiền anh ấy, đừng để anh ấy khó xử, bởi vì anh hai thật sự thích anh ta, không, là yêu anh ta! Nên anh hai phải thực hiện trách nhiệm bảo vệ anh ấy... .. “

“Anh hai... ..em biết rồi.”

“Một tháng sau thì anh ấy phải lựa chọn, vậy thì để chúng ta trải qua một cách bình thường đi! Đến lúc đó, em sẽ cho anh lựa chọn, Lạc.” Tiểu Vũ quay đầu, anh em hai người từ từ đi về nhà.

“Tiểu Vũ, tối nay anh có tí việc, không về nữa... ..em tự mình... .. “

“Anh bận đi! Tiểu Tân ở nhà mà! Nghỉ sớm, ngủ ngon.”

“Uhm, ngủ ngon! Đừng đá nệm, byebye.”

Đêm, thật dài.....

Tiểu Vũ gặp cô ta rồi. quyết định của Tiểu Vũ là gì đây? Duẩn Lạc, phía sau của hạnh phúc, hẳn cảm nhận được sự khác thường của Tiểu Vũ chưa?

13. Chương 12: Dị Dàng

Tiểu Vũ không ngủ được, từ rất sớm là đã dậy rồi, trong lòng nghĩ: Lạc, anh đang ở chỗ của cô ấy sao? Mặc quần áo vào, đón xe đến chỗ của Điền Vũ Hòa, bản thân ngồi trong một góc, rất lâu sau, Duẩn Lạc dắt lấy tay của Điền Vũ Hòa bước ra rồi, hai người đi về phía bệnh viện...Có lẽ, là đi kiểm tra đứa trẻ, quả thật rất xứng đôi đó! Lạc, tại sao anh không nói cho em nghe vậy? Cho dù anh nói rồi, em cũng sẽ lý giải, dù gì em là đàn ông, chúng ta sao có thể sống chung với nhau được? Huống hồ, anh lại ưu tú như vậy...Trong lòng Tiểu Vũ rất đau buồn, rất đau buồn...

Một mình lại đến bãi biển đó, nước biển vẫn không ngừng ập về phía bờ, sự cay đắng trong lòng còn đắng hơn nước biển, đập vào còn mạnh hơn...

Một mình bước trên đường, đi một cách vu vơ, đột nhiên dưới chân xuất hiện một đôi giày, Tiểu Vũ muốn tránh, nhưng đôi giày đó căn bản là không muốn cho qua, Tiểu Vũ ngược đầu lên. ”Cô là? Cô là Điền Vũ Hòa, bạn gái của Lạc ha, chào cô! Tội, tôi là Văn Vũ.” Tiểu Vũ rất lúng túng, rất lúng túng.

“Chào anh! Chúng ta đi uống ly cafe đi.”

“Bụng của cô...không tốt cho đứa trẻ.”

“Oh, anh biết rồi? Không sao, anh uống, hai chúng ta đi ngồi một lát.”

“Được thôi.”

Quán cafe Thượng Phẩm.

Có lẽ, cô ta sẽ tát mình một cái, dù gì mình đã cướp bạn trai của cô ta, Tiểu Vũ nghĩ.

“Tôi không ngại, Duẩn Lạc với anh.”

Tiểu Vũ ngăn ra.

“Cám ơn, là tôi làm phiền hai người rồi! “

“Tôi muốn nói anh nghe, tôi không ngại anh ấy với anh ở chung với nhau. Nhưng mà đừng để sau này anh ấy ly hôn với tôi...tôi chỉ có những yêu cầu này.” Điền Vũ Hòa đem “kế hoạch” hôm rồi của Duẩn Lạc nói cho Tiểu Vũ, “Anh, cũng không muốn đứa bé có một gia đình không hoàn chỉnh chứ, tôi chỉ là vì đứa bé... .. “

“Uhm, gia đình rất quan trọng đó! Tôi sẽ làm như vậy, cô yên tâm! Cô rất thấu tình đạt lý, giáo dục rất tốt, Duẩn Lạc được cô chăm sóc sẽ rất tốt, tôi sẽ xử lý, một tháng sau tôi sẽ để anh ấy cho cô đáp án, Điền tiểu thư, tôi còn có việc, đi trước đây.”

“Được, tạm biệt.” Điền Vũ Hòa thở phào nhẹ nhõm.

“Tại sao lại trêu đùa mình chứ? Trời ơi, mình yêu anh ta rồi, tại sao còn gặp phải những việc này? Duẩn Lạc, anh có con rồi, vợ anh cũng có rồi, sao em có thể phá vỡ một gia đình hoàn chỉnh chứ? Còn một tháng sao? Vậy chúng ta trải qua một cách hoàn mỹ một tí đi, Lạc, em rất yêu anh đó... “ Tiểu Vũ nói với miếng ngọc bội, nước mắt sớm đã không ngừng được... ..

“Tiểu Vũ, anh về rồi đây! Anh không ở đây, có nhớ anh không? Haha.” Duẩn Lạc hôn Tiểu Vũ-hiện đang làm cơm.

“Được rồi! Không tí chính đáng! Em làm cơm, anh đi nghỉ ngơi tí đi! “

“Uhm.” Sự yên bình của Tiểu Vũ làm Duẩn Lạc càng không biết nói sao với hấn, bản thân càng buồn bã, mình làm sao nói với cậu ta chứ? Cậu ta ngay cả buổi tối mình đi đâu cũng không hỏi, là cậu ta biết rồi sao? Không lý nào chứ? Duẩn Lạc suy nghĩ.

“Ăn cơm rồi, ngăn ra gì thế! Nhanh lên, nếu không thì lạnh hết! “

“Uhm.”

.....

“Lạc, ngày mai em dạy anh làm cơm nhạ!”

“Tại sao? Em làm cho anh ăn thì được rồi, phiền phức lắm.”

“Vậy cũng phải học! Nếu em mệt rồi thì sao?” Tiểu Vũ mỉm cười: Lạc, sau khi em đi anh không biết tự chăm sóc bản thân mình thì sao? Anh luôn quên trước quên sau.....

“Được! Em nói sao thì sao vậy! “

“Không phải! Cái đó phải bỏ dầu vào trước, mới bỏ tiếp hành tây hoặc gừng, cải chín được tám phần thì bỏ muối.”

“Phải đợi dầu nóng.”

“Muối nhiều quá.”

“Cải khét rồi.”

.....

“Lạc, quần áo của anh đâu? Lấy ra em giặt giùm anh.”

“Em dùng máy giặt đi, làm gì phải dùng tay thế!”

“Đây là bằng bông, giặt máy không tốt! Áo sơ-mi của anh phải dùng bột giặt chuyên dụng! Không đúng! Quần lót đừng ngâm chung với với!” Tiểu Vũ chỉ đạo Duẩn Lạc, trong lòng nghĩ: Em không ở đây, quần áo ai giặt giùm anh? Lỡ giặt rách rồi thì sao?

“Lạc, đây là quần lót tình nhân của chúng ta, anh không được bỏ đấy nhé!”

“Còn chiếc quần jeans đó, còn cái áo sơ-mi đó, là do em đền cho anh... “ Đúng vậy, là bản thân đền, nhưng lại không phải bản thân mua với anh ấy... ..Bản thân sao lại quên rồi? Điền Vũ Hòa sẽ chăm sóc anh ấy mà! Nhưng mà, mình chính là muốn nói cho anh ấy nghe... ..

.....

“Lạc, hôm nay mình dọn dẹp nhà cửa đi, dơ quá rồi.”

“Được thôi.”

“Lạc, anh đội cái nón đó giống đại Lạt-ma(thầy tu ở Tây Tạng) quá, haha.”

“Em dám nói anh vậy ư! Xem anh không tha cho em! “

“Đừng! A, nhột quá! Em sai rồi... “

“Nói! Có nói nữa không?”

“Không nói nữa, em sai rồi.” Sau này anh không còn nghe được nữa rồi, Lạc.

“Cái góc đó chưa sạch.”

“Không đúng, giặt lau không phải làm như vậy.”

“Anh làm hư khăn trải giường rồi.”

“Nệm..... “

.....

“Lạc, em muốn đi góc rẽ ở thư viện, chỗ hai đứa mình quen nhau.”

“Lạc, em muốn cùng anh đi mua thức ăn.”

“Lạc, chúng ta đi bờ biển đi.”

“Lạc, chúng ta đi dạo đi.”

“Lạc..... “

“Tại sao phải đi những nơi đó vậy?”

“Nhớ lại mối tình đầu của chúng ta, haha.”

.....

“Lạc, em muốn nôn, khó chịu quá.”

“Sao rồi? “

“Rót ly nước cho em.” Tiểu Vũ uống nước rồi vẫn còn có tí muốn nôn, nhưng mà khỏe nhiều rồi.

“Cần đi bệnh viện không?”

“Không cần, Lạc, chúng ta cùng nhau đi tắm đi.”

“Được thôi! Tiểu bảo bối sao lại chủ động vậy thế? Không sợ anh làm chuyện xấu sao?”

“Haha, em đi đây.”

Phòng tắm, dự báo cho kết cục sao? Cơ thể của Tiểu Vũ sao rồi, sự kinh ngạc của Vũ papa, Vũ mama, Tiểu Tân, Âu Dương, Từ Bằng, Duẩn Lạc nữa?

14. Chương 13: Lựa Chọn Sau Sự Dịu Dàng

Hơi nước trong phòng tắm bao phủ cả hai người, Duẫn Lạc không thể chờ đợi được nữa mà hôn Tiểu Vũ, lần đầu tiên Tiểu Vũ chủ động một cách quá đáng vậy, đôi chân để lên eo của hắn, nước thuận theo cơ thể của hai người chảy xuống, ám muội.....Duẫn Lạc vuốt ve lấy vòng eo của Tiểu Vũ, mỗi lần đều vuốt ve một cách không cầm lòng được, hương hoa nhài thoang thoảng, đưa tay về lấy hai “quả chín” trước ngực của Tiểu Vũ, chiếc lưỡi nhân lúc Tiểu Vũ đang thở dốc liền đưa vào, khuấy trộn lấy.....

“Uhm a”

Tiểu Vũ giãy giụa ra, Duẫn Lạc tưởng là làm sai gì rồi, nhìn lấy hắn. Tiểu Vũ ngồi xuống, đôi tay nâng lấy dục vọng đang căng lên, chà xát vài cái, nhẹ nhàng ngậm vào miệng.....Duẫn Lạc chưa từng cảm nhận qua Tiểu Vũ làm bằng miệng, cho dù kỹ thuật của hắn không cao, nhưng khoái cảm không thể nói nên lời đó, hắn vẫn là chịu không nổi, bởi vì yêu hắn.

“Uhm a bảo bối...Sảng khoái quá...A, cảm ơn em.....Bảo bối.”

Dưới sự liên tục nuốt vào nhả ra của Tiểu Vũ, đầu lưỡi không ngừng xoay tròn, chọc ghẹo trên khe hở của dương vật, cuối cùng Duẫn Lạc cũng không chịu được nữa, phóng vào trong miệng của Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ngược đầu lên nhìn người mình yêu, trong lòng nghĩ: Lạc, đây là lần cuối cùng rồi, chúng ta lưu lại ký ức này đi! Từ từ nuốt tinh hoa của Duẫn Lạc xuống. Duẫn Lạc nhìn đến ngớ ra rồi, Tiểu Vũ lại.....

Duẫn Lạc không hề do dự, bế Tiểu Vũ lên, dùng khăn tắm lau sơ qua, đi về phía phòng ngủ, vừa đến phòng ngủ, Duẫn Lạc bèn đè lên, mút lấy môi của Tiểu Vũ, một nụ hôn dài làm Tiểu Vũ không ngừng thở dốc, tiếp đó là đến xương quai xanh, trước ngực, bụng, từ từ Duẫn Lạc ngậm lấy phân thân của Tiểu Vũ, dùng kỹ thuật cao siêu đó, làm Tiểu Vũ thở gấp

“A...đừng. Dơ...Lạc. Uhm. A...uhm...Không được...đến rồi.....A.” Tiểu Vũ phóng tinh dịch ra, Duẫn Lạc không hề do dự nuốt vào, Duẫn Lạc không cảm thấy ghê tởm, chỉ có hạnh phúc, do người ở dưới thân đem lại...

Duẫn Lạc vuốt vài cái thân dưới, thoa thuốc bôi trơn lên, từ từ đưa vào, chen chúc từng tí, vẫn sâu như cũ, người nhỏ này vẫn làm người ta thương như vậy...

“A từ...từ...Lạc...hơi...đau.” Từ từ thích ứng kích thích đó, dưới sự va chạm một lần lại một lần, vùng mẫn cảm của bản thân rất ngứa, Tiểu Vũ bắt đầu hưng phấn, sự đi vào không có khuếch trương, Tiểu Vũ cảm thấy đau cũng nhịn lấy, dù gì cũng là lần cuối rồi.....

“A, uhm. Uhm...sâu một, tí. Nhanh...một tí nhanh...uhm...nhanh.” Tiểu Vũ không chế không được, cự tuyệt không được.

“Vũ...gọi tên...anh. Uhm...thích...không...” Duẫn Lạc hôn lấy làn môi của người dưới thân, đầu lưỡi nếm qua mồ hôi nơi bụng.

“Uhm...Lạc...Thích.....Em yêu anh a.....Uhm” Tay của Tiểu Vũ nắm chặt ra giường, vòng eo tùy ý lắc lư, tìm kiếm lấy sự va chạm ấy.

“Uhm.....Anh.....cũng vậy. Uhm a.....Uh chặt quá...ấm áp quá...A...Vũ...”

“Lạc...không được...rồi...Em phải...rồi...Em.....muốn.....”

“Chúng ta.... cùng nhau.....Uhm...”

Cùng với sự va chạm mạnh, trong hai tiếng rên nhẹ, hai người cùng nhau đạt đến đỉnh điểm của tình yêu...Không biết qua bao lâu, Duẫn Lạc lại có phản ứng, trong phòng ngủ một màn xuân sắc, mùi tanh mặn trộn lẫn hương hoa nhài, hai người cũng quên mất cao trào mấy lần rồi, quên mất kết hợp bao nhiêu lần rồi, quên mất yêu qua mấy lần cuối cùng một quá ôm nhau cùng ngủ rồi.....

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Tiểu Vũ nhìn lấy người vẫn còn đang ngủ-Duẫn Lạc, từ từ đứng dậy, mặc quần áo, tắm rửa, để lại một tờ giấy ghi chú, mở cửa ra ngoài rồi. Bước đi trên đường, trong lòng nghĩ: chỉ có một tuần, Lạc, em sẽ kết thúc.

“Ồh...gh.....”

Một trận nôn mửa khó chịu, uống thuốc đau bao tử mấy ngày nay vẫn không được, sao rồi? Khó chịu như vậy, thôi, vẫn là đến bệnh viện đi.....

“Bác sĩ, chuyện này là sao vậy? Mấy ngày nay tôi nôn mửa càng lúc càng nhiều rồi.”

“Người nhà của anh có đây không? Chỉ có mình anh đến sao? Bạn của anh không đến?”

“Không có, là bệnh nan y sao?” Trong lòng Tiểu Vũ run lên một cái, không ngờ đến bản thân...

“Không phải! Kết cấu cơ thể của anh rất đặc biệt, anh có tử cung, biết không? Nôn mấy ngày nay là anh có thai rồi.”

Không thể nào, sao có thể? Chuyện cười! Mình là nam mà, sinh con đều là trong truyện cả, không thể nào, vậy sao đây? Sao đây?... .. Tiểu Vũ càng lúc càng khó tin, ngẩn ra nhìn lấy sàn nhà, trong tai vang lên tiếng ù ù.

“Anh đừng kinh ngạc! Những việc này hồi trước cũng từng có! Chẳng qua là rất đặc biệt, chắc là gen đột biến! Người nhà của anh chắc biết nhỉ, còn nữa chỗ đó của anh có dấu vết kiểm tra qua...Đứa bé, khoảng một tháng rồi, chú ý kỹ sức khỏe đi.”

Tiểu Vũ không biết nên phản ứng ra sao, chỉ là trong lòng lẩm nhẩm, lặp lại từ “đứa bé”, lạnh lùng nói một câu: “Cảm ơn bác sĩ!”

Lê lấy cơ thể nặng nề trên đường, trong lòng loạn cả lên rồi. “Lạc, em cũng có con của anh rồi, em nên làm sao? Là Gay cũng đủ rồi, nếu người đàn ông này còn biết sinh con, đó thật sự là một tin tức động trời, Lạc sau này cũng sẽ bị người ta xem thường, đứa bé, được xem là sự ràng buộc của hai chúng ta! Cũng được xem là, dấu vết của tình yêu em đem đi từ chỗ anh...Lạc, còn lại một tuần, còn lại một tuần...” Tiểu Vũ từ từ trở về, đến trước cửa nhà gắng gượng nở một nụ cười, mở cửa ra phát hiện trong nhà đã không có người, dưới tờ giấy bản thân để lại, có thêm một tờ giấy.

Tiểu Vũ

Anh có tí việc, về nhà một chuyến, mấy ngày hôm nay có thể không ở đây, em chú ý sức khỏe!

Yêu em-Lạc

Tiểu Vũ cất giấy đi, trong lòng nghĩ: Lạc, vừa đúng. Em cứ dùng mấy ngày này để rời khỏi đi! Em không có cách, đứa bé em sẽ sinh ra! Anh phải hạnh phúc nhé!

Tiểu Vũ giặt sạch ra giường của hôm qua, quần áo của Duẩn Lạc,phơi lên, quần áo giặt xong rồi;

Tiểu Vũ quét dọn cả căn phòng, rất ngăn nắp sạch sẽ;

Rửa sạch tất cả chén bát;

Để ngay ngắn dép lê của hai người;

Để ngay ngắn gối ngủ của hai người.....

Thu dọn xong vái bộ quần áo của bản thân, ngồi ở bàn, viết xong bức thư đó trong hai hàng nước mắt, một bức thư viết đầy những lời nói cuối cùng, để kế bên gối ngủ, cầm lấy hành lý bước ra khỏi cửa.

“Alô! Dì chủ nhà ạ?..... Nhà của con vẫn chưa đến hạn đúng không ạ?..... Vài ngày sau dì qua đây hỏi một tí, con chuyển nó lại cho một người bạn, vài ngày nữa nếu cậu ta không chịu thuê thì dì thu lại đi!..... Chìa khóa con đưa cậu ta rồi!.... Được ạ! Cảm ơn dì!..... Nhưng đừng tiết lộ tin tức của con, được không ạ? Uhm, chúng con.....Cảm ơn dì!Tạm biệt dì!”

“Alô! Chào thầy! Là chủ nhiệm Lý của phòng học vụ phải không ạ?..... Con là Văn Vũ, con hỏi tí thủ tục chuyển trường Văn Tân làm dùm con ra sao rồi ạ?..... Thật ạ? Cảm ơn thầy! Cảm ơn thầy đã giúp đỡ!..... Uhm, vẫn chưa quyết định, về nhà mới tính tiếp! Sức khỏe không tốt, điều dưỡng lại trước!..... Chủ nhiệm Lý, liên quan đến tin tức của con người xóa hết rồi ạ?.....Uhm! Được ạ! Cảm ơn thầy nhiều! Tạm biệt!”

“Alô! Âu Dương, đừng làm lộ hành tung của em!..... Nếu anh nói rồi, chúng ta ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có đó!..... Hihi, em đi rồi, anh không cần qua đây. Tiểu Tân lát qua.....Uhm. Vẫn là ở khu kế bên căn phòng cũ kĩ trước đó, anh biết.....Được rồi, rảnh thì qua chơi đi!..... Với Duẩn Hàng cổ lên nhé! Bye!”

“A Bằng! Hôn một cái! Tổ hình như lạnh nhạt với cậu rồi!..... Hihi, không giận chứ?! Uhm, tổ sắp xếp xong rồi, đi chỗ lúc trước, đừng làm lộ hành tung của tổ đó!..... Đương nhiên, tổ biết là cậu tốt với tổ nhất! Tiểu Tân qua đón tổ!..... Đừng quên qua tìm tổ chơi!..... Uhm! Muaz! Bye” ...

“Tiểu Tân ha? Là anh!..... Bây giờ em qua đón anh đi.....Đi sớm hơn không vui sao.....Đừng về nhà trước, đi căn nhà trước đó.....Uhm, anh đợi, bye”

Tiểu Vũ lựa chọn rời khỏi, Duẩn Lạc sẽ như thế nào? Đứa con của Tiểu Vũ nữa? Họ sẽ kết thúc sao?

.

15. Chương 14

Bởi vì Điền Vũ Hòa không cẩn thận vấp ngã, đứa con bị va phải, nhưng may là không sao. Cả nhà Duẩn Lạc ở bệnh viện chăm sóc cô ta gần một tuần, người trong lòng Duẩn Lạc nhớ đều là Tiểu Vũ. “Một tháng rồi, kì hạn hứa với ba đã đến rồi, mình nên nói sao với Tiểu Vũ đây? Mấy ngày nay không ở bên, Tiểu Vũ có nhớ mình không? Tiểu Vũ.....”

Chiều theo ý của Duẩn Học Nghị, Điền Vũ Hòa được rước đến Duẩn gia, cuối cùng cũng sắp xếp Điền Vũ Hòa xong, Duẩn Lạc đi về phía nhà của Tiểu Vũ, trong lòng nghĩ Tiểu Vũ mình tạm thời xa nhau, anh sẽ sớm.....

“Tiểu Vũ, anh về rồi đây! Em có nhà không?” Duẩn Lạc mở cửa thì gọi. Nhìn thấy trong nhà rất sạch sẽ, rõ ràng là có quét dọn qua, chỉ là trên đó có một lớp bụi mờ; quần áo phơi ngoài ban công đã khô rồi; chén bát trong nhà bếp được để rất ngay ngắn; mở tủ áo ra, tất cả quần áo được sắp xếp rất ngăn nắp; tất cả đều rất gọn gàng.....

Nhưng chỉ không thấy bóng dáng của Tiểu Vũ, cậu ta lại chạy đi đâu rồi? Quét dọn sạch sẽ vậy...thuận thể nằm xuống, trên gối là hương hoa nhài thoang thoảng, đầu đột nhiên chạm phải vật cứng, đưa tay lấy là một bức thư, trên đó cũng có hương hoa nhài thoang thoảng, bao bì không có ghi tên.....Duẩn Lạc cảm thấy điềm không tốt, từ từ lấy thư ra, nhìn thấy chữ của Tiểu Vũ.....

Lạc:

Khi anh nhìn thấy bức thư này, em sớm đã rời khỏi rồi. Mở đầu xưa quá nhỉ, hi!

Sau này, anh sống tốt cuộc sống của anh. Mấy tuần cuối cùng này em rất vui, cảm ơn anh đã ở bên em...Gặp được anh em rất vui, chúng ta xem quãng thời gian này là kỉ ức tốt đẹp đi! Em ra đi đem theo kỉ ức cùng một thứ đẹp đẽ nhất đó...Hai tháng ngắn ngủi, anh đã cho em hồi ức tươi đẹp nhất trong cuộc đời này! Vốn dĩ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà nghĩ lại, đều nói cả rồi. Em biết, khi anh nhìn thấy bức thư này sẽ rất tức giận, nhưng đừng đến quán bar hoang phí bản thân, tĩnh tâm lại, sống tốt cuộc sống của bản thân!

Đừng tìm em, anh không tìm được, nếu có duyên, chúng ta có thể sẽ gặp lại nhau thôi!

“Hà hoa ánh nhật, dã châu cô vụ giang thủy lý.

Hí tẩu thanh sơn, uyển nhược thanh nhân khách!

Bất kiến giang sơn mỹ như họa! Hữu ý minh triều lai, đồng tọa, phú cảm tế hoàng hoa!”

Byebye! Vũ

Duẩn Lạc ngó ra rồi, ngần ra rồi; thì ra quãng thời gian này, cậu ta sớm đã tính toán sẵn rồi...

Cậu ta bảo mình làm cơm, giặt quần áo cho mình, cùng mình quét dọn vệ sinh, đi thư viện, đi bờ biển, đi...Tiểu Vũ, tại sao? Em biết rồi sao? Tại sao không thương lượng với anh? Tại sao? Em ở đâu?

Duẩn Lạc nhìn tất cả mọi thứ trong nhà, ngăn nắp như vậy, phảng phất nhìn thấy Tiểu Vũ đang đứng trong bếp dạy mình làm cơm; rồi giặt quần áo cho mình; rồi cùng cậu ta quét dọn nhà cửa; cùng nhau tắm rửa.....

Chẳng lẽ, sự chủ động của đêm đó là em đã nghĩ sẵn rồi sao? Là vì để kết thúc sao? Không, anh sẽ tìm được em! Sẽ tìm được! Duẩn Lạc cầm quần áo lên, xuống lầu, lái xe xông về phía trường học.

“Cái gì? Chuyển trường đi rồi? Có địa chỉ nhà của cậu ta không?”

“Không có, tôi không biết, bạn học Văn Vũ đem tất cả tư liệu của mình đi hết rồi.”

“Ừ! Cám ơn.” Duẩn Lạc rất thất vọng, đột nhiên, ý nghĩ thoáng qua: Đúng! Còn Âu Dương, Từ Bằng!

Trước cửa lớp học của Âu Dương—

“Âu Dương, nói tôi nghe Tiểu Vũ ở đâu, nói tôi nghe.”

“Xin lỗi! Tôi không biết! Biết tôi cũng không nói! Đứa bé cũng sắp ba tháng rồi, còn phải tìm cậu ta sao? Cậu ta không phải chỉ là đồ chơi sao.” Âu Dương hỏi Duẩn Lạc một cách châm biếm.

“Là tôi không đúng! Nhưng mà, tôi yêu cậu ta, bây giờ tôi yêu cậu ta, nhờ cậu nói cho tôi nghe.”

“Xin lỗi! Tôi phải lên lớp, không có gì để nói.” Duẩn Lạc đứng tại chỗ, nhớ đến: Còn, còn Từ Bằng.

Trước cửa lớn—

“Tôi không biết! Nhị thiếu gia, tôi thật sự không biết, tôi phải về nhà rồi! Tạm biệt.”

“Xin cậu! Nói tôi nghe, cậu ta ở đâu! Tôi giải thích với cậu ta.”

“Hà tất chứ? Anh đã phải ly dị, Tiểu Vũ sao có thể chấp nhận tội danh phá hoại gia đình anh chứ? Duẩn Lạc, đây là do anh tự làm ra.” Từ Bằng nói xong, đạp xe đi rồi.

Để lại Duẩn Lạc, bóng dáng cô độc, dưới ánh chiều tà, bóng kéo dài rất dài.....

Trung học Quế Dương—

“Tiểu Tân, anh của em ở đâu? Nói anh nghe, anh muốn gặp cậu ta.”

“Không cần nữa, anh tôi nói không trách anh, anh sống tốt đi.”

“Anh không thể rời khỏi cậu ta, Tiểu Tân.....” Với giọng nghẹn ngào Duẩn Lạc rất bất lực.

Cẩn thận nắm lấy cổ áo của Duẩn Lạc, “Họ Duẩn kia, người làm anh ta bị tổn thương, nếu không phải anh ta không tính toán, ta sẽ không tha cho người, cho dù là cái mạng này!” Buông tay ra, Tiểu Tân lạnh lùng nói một câu: “Anh ta rất yêu người. Anh ấy sẽ không để người khó xử. Khi anh ấy không muốn gặp người, là người không gặp được anh ấy đâu, ta phải đi rồi.”

Duẩn Lạc nhìn lưng của Tiểu Tân, có vài nét rất giống với Tiểu Vũ đó.....

Không có tin tức của Tiểu Vũ, bản thân lại không thể dùng thế lực trong nhà tìm cậu ta, bản thân cứ thể đi khắp nơi tìm, gần một tháng rồi, cả người gầy đi một khúc. Hắn chỉ là như thi hành công sự mỗi tuần về nhà xem xem Điền Vũ Hòa, cùng cô ta đến bệnh viện, thời gian còn lại đều là ở trong căn nhà nhỏ của Tiểu Vũ, chỗ đó có hương thơm thoang thoảng của Tiểu Vũ, có thể làm hắn yên tâm.....

Duẩn Hành thật sự không nhịn được nữa, dù gì cũng là em trai ruột của bản thân! Gõ cửa, nhìn thấy em trai đến mở cửa, quan sát một vòng, rất ngăn nắp, nhưng lại có lớp bụi mờ. “Sao không quét dọn thể?”

“Đây là Tiểu Vũ quét dọn qua, em sợ em chạm vào rồi, thì sẽ mất đi mùi vị của cậu ta, bóng dáng của cậu ta.”

“Em đang ở đâu?”

Duẩn Lạc dẫn hắn đến phòng ngủ, “Em ở đây, em ăn đồ ở ngoài, không việc gì thì ở trong nhà.”

Duẩn Hàng đau lòng, mắt đỏ đỏ, em trai khôn lớn rồi sao?

“Tiểu Lạc, em thích gì ở cậu ta?”

“Trên người cậu ấy có hương hoa nhài, rất thơm, rất thoải mái, ở cùng cậu ấy rất an toàn; cậu ta giống như một thiên sứ bình thường, bình thường nhưng vẫn là thiên sứ, chính là thích...Anh hai, anh lại thích gì ở Âu Dương Hạo?”

Đúng rồi, thích thì sao có lý do chứ, Duẩn Hàng quay người đi, nhẹ nhàng nói một câu: “Đây là địa chỉ nhà của họ, có thể là ở trong nhà.”

Duẩn Lạc nhìn tờ giấy đó, “Anh hai, em...”

“Đừng nói nữa, đi đi.” Duẩn Hàng đi mất rồi.

Trong mắt của Duẩn Lạc có sự sống, bắt đầu chinh chu lại bản thân, mặc bộ quần áo tình nhân của hai người, còn chiếc quần lót tình nhân của hai người, trong lòng nghĩ: Tiểu Vũ, anh đến đón em! Một tháng nay em sống tốt không? Anh đến đây.

Duẩn Lạc phải đến nhà Văn Vũ, vậy Văn Vũ một tháng nay sống ra sao? Bí mật của cơ thể Tiểu Vũ nữa?

.

16. Chương 15: Sự Thật

Đã rời khỏi Duẩn Lạc nửa tháng rồi, nôn mửa càng lúc càng nghiêm trọng, may mà có Tiểu Tân chăm sóc mình, Âu Dương cùng Từ Bằng cũng thường qua đây, nhưng hôm nay thật là quá rồi.....

“Anh hai, chúng ta đi bệnh viện đi! Anh hai, anh sao rồi?” Tiểu Vũ đã quá yếu rồi, nôn, còn không ăn cơm được, đột nhiên ngất xỉu, Tiểu Tân lập tức dìu lấy hắn.

“Anh hai, anh qua đó nằm lát, em đi gọi xe.”

Trong bệnh viện—

“Cậu là người thân của cậu ta sao?”

“Đúng! Đó là...”

“Cơ thể của cậu ta rất đặc thù, cũng mang thai rồi, sao cậu lại không chăm sóc tốt cậu ta chứ! Đồng tính thì không có gì, giống như cậu ta vậy còn có thể sinh con được, đáng lý là rất tốt rồi. Anh sao làm vậy hả?”

“Cái gì? Mang thai? Đây.....” Tiểu Tân còn đang kinh ngạc, Văn Vũ nghe được, lập tức bước vào, nói với bác sĩ: “Bác sĩ, tôi sẽ chú ý, cảm ơn! Chúng tôi đi trước.”

“Uhm! Chú ý ăn uống, thanh đạm tí, dinh dưỡng phải đủ! Dù gì không phải chuyện của một mình cậu! Còn vị này, biết chăm sóc người không? Đi đi.” Bác sĩ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Văn Tân.

“Tiểu Tân, đừng hỏi, về nhà anh nói cho em nghe.”

Về đến nhà, Tiểu Vũ biết không thể giấu được nữa, vậy thì cứ nói ra, chính người ngay lại, kéo lấy Tiểu Tân ngồi xuống từ từ nói: “Anh cũng mới biết chưa đầy một tháng, bây giờ mới có hai tháng, em đừng gấp, việc này, đừng để ba mẹ biết.”

“Anh hai, cơ thể của anh...”

“Anh cũng không biết, ý trời chẳng.”

“Đứa con của ai vậy, đứa con của hắn sao?”

“Uhm.” Tiểu Vũ cúi thấp đầu.

“Cái gì? Anh ngốc sao! Anh có bệnh hả! Sớm biết như vậy, em sẽ không để anh rời khỏi hân đầu! Anh, anh cũng cần hân chịu trách nhiệm mà!”

“Được rồi! Em nghĩ xem hai người đàn ông ở chung với nhau cũng đủ rồi, anh còn có thể sinh con, cho em em nghĩ sao? Anh chỉ là không muốn anh ấy khó xử.....Đứa con, anh sẽ sinh ra nuôi lớn, để lại hồi ức vậy.”

“Cái gì? Anh còn phải sinh cho hân.....”

“Không được đi tìm anh ta! Nếu không thì em đừng hòng thấy anh nữa! Em làm gì vậy! Em không nghe thấy sao? Văn Tân.” Tiểu Vũ nhìn thấy Tiểu Tân đi ra, hét lớn.

“Hét gì chứ! Em đi tìm hân? Em e là sẽ giết hân mất! Em đi mua thức ăn dinh dưỡng! Ở nhà đợi em.”

Tiểu Tân xuống lầu, gọi điện cho ba mẹ, quay người đi về phía siêu thị.

“Ai vậy? Tiểu Tân?”

“Ba mẹ, hai, hai người sao đến rồi?” Tiểu Vũ cả mặt kinh ngạc, nghĩ thì biết là việc Tiểu Tân làm rồi.

“Tiểu Vũ. Mẹ cùng ba con đến, là muốn nói tí chuyện với con! Còn nữa là cơ thể của con.....” Lý Phương, nhìn đứa con trai lớn của mình một cách trù mến.

“Uhm! Việc này ba với mẹ con đáng lý nên nói với con rồi, vốn dĩ là định để con lấy vợ, có lẽ cũng qua đi! Không ngờ đến, vẫn là xảy ra rồi.....” Văn Húc cả mặt vô nại.

“Ba mẹ, hai người đến rồi! Con đi mua đồ bỏ rồi.” Tiểu Tân bước vào cửa nhìn thấy ba mẹ ở đây, nhìn Tiểu Vũ một mắt rồi để đồ xuống, ngồi kế bên hân!

“Hôm nay, Tiểu Tân cũng ở đây, chúng ta nói rõ sự việc đi!”

“Uhm, vẫn là em nói đi! Em thân là mẹ.”

“Tiểu Vũ, cơ thể của con rất đặc thù, hồi nhỏ thì mẹ đã phát hiện rồi. Con không mọc râu, nhưng giọng nói là của một đứa con trai. Có một lần con bị đau bụng, mẹ đưa con đi bệnh viện, lúc kiểm tra, bác sĩ nói mẹ nghe! Mẹ sợ ứng phó không nổi, gọi cả ba con đi rồi.” Lý Phương nhìn lấy Văn Húc.

“Uhm! Ba với mẹ con vốn dĩ tưởng rằng con là người lưỡng tính, nên mới mời bác sĩ kiểm tra. Ông ta nói không phải, chỉ là trong cơ thể con có tử cung, nhưng không có bộ phận dinh dục của nữ!” Văn Húc nói một hồi, tỏ ý Lý Phương nói.

“Lúc đó bác sĩ nói một cách rất học thuật, ba mẹ không hiểu! Nhưng mà, ông ta nói qua là con có thể sẽ mang thai! Chính là nói chỗ đó của con còn nối liền với tử cung, chỉ là có thêm một cái van, còn nữa là gì đó. Ba mẹ không rõ nữa. Mẹ với ba con có hỏi bác sĩ, ông ta nói không sao. Xác suất mang thai rất thấp, nhưng hôm nay.....”

“Vũ à, ba mẹ có lỗi với con! Cho con một cơ thể như vậy, lúc nhỏ cũng rất ít quan tâm đến con! Con thích con trai, ba mẹ không phản đối! Nhưng cậu ta là ai chứ? Bây giờ đang ở đâu? Cậu ta biết việc của đứa bé không?”

“Người con trai đó làm một người con gái trước đó mang thai rồi, đứa con của người con gái đó lớn hơn của anh con khoảng một tháng. Hiện giờ anh con sớm đã chủ động không gặp người con trai đó rồi, anh hai nói không muốn hân khó xử.”

“Cái gì? Người con trai đó cũng quá vô trách nhiệm rồi!”

“Mẹ của chúng nó, dù gì.....Người con trai đó là ai vậy? Tiểu Vũ.”

Tiểu Vũ này giờ luôn yên lặng: “Cậu ta tên Duãn Lạc, lớn hơn con một tuổi.”

“Nhị thiếu gia của tập đoàn Hoa Nghị.” Tiểu Tân xen thêm một câu, làm cho Tiểu Vũ giận dữ nhìn một cái.

“Tiểu Vũ, sao lại là...Haiz! Thôi đi, bỏ đứa bé đi.”

“Mẹ! Con không bỏ đâu! Con không bỏ! Con muốn sinh đứa bé này, mẹ cũng nói rồi, xác suất mang thai của con rất thấp, ba, mẹ xin hai người.” Tiểu Vũ van nài.

“Vũ à, nhưng mà.....” Văn mama rất vô nại, tương lai của con trai mình.

“Tiểu Vũ, tùy ý con vậy! Con không muốn cậu ta biết sao? Dù gì, cậu ta là cha!” Văn baba nhìn Tiểu Vũ.

“Khỏi rồi! Đứa bé này, là của con, đừng gây thêm phiền phức cho anh ta.”

“Anh hai.”

“Được rồi! Tiểu Tân! Tôn trọng sự lựa chọn của anh con! Con đã làm vậy, đừng hối hận! Ba với mẹ con sẽ giúp con chăm sóc đứa bé này. Dù gì, haiz! Cũng được tính là cháu! Ngày mai dọn qua ở đi, ba với mẹ con chăm sóc con đàng hoàng.” Văn baba đối với đứa con này thứ nhiều hơn chính là sự bao dung.

“Khỏi rồi, con ở đây! Với thực lực của Duẫn gia, anh ta sẽ tìm đến nhà chúng ta, ba mẹ đừng nói việc con mang thai cho anh ta biết, đừng nói cho anh ta biết con ở đâu, nếu như anh ta quả thật làm phiền, thì ba mẹ nói cho anh ta nghe, đến lúc gặp anh ta thì con sẽ xuất hiện. Bảo anh ta chăm sóc tốt vợ con của mình! Ba, mẹ con xin hai người đấy!”

Nhìn thấy Tiểu Vũ van nài, Văn baba, Văn mama gật đầu đồng ý.

“Vũ à, con muốn ở đây, vậy ba với mẹ con qua vài ngày dọn qua đây.”

“Uhm, được thôi, nhưng đừng để người khác biết ba mẹ dọn qua đây.”

“Anh hai, anh cứ.....”

“Tiểu Tân à, em không biết tính của anh ta, nếu anh ta biết rồi, e là sẽ ly hôn với Diên Vũ Hòa thật đó, vậy con của họ thì sao? Gia đình này sẽ vì anh mà không hoàn mỹ đúng không?! Hoặc là rời khỏi anh ta như vậy, sẽ tác thành một gia đình đó!”

Tiểu Vũ nghĩ trong lòng: Nhưng mà, anh ấy sẽ vì mình mà làm như vậy không? Anh ấy sẽ quan tâm đến mình không? Có không? Chắc là mình nghĩ nhiều rồi, thế nhưng nếu không nghĩ nhiều, bản thân mình nên làm sao buông tay chứ? Lạc, em thật sự rất yêu anh đó.....

Duẫn Lạc phải đến Văn gia rồi, hắn sẽ có được đáp án như thế nào?

.

17. Chương 16

Duẫn Lạc đầu tranh hết mấy ngày cuối cùng cũng bước lên con đường đi tìm nhà của Văn Vũ. Hắn không biết làm sao đối mặt với gia đình của Văn Vũ, làm sao giải thích với Văn Vũ, làm sao xử lý.....Thế nhưng, có thể gặp được Văn Vũ thì hắn đã rất mãn nguyện rồi...

“Cho hỏi là nhà của Văn Vũ phải không? Con là Duẫn Lạc, là.....” Nhìn đi ra mở cửa, Duẫn Lạc rất căng thẳng, từ khe cửa nhìn vào trong, tìm kiếm bóng dáng của Tiểu Vũ.

“Cậu là Duẫn Lạc hả?”

“Đúng! Di là Văn mama?”

“Oh! Không phải! Cả nhà lão Văn vừa mới dọn đi vài ngày, họ để lại một thứ bảo di đưa cho một cậu thanh niên họ Duẫn, nghĩ chắc là cậu, đi đi lấy cho cậu.” Duẫn Lạc nhìn bóng lưng của di này, trong lòng lập tức là một cảm giác trống không.

“Cho cậu, cậu nhóc nhỏ.”

Duẫn Lạc cầm lấy bức thư đó, hương hoa nhài thoang thoảng.....

Lạc:

Em biết anh sẽ đến đây, xin lỗi! Tha thứ cho em, em yêu anh! Em không trách việc của anh với Điền tiểu thư lúc trước.....Anh đã có con rồi, vậy thì phải đảm nhiệm tốt nhiệm vụ của một người đàn ông chứ! Nếu như có duyên chúng ta sẽ gặp lại. Cả đời này em sẽ không yêu người khác nữa...Lạc, “Chỉ tổ Ngu Cơ (1)bồi Hạng Vũ (2), bắt vì vinh hoa bạn Lưu Bang (3)” (Chỉ làm Ngu Cơ bên cạnh Hạng Vũ, không vì vinh hoa làm bạn Lưu Bang)! Sống tốt, hi vọng khi chúng ta gặp lại, anh sẽ tốt hơn bây giờ!

Vũ

Duẩn Lạc ngẩn ra rồi, thuận theo góc tường ngồi xuống, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, trong lòng đang hỏi: Tiểu Vũ, tại sao rời bỏ anh? Tiểu Vũ, tại sao? Anh yêu em! Anh không phải cố ý đâu! Tiểu Vũ, anh có thể mà, cả đời này của anh chỉ yêu em, chỉ có em mới có thể cho anh sự ấm áp thoang thoảng đó, sự yên bình không giống như trần tục đó.....

Ở căn nhà đối diện, có một người đang quan sát tất cả.....Lạc, sống tốt! Chúng ta cũng có con rồi đó! Lạc, em không trách anh với Điền tiểu thư. Chỉ là, em không thể hủy hoại sự hoàn chỉnh của một gia đình! Như vậy, cái giá quá đắt rồi, tình yêu của chúng ta có đảm đương nổi không? Lạc, đừng trách em. Em yêu anh....Quay người, rời khỏi rồi...

Duẩn Lạc ngược đầu lên nhìn căn nhà ở đối diện, rõ ràng cảm thấy có người nhìn mình, nhưng bây giờ lại không có.....Tiểu Vũ, là em sao? Em nhẩn tâm lắm, anh cũng yêu em mà! Duẩn Lạc bước ra khỏi khu nhà, đôi mắt mơ hồ vô thần.....

Chớp mắt Điền Vũ Hòa đã mang thai được 6 tháng rồi, Duẩn Lạc lại phải cùng cô ta đến bệnh viện kiểm tra.

“Cẩn thận tí, có bậc thang...” Duẩn Lạc che chở lấy cho Điền Vũ Hòa, rất giống một người cha, không có sự tùy tiện và sức sống. Sắp đến rồi, cửa thang máy mở trong một chốc.

“Anh hai, cẩn thận tí! Cái bụng...”

“Không sao! Đâu có cần nựng nịu vậy, xuống đi.”

Duẩn Lạc nhìn về phía thang máy đó, đúng lúc đó cửa thang máy đóng lại rồi, hắn không nhìn thấy đôi mắt đó luôn nhìn hắn, đang chú ý lấy, quan sát lấy hạnh phúc của hắn và Điền Vũ Hòa.....

“Đi thôi, Lạc.” Điền Vũ Hòa gọi Duẩn Lạc-đang nhìn thán máy ngẩn ra, trong mắt cô ta có một tí lo lắng thoáng qua.....Duẩn Lạc không để ý, chỉ là quá chú ý giọng nói đó, giống quá rồi.

Tiểu Vũ, em hiện giờ sao rồi? Em biết rằng mỗi ngày anh đều ở trong nhà đợi em không? Em biết không? Không quên em được, giống như bị nghiện ma túy vậy, em đã vào ở trong lòng anh...Duẩn Lạc hồi thần lại để lại một tiếng thở dài...

Lạc, em thấy anh rồi! Sao lại ốm đi rồi! Anh hứa với em sẽ sống tốt mà...Anh với cô ấy hiện giờ cũng khá tốt, quên em đi.....Dưới sự đi cùng của Văn Tân, Tiểu Vũ ngồi lên taxi rời khỏi bệnh viện

Sự vượt mắt trong thoáng chốc, hai người lại như hai đường thẳng song song, ngay lúc sắp cắt nhau, đột nhiên lại rời xa nhau.....

Chú thích

(1) Ngu Cơ: người thời Tần, là ái thiếp của Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ. Theo sự ghi chép của lịch sử, Ngu Cơ là một người con gái tài mạo song toàn, Ngu Cơ không chỉ xinh đẹp mà điệu múa của Ngu Cơ cũng làm người khác động lòng. Tương truyền năm 202 trước Công nguyên, Hạng Vũ trong thế thất bại, bị cô lập từ bốn phía, Ngu Cơ sau một điệu múa kiếm hát ca thì tự sát để cắt đứt nỗi lo và sau của Hạng Vũ và để kích thích ý chí phấn đấu của Hạng Vũ. từ đó cũng diễn ra một thần thoại đẹp “Bá vương biệt Cơ”. Câu chuyện của cô ấy, trên con sông dài của lịch sử đã lưu lại dấu ấn không thể phai nhòa, làm cảm động hết đời này lại đời khác.

(2) Hạng Vũ: Tên Tịch, tự Vũ, thường xưng là Hạng Vũ. Nhà quân sự kiệt xuất và nhân vật chính trị nổi danh trong thời cổ đại Trung Quốc. Sau khi nhà Tần diệt vong tự phong là Tây Sở Bá Vương, ông là tướng lĩnh dũng mãnh nhất trong lịch sử Trung Hoa hàng ngàn năm, từ “bá vương” chuyển chỉ Hạng Vũ.

(3) Lưu Bang: Hán Cao Tổ Lưu Bang, xuất thân giai cấp bình dân. Sau khi nhà Tần diệt vong được phong là Hán vương, về sau lại đánh bại Tây Sở Bá Vương – Hạng Vũ, trở thành hoàng đế khai quốc Hán triều. Ông đối với sự thống nhất dân tộc người Hán, sự thống nhất Trung Quốc lớn mạnh, sự bảo vệ văn hóa đời Hán có công hiển mang tính quyết định.

18. Chương 17: Đứa Trẻ

Bệnh viện, trước cửa phòng sinh—

Duẩn Học Nghị, Lưu Khả Y, Duẩn Hàng, sốt ruột chờ đợi, trên mặt của Duẩn Lạc không biết là biểu tình gì, có tí lo lắng lại có tí áy náy.

“Vợ con đang sinh trong đó, sao con một tí cũng....” Duẩn Học Nghị nhìn gương mặt không có gì thay đổi đó của Duẩn Lạc, tức giận lại vô nại.

“Ba, ba biết, đây là việc ngoài dự liệu! Trong tim con chỉ có Tiểu Vũ, con nói là con sẽ chịu trách nhiệm, đây là giới hạn lớn nhất của con rồi, con đã rất có lỗi với Tiểu Vũ rồi.” Duẩn Lạc nói nhẹ.

“Con!” Một bàn tay đánh xuống, bốp một tiếng “Đồ khốn.”

“Được rồi! Học Nghị, bây giờ không phải là lúc làm cái này, Tiểu Lạc không phải không có lý.”

“Đứa con ngoan mà em dạy ra đó!” Duẩn Học Nghị vung tay một cách tức giận.

“Tiểu Lạc đã nói là chịu trách nhiệm rồi, được rồi, cái gì chứ!” Duẩn Hàng vừa nói xong, chỉ nghe “oa” một tiếng khóc.

Đứa bé sinh ra rồi!

Bác sĩ ra rồi.

Đối mặt với sự “tra hỏi” của cả gia đình giàu có này, bác sĩ nói: “Mẹ con đều bình an, là vị công tử, chúc mừng!”

Nói rồi, Duẩn Học Nghị cứ phải nhét một phong bao lì xì cho bác sĩ, nét mặt tươi cười vui vẻ, làm xuất hiện càng nhiều nếp nhăn.

Trong phòng điều dưỡng sản phụ, Điền Vũ Hòa nhìn đứa bé, nhìn về phía Duẩn Lạc, nhưng cô ta không bắt được tí vui vẻ nào, chỉ khi nhìn đứa con anh ấy mới nở ra nụ cười, mà không phải là với mình!

“Lạc, con chúng ta rất giống anh, anh nói nên tên gì nhỉ?” Điền Vũ Hòa hỏi một cách lầy lòng.

“Duẩn Chỉ Qua.(*)”

Sắc mặt của Điền Vũ Hòa lập tức trở nên âm u, không ngờ lâu như vậy rồi anh ấy cũng không quên được cậu ta, còn đem tên của con mình.....

“Hình như nghe không lắm, có thể.....”

“Chỉ cái này! Lầy không thì tùy cô.”

Điền Vũ Hòa cúi thấp đầu, không có trả lời, bản thân chỉ có hận, hận cái tên Văn Vũ đó, con của mình lại.....

Siêu thị—

“Tiểu Dương, mấy ngày nay em đang làm gì? Lâu rồi không tìm thấy em, anh nhớ em quá!” Nói rồi ôm lấy eo của Âu Dương.

“Duẩn Hàng, cái đồ heo giống có thể tùy tiện động đực này! Ta còn rất bận đó!”

“Em mua tả giấy em bé, sữa bột làm gì vậy? Còn nhiều thực phẩm dinh dưỡng vậy! Chẳng lẽ là mua cho con của hai chúng ta sao? Chúng ta còn chưa có đó, tối nay chúng ta bắt đầu chế tạo được không?”

“Cút! Đi chết đi! Đây là ta mua cho Văn...một người bạn của đường văn hóa! Nó sắp sinh em bé rồi.”

“Oh! Cháu trai của anh ra đời sao em không mua chứ?” Duẩn Lạc bắt mẫn.

“Duẩn Lạc có lỗi với Tiểu Vũ! Mơ đi!”

“Đứa bé tên ‘Duẩn Chỉ Qua’! Em cũng biết sắp một năm rồi, Tiểu Lạc luôn tìm kiếm Tiểu Vũ, em không thể nói anh nghe cậu ta đang ở đâu sao?” Câu này của Duẩn Hàng nói một cách rất nghiêm túc.

Duẩn Chỉ Qua sao? Haha, Tiểu Vũ, cậu ta còn yêu em, anh có nên nói không? Âu Dương suy nghĩ lấy sự lựa chọn khó quyết định này trong lòng, “Khi Tiểu Vũ nguyện ý tự nhiên sẽ ra thôi, anh cũng biết Tiểu Vũ sẽ không làm những việc phá hoại gia đình của người khác, xem ý trời đi! Thật không biết ông trời làm sao an bài đây...”

“Âu Dương, chúng ta đi thôi!”

“Được!”

“Tiểu Dương, cậu ta là ai?” Duẩn Hàng cảnh giác.

“Bạn học của em, cùng nhau về, sẵn tiện đưa đồ cho người ta! Đừng có phát bệnh!” Âu Dương nói xong cùng Từ Bằng đi rồi, để lại Duẩn Hàng suy tư gì đó...

Tiểu Vũ một tay chống trên eo, một tay xoa lấy bụng của mình, tự mình lẩm bẩm: Bảo bảo, con sắp ra rồi đó! Tha thứ cho ba không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, ba sẽ chăm sóc con, chịu không? Con đáp ba rồi, là phản đối sao? Haha, bảo bảo, phải ngoan đó! Có tí việc, chúng ta phải hi sinh...

Đang ngồi trên ghế sofa, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở phòng ngủ, từ khi mang thai, Tiểu Tân đem toàn bộ những thứ có phúc xạ đều “tiêu diệt”! Ngay cả di động cũng từ chối, bây giờ chỉ có thể đứng dậy đi nghe, ngay tại cửa phòng ngủ, đột nhiên bụng trĩu xuống một cách đau đớn, làm Tiểu Vũ không chịu nổi, “Tiểu Tân, a ba, mẹ, con con, bụng con đau quá, mẹ, mẹ...” Tiểu Vũ la lên.

“Sao rồi? Anh (Tiểu Vũ).” Văn mama và Tiểu Tân cùng chạy qua.

“Đau quá...”

“Tiểu Tân, gọi điện! Nhanh! Mẹ với anh hai con xuống lầu.” Văn mama dìu Tiểu Vũ xuống lầu, Tiểu Tân vội vã gọi điện xong, lấy áo khoác chạy ra ngoài.

Trong bệnh viện—

“Xét thấy là con trai mang thai, tôi kiến nghị mọi người bây giờ ở lại bệnh viện kiểm tra, tối nay có thể là sẽ sinh rồi.”

“Bác sĩ, không phải tuần sau mới là ngày sinh theo dự tính sao?” Văn mama hỏi một cách lo lắng.

“Con trai mang thai một cách tự nhiên vốn dĩ là hiếm thấy, cậu ta còn không phải là người lưỡng tính, đương nhiên tình huống đặc thù! Hơn nữa sinh sớm đối với thể chất đặc thù như vậy của cậu ta rất bình thường, người nhà không cần quá lo lắng! Mọi người nộp tiền hết đi!”

“Xin người dùng thiết bị Y khoa tốt nhất và...” Không đợi hắn nói xong, bác sĩ nói: “Cậu nhóc, yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!”

“Ba mẹ, hai người ở lại với anh hai, con đi nộp tiền...”

Bước đến nơi nộp phí, Tiểu Tân đột nhiên không tìm thấy thẻ tín dụng của mình, trong cơn gấp gáp, một cánh tay đưa qua tấm thẻ tín dụng. Tiểu Tân vừa ngược đầu lên coi, là Duẩn Hàng!

“Xin lỗi! Tôi không cần, tôi lập tức về lấy!”

“Anh của cậu nếu phải sinh rồi, có còn kịp không?”

“Anh biết rồi? Anh tôi không muốn để...”

“Tôi biết, đây là tôi giúp đỡ Tiểu Dương. Tôi sẽ không nói, thế nhưng, có lúc anh của cậu quá cứng đầu rồi, Tiểu Lạc, bây giờ ngoại trừ một ngày về ở lại vài tiếng đồng hồ xem đứa con, thời gian còn lại cậu ta luôn ở trong căn nhà của họ...Đứa con của Duẩn Lạc tên ‘Duẩn Chỉ Qua’. Được rồi, tôi về trước đây, tạm biệt.”

“Ba, mẹ, Tiểu Tân, con muốn cố gắng sinh tự nhiên. Như vậy đứa bé sẽ khỏe mạnh hơn.”

“Tiểu Vũ, nhưng mà bác sĩ kiến nghị phẫu thuật.....” Văn baba lo lắng nhưng con trai mình lại rất cứng đầu.

“Ba.”

“Được rồi, ba biết rồi! Nhưng mà, nghe lời bác sĩ, nếu không được thì phải phẫu thuật!”

“Uhm.”

Tiểu Vũ bị đẩy vào trong phòng sinh.....

Chú thích:

*Chỉ Qua: Chỉ và Qua là một bộ phận trong chữ Vũ của Văn Vũ, ghi gộp lại sẽ ra chữ Vũ.

Chỉ: Qua: => Vũ:

.

19. Chương 18: Đứa Trẻ

Bệnh viện, trước cửa phòng sinh, Văn Húc, Lý Phương, Văn Tân, Âu Dương Hạo, Từ Bằng, tất cả mọi người đều đang đi qua đi lại, sốt ruột, tiếng la ở trong làm cho ai nấy đều chảy cả mồ hôi, dù sao đây cũng không phải là phụ nữ sinh.....

“A, Lạc.....” Tiếng kêu la cuối cùng vang lên cùng với tiếng khóc của trẻ con, mọi người đều nghe thấy rồi, tất cả mọi người đều vây quanh bác sĩ ở trong, Tiểu Tân gấp rút chạy lên hỏi: “Sao rồi, bác sĩ! Sao rồi?”

“Chỉ làm một ca phẫu thuật nhỏ, không sao cả!”

Lý Phương nghe thấy phải phẫu thuật, lập tức bắt lấy bác sĩ: “Bác sĩ, con trai tôi sao rồi? Con trai tôi sao rồi?”

“Người yên tâm! Không sao cả! Mẹ con đều bình an! Là cháu trai! Chúc mừng! Anh làm cha rồi!”

“Ồ, tôi...” Mặt của Tiểu Tân đen lại.

Trong phòng hộ lý sản phụ—

“Đễ thương quá! Gọi chú, không, gọi cậu...Ba, mẹ, anh hai, nên gọi sao đây?” Tiểu Tân sầu não.

“Em thích gọi gì thì gọi gì đi!”

“Vậy gọi chú đi! Cháu trai, con mập quá! Bắp kị lặn đó.”

Phụ phụ Văn Húc nhìn thấy cảnh tượng này ít nhiều gì cũng vui mừng.

“Con nuôi của tớ đâu! Cha nuôi đến rồi!”

“Âu Dương, tớ là cha nuôi lớn, tớ vào trước.”

“Dựa vào gì chứ! Là tớ, tớ trước.”

Tiếng cãi vã của hai người từ bên ngoài truyền vào, tiếp sau đó hai người chen chúc nhau vào.

“Woa! Con ơi! Con dễ thương quá! (Con đẹp trai quá) giống cha con...” Âu Dương biết mình nói sai lời, từ khi ở bên Duẩn Hàng, bản thân lại cứ...

“Nói vậy! Cháu trai em giống em! Không biết nói đừng nói!” Tiểu Tân nhìn Âu Dương một cái, quay đầu nhìn Tiểu Vũ, lúc này Tiểu Vũ đã quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, giọt long lanh ngay khóe mắt, tránh qua ánh mắt của tất cả mọi người chảy xuống.....

“Tiểu Vũ, được rồi! Đặt tên cho con của con đi!” Văn mama nhìn thấy con trai như vậy, vội chuyển đề tài.

“Tên Văn Bằng, con nuôi của tót.”

“Tên Văn Dương, theo tót.”

“Ê! Của hai anh không có hiệu lực, anh hai...” Tiểu Tân nhìn về phía Văn Vũ.

“Tên là Văn Niệm Lạc (1) đi, biệt danh, Y Nhân (2).”

Tất cả mọi người đều im lặng rồi.....

Bên ngoài——

“Văn Niệm Lạc sao? Cậu còn nhớ sao? Văn Vũ, cậu với em ấy.....”

Một tháng sau, hiện trường tiệc đầy tháng của Tiểu Y Nhân, ông bà nội, phu phụ Văn Húc, Tiểu Tân, Âu Dương, A Bằng đều ở đây, nhóc con, đang động đậy trong lòng của Văn Vũ, vài người trẻ đang ở bên cạnh Văn Vũ pha trò cho tiểu bảo bảo này...

“Cốc, cốc, cốc.” Một hồi chuông cửa, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người! Văn mama mở cửa ra, một cậu nhóc lạ lẫm đang đứng bên ngoài. “Thưa dì! Con là Duẩn Hàng, con có thể xem xem Văn Vũ không?”

Văn mama không có lý do từ chối khách, dẫn hắn vào trong nhà, trong một thoáng nhìn thấy hắn ta, Văn Vũ trừng mắt nhìn Âu Dương.

“Tiểu Vũ, tuyệt đối không phải là anh!” Âu Dương quay đầu trừng mắt nhìn Duẩn Hàng, “Anh sao tìm ra được? Ai bảo anh đến đây?”

“Được rồi! Em khoan tức giận! Từ từ anh nói!” Bước về phía Tiểu Vũ, sờ đứa trẻ một lát, đem miếng ngọc trên cổ lấy xuống. “Anh tự tìm đến đây! Tiểu Lạc không tìm thấy, không chứng tỏ là anh không tìm thấy! Tiểu Vũ, em còn nhớ cậu ta sao lại phải trốn tránh chứ? Cậu ta hiện giờ chính là một xác sống! Những gì anh nên nói đều nói rồi, anh đi đây! Ông bà nội, chú Văn, dì Văn, Tiểu Vũ, cháu trai lớn tạm biệt!” Duẩn Hàng đi rồi, Tiểu Vũ đau lòng rồi, rơi lệ rồi...Tiểu Niệm Lạc oa oa khóc rồi...

Tiểu Vũ, anh không muốn thấy em trai mình sa sút tinh thần, cũng không muốn thấy hai em như vậy, đứa con của em, cũng cần người chịu trách nhiệm... Tha thứ cho anh, đây là một “âm mưu”.

“Âu Dương, em giúp anh không? Cũng xem là giúp họ, họ...”

“Em biết rồi, được thôi! Không được nói ra! Đừng để Tiểu Vũ biết.” Âu Dương nhìn Duẩn Hàng.

“Được! Vậy thì như vậy, tháng sau, bệnh viện.....”

“Tiểu Dương, anh muốn bảo bảo! Đến đây! Cuộc vận động chế tạo bảo bảo của chúng ta bắt đầu.....”

“Người đồ khốn, họ Duẩn kia, người, uhm a.....”

“Hihi, bảo bối...”

“Nói rồi... Ta ở... phía trên.”

“”Đợi đi nhé! Có khi...ngày mai mặt trời sẽ mọc...từ phía tây.”

“Uhm... A... Người... A...”

Mặt trăng trốn sau những tầng mây rồi, bởi vì tiếng “cót két” của chiếc giường, lớn quá rồi.....

Giường của Âu Dương đến ngày thứ hai thì nên thay rồi, bởi vì chiếc giường kiểu cũ này không chắc chắn lắm.....

Bệnh viện của một tháng sau, sẽ xảy ra chuyện gì? Âu mưu gì đang chờ đợi?

Chú thích:

(1): Niệm Lạc: “Niệm” có nghĩa là nhớ nhưng, nhớ nhưng Duẫn Lạc.

(2): Y Nhân: được hiểu là người ấy, người đó.

.

20. Chương 19: Gặp Gỡ

“Tiểu Vũ, Tiểu Y Nhân, cũng hai tháng rồi, chúng ta đến bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh cho nhóc đi! Đừng bỏ lỡ mất!” Âu Dương đang ở kế Tiểu Vũ đùa giỡn với đứa bé, sẵn tiện nói.

“Được đó! Là nên đi rồi!” Quay đầu hướng về phía nhà bếp la lên: “Tiểu Tân, mấy anh đến bệnh viện tiêm vắc-xin cho Y Nhân.”

“Uhm! Em sẽ đến sau.”

Trong bệnh viện—

“Được rồi, một phụ huynh bé bé ở lại đợi, còn lại thì ra ngoài.” Một vị bác sĩ lớn tuổi gào một tiếng.

“Này, con của chị đẹp quá!”

Tiểu Vũ quay lại cười mỉm gật rồi gật đầu đầu với người phụ nữ đó, vô ý liếc một cái, nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó—Điền Vũ Hòa. Nhìn đến đây, Tiểu Vũ nghĩ trong lòng: thế giới thật nhỏ, không ngờ sẽ như vậy... Thế nhưng, cô ấy hiện giờ cũng không nhận ra mình đâu ha, dù gì sự thay đổi cũng quá lớn rồi—Nhanh chóng tiêm xong rồi về đi...

Đúng rồi! Tiểu Vũ thật sự là thay đổi rất nhiều đó: tóc dài buộc lên, đeo kính gọng đen, quần áo rất trung tính, đã không thấy thiếu niên đó trên mặt hần nữa, là một người chín chắn, không nhìn ra nam nữ.....

“Số 15, Duẫn Chỉ Hoặc.”

“Duẫn Chỉ Hoặc sao? Lạc, là “Chỉ Hoặc thành Vũ” sao? Tại sao vẫn không quên chứ?” Trong lòng Tiểu Vũ đều là nỗi nhớ đối với người đó, một năm rồi ha, anh khỏe không?

Điền Vũ Hòa từ từ ngang qua người mình, bước ra ngoài.

“Số 17, Văn Niệm Lạc.”

Tiêm thuốc xong, bước ra, nhìn thấy hành lang không có ai, thì cúi đầu đi về phía ngoài, đột nhiên bị một người đụng phải, miếng ngọc trong tay của Y Nhân bị người đó kéo lên, móc vào trên người của người đó.

“Ây! Đồ ngốc nhỏ!” Tiểu Vũ đưa tay chạm một cái vào cái mũi nhỏ của Y Nhân, “Tiên sinh, ngọc bội của tôi.”

“Tiên sinh, ngọc bội của tôi, tiên sinh.....” Nhìn người này không đem trả lại miếng ngọc, Tiểu Vũ ngược đầu lên, nhìn thấy gương mặt ngày nào cũng gặp trong mơ, đang nhìn chăm chăm vào miếng ngọc, bản thân ngẩn ra rồi...

“Woa oa.....” Tiếng khóc của Y Nhân đem Tiểu Vũ gọi về từ trong cơn đờ đẫn, Tiểu Vũ lập tức cúi đầu xuống...

“Ngọc bội người lấy từ đâu ra? Từ đâu ra?” Duẫn Lạc hét lấy, nắm lấy người tóc dài này, lắc lấy, Tiểu Y Nhân còn chưa xoa dịu được cơn đau từ việc tiêm thuốc khóc càng to rồi, Tiểu Vũ đỡ lấy Y Nhân, từ từ ngược đầu lên, trong cơn dao động mạnh mắt kính bị phất ra rồi.....

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, Tiểu Vũ! Là em sao? Trả lời anh đi! Anh là Duẫn Lạc.” Nhìn lấy người này Duẫn Lạc kích động đến sắp chết rồi.

Nhìn người đang ở trước mắt tiểu tụy nhiều, muốn đưa tay chạm một cái, sao anh ấy lại ồm vậy? Tiểu Vũ đau lòng quá.

Duẫn Lạc đưa mắt nhìn đứa bé trong tay Tiểu Vũ, “Đây là ai? Con của ai? Của ai?” Duẫn Lạc gào lên, “Rời bỏ tôi, chính là để sinh con với người khác sao? Hả?!”

Nổi nhớ nhung, đau lòng, và uất ức trong lòng Tiểu Vũ đều hóa thành nước mắt, không có được một câu phản bác...

“Đứa con tôi cũng đặt tên là ‘Duẫn Chỉ Hoặc’, người lại, nói! Của ai!” Tay của Duẫn Lạc càng dùng sức rồi, chân mày của Tiểu Vũ nhíu chặt lại, vừa định nói thì nghe thấy.

“Đồ khốn! Mẹ kiếp cút đi! Bỏ anh tao ra! Đồ khốn.”

“Giống của người? Loạn luân à?! Haha, mắc cười!!! Haha...”

“Bốp” Tiểu Vũ tát một cái lên mặt hấn ta, nói một câu trong dòng nước mắt: “Cút! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Cút!”

Tiểu Vũ ôm lấy Y Nhân ngồi xuống khóc rồi, cuối cùng mất đi ý thức...

Cuối cùng Tiểu Vũ tỉnh rồi, nhìn rèm cửa sổ đó, quần áo của bản thân... Sao mình lại ở trong phòng bệnh của bệnh viện vậy? Oh, là gặp anh ấy rồi! Anh ấy còn nói mình với..... Haha, thì ra mình ở trong tim anh ấy.....

“Anh hai, anh tỉnh rồi? Cảm thấy sao?”

“Cũng được! Y Nhân đâu? Y Nhân ở đâu?”

“Y Nhân ở đây nà, em đừng gấp.” Trong giọng của Âu Dương là một tí áy náy, về nhà nhất định định không tha cho cái tên họ Duẫn.

Duẫn Lạc bước vào từ bên ngoài, nhìn lấy Tiểu Vũ...

“Tiểu Tân, về thôi, anh không muốn ở đây.”

Tiểu Tân dịu lấy Tiểu Vũ, Âu Dương bế lấy Y Nhân, khi ngang qua người Duẫn Lạc nói nhỏ một câu: “Của cậu đó, của cậu đó...” Duẫn Lạc ngẩn ra một cái, nhìn thấy ánh mắt muốn nói không nói của Âu Dương, bản thân bước lên đường về nhà.....

“Họ Duẫn kia! Người muốn chết hả! Em trai người làm việc tốt gì vậy? Hả!? Người chính là làm mỗi như vậy đó hả? Người nói rõ với hấn ta chưa vậy?” Âu Dương giận đến giọng cũng run lên.

“Được rồi! Anh không tốt! Anh sai rồi!” Duẫn Hàng an ủi người của mình. “Thì anh nói đến em ấy có thể thấy Tiểu Vũ, còn chưa nói cái khác, em ấy đã chạy ra ngoài rồi..... Anh...” Duẫn Hàng nhìn lấy Âu Dương trông thật tội nghiệp.

“Vậy, anh tìm cơ hội nói rõ với cậu ta đi... Em đi xem xem Tiểu Vũ...” Nói rồi thoát khỏi tay của Duẫn Hàng, đi về phía nhà của Tiểu Vũ.

Duẫn Hàng đứng dậy thở dài một tiếng, hạnh phúc của bản thân còn phải xem tình trạng của hai người... Xem ra không tác hợp cho họ, hạnh phúc của mình cũng bị hẫng rồi... Quay người, đi về phía nhà của Duẫn Lạc.

“Cái gì? Không thể nào! Đó là...con của em...” Trong lòng Duẫn Lạc đầy sự nghi hoặc, nhưng biết được tin này vẫn là có tí vui mừng. “Đứa con của mình... Hihi, của mình...”

“Tiểu Lạc, em không sao chứ?” Duẫn Hàng kì lạ em trai mình là mừng hay là bị dọa đến cười điên rồi, gấp rút kéo Duẫn Lạc một cái.

“Ồ, không sao, anh hai! Em có tí vui mừng, hihi.” Trên mặt của Duẫn Lạc hiện lên sự vui vẻ chưa từng có trong một năm nay, “Anh hai, em muốn đến nhà của Tiểu Vũ, xem xem hai người họ.....” Trên mặt của

Duẩn Lạc là hạnh phúc, cũng có bất an! Tiểu Vũ có thể sinh con cho mình, bản thân có nỗi xúc động khi làm cha đó, còn nồng hơn so với Duẩn Chỉ Hoặc; bản thân từ đầu đến cuối cũng không thể chăm sóc Tiểu Vũ và đứa con, là rất vô trách nhiệm đó.....

“Uhm, đi đi! Hành động hôm nay của em, không phải...”

“Em biết! Em sẽ xử lý, sẽ mà.....”

Duẩn Lạc hí hửng lái xe rời khỏi, Duẩn Hàng gọi một cuộc điện thoại về nhà. “Ba, có một việc, con.....”

Nhà Văn Vũ—

“Tiểu Tân, có người gõ cửa, con đi xem xem!” Văn mama đưa đầu ra từ trong nhà bếp.

Tiểu Tân đang trong phòng của Văn Vũ la lên: “Mẹ! Mẹ đi đi! Con đang cùng anh hai chơi với Tiểu Y Nhân đó!”

“Mẹ đang chưng canh cua trứng gà cho Y Nhân đó! Đi mau!”

Tiểu Tân cả mặt không vui, đang đùa vui với đứa nhóc mà! “Đến rồi! Gõ gì gõ!” Tiểu Tân la lên một cách bực bội.

Sẽ là anh ấy không? Trong lòng Tiểu Vũ bất an, người nhớ mong trong lòng đến rồi sao? Ba của đứa bé, có gì cũng phải để anh ấy xem xem đứa bé, để con xem xem anh ấy..... Nghĩ rồi, Tiểu Vũ bế đứa bé đi về phía cửa.

Tiểu Tân mở cửa ra, nhìn thấy người trước mắt cả mặt kinh ngạc, “Người, sao người tìm được.....”

“Tiểu Tân, ai vậy? Sao không.....”

Người ngoài cửa là ai? Câu chuyện sẽ phát triển ra sao? Người này sẽ đem đến cho Tiểu Vũ gì đây? Cuộc điện thoại đó của Duẩn Hàng sẽ có ảnh hưởng gì.....

21. Chương 20: Xuất Hiện

Bầu không khí rất ngại ngùng, Tiểu Vũ không nghĩ rằng người này sẽ còn xuất hiện trước mặt mình, vết thương năm đó của bản thân còn phải bị vạch ra sao? Đã không dễ dàng gì để quên đi rồi, phía bên này của Duẩn Lạc còn chưa xong, thật là phiền phức đó! Cũng may là Tiểu Vũ có thể bỏ xuống được đoạn hồi ức đó, nhưng bây giờ, người ở ngoài cửa.....

“Sao rồi? Không mời anh vào sao? Tiểu Vũ.” Người con trai rất xinh đẹp, tuy không có khí chất mạnh mẽ của Duẩn Lạc, nhưng sự hiên ngang giữa chân mày một tí cũng không kém so với người khác, đây chính là mối tình đầu của Tiểu Vũ—Vũ Hạo.

“Tôi, anh.....” Tiểu Vũ không biết làm sao đối mặt, tuy là không còn loại tình cảm và nỗi nhớ nhung lúc xưa, thế nhưng mùi vị trong lòng không phải dễ hình dung được, bản thân nhất thời không biết làm sao, làm sao trả lời người đang ở trước mắt này.

“Xin lỗi! Đây là nhà tôi! Mời ra ngoài! Vũ Hạo, chuyện lúc trước tôi không muốn tính toán với anh! Anh tôi cũng sẽ không có quan hệ gì với anh nữa! Anh ấy hiện giờ đã có người mình thích, hơn nữa còn sinh con cho anh ta... Anh tránh xa tí, đừng để tôi nhìn thấy anh nữa! Nếu không phải anh tôi cản lại, năm đó tôi...” Tiểu Tân có ấn tượng rất không tốt với người này, trong mắt đều là sự cảnh giác và ý thù địch.

Tiểu Tân biết người này chính là người lừa gạt anh hai—

Hồi tưởng——

Đó là lần đầu tiên Tiểu Vũ lên mạng quen bạn, gặp được hần ta, đều cùng một thành thị, chỉ là không cùng trường... Chính là như vậy bắt đầu rồi, hai người ở ngoài thuê nhà ở, cảm giác rất hạnh phúc, làm Tiểu Vũ mất đi cảnh giác, Tiểu Vũ cảm thấy, tương mạo này của bản thân vốn dĩ tìm được một người nguyên ý làm quen với mình thì đã không dễ, thế nên Tiểu Vũ đã vô vàn chịu theo ý của Vũ Hạo, tất cả những việc cơ bản đều theo Vũ Hạo..... Đêm trước khi xảy ra việc ngoài ý muốn, Tiểu Vũ nói với Vũ Hạo: “Em muốn ngày mai về nhà thăm ba mẹ, mấy hôm nay anh tự mình mua chút đồ ăn, tiền em để trên đầu giường rồi.”

“Biết rồi, khi nào về?”

“Để xem sao! Em sẽ cố gắng về nhanh! Mấy hôm nay anh cứ bận việc của trường học, không ngủ được mấy, buổi sáng ngủ bù lại!”

“Uhm, ngủ đi!” Vũ Hạo hôn Tiểu Vũ, không ôm lấy hần ta, quay người đi ngủ rồi.

Tiểu Vũ biết, người nằm kế bên mình đã rất lâu rồi không ôm mình ngủ, có lẽ mấy ngày nay mệt quá chăng... Tuy hai người chưa từng có sự triền miên trên chiếc giường đó, thế nhưng ở với nhau bình bình yên yên cũng khá tốt, đây không phải là cuộc sống mình mong muốn sao?

Ngày hôm sau Tiểu Vũ về đến nhà, thăm ba mẹ xong, ăn cơm trưa ở nhà xong, nói một tiếng với ba mẹ, chiều chuẩn bị về căn nhà nhỏ của hai người họ. Trên xe, Tiểu Vũ nghĩ: Anh ấy không quen ăn đồ ở ngoài, mình về nhanh, còn có thể làm cơm tối.....

Tiểu Vũ sẵn tiện mua tí thức ăn, khi bước đến cửa nhà, phát hiện khóa bí mật của họ đang đóng, hần cảm thấy chẳng lẽ lại là hoạt động trong trường sao? Mấy ngày nay anh ấy thật sự là mệt quá rồi, tối nay thì làm tôm rim, canh bí nấu với sườn, khoai tây sợi chua cay, rau đậu tái, thêm một canh ngô đi! Thường cho anh ấy! Nghĩ rồi, Tiểu Vũ dùng chìa khóa mở cửa, bước vào nhà nhìn thấy hai đôi giày, có một đôi không phải của bản thân, quần áo đầy nhà, có vài cái không phải của hai người họ, bầu không khí trong nhà, là sự ám muội hần chưa từng gặp qua, tiếng thở mạnh, tiếng rên nhẹ trong phòng ngủ, làm hần mất đi khả năng suy nghĩ, tim giống như bị người ta moi đi rồi, rất đau.....

Từ từ mở cửa phòng ngủ, thứ nhìn thấy chính là hai cơ thể đang trần truồng, Vũ Hạo đang..... Cắm cảm giác ghệt thở đó, rau cải trong tay đều rơi xuống đất, khoai tây lăn khắp sàn.....

“Người ai vậy? Không thấy đang làm gì sao? Bị bệnh ha.” Người ở dưới nhìn thấy Tiểu Vũ không có sự e thẹn, ngược lại là sự chất vấn dĩ nhiên.

“Vũ Hạo, đây là nhà tôi, xong rồi thì mời ra ngoài...” Tiểu Vũ không muốn tranh cãi, chỉ là một câu như vậy, lượm lấy khoai tây, quay người bước ra ngoài, đến nhà bếp chuẩn bị làm cơm.

“Được rồi! Em về trước đi! Hôm nay anh có tí việc!” Vũ Hạo nói với người đang mặc quần áo, trong đôi mắt đó, là ***, là yêu quý.

Tiến bạn giường còn chưa xong chuyện đi, ngồi trên ghế sofa, chờ đợi.....

“Ăn cơm đi! Ăn xong thì đi đi! Chúng ta kết thúc rồi.....” Tiểu Vũ chỉ xào khoai tây sợi, để bánh bao trước mặt hần, “Chuyện khi nào vậy?”

“Nửa tháng rồi! Chúng ta không thích hợp, em đối với anh chỉ là quan tâm, không có gì khác...” Vũ Hạo nói ra mang theo tí áy náy, bản thân chỉ cảm thấy hổ thẹn với sự chăm sóc tỉ mỉ mấy tháng nay của người này.

“Tôi nói rồi, anh có người mình thích thì nói tôi nghe, tôi không cản anh! Dù gì tôi cũng không phải là người rất xinh đẹp, thân hình tốt. Lựa chọn của anh tôi tôn trọng, thế nhưng tại sao lại gặt tôi lâu như vậy? Vũ Hạo, xin lỗi, làm phiền hai người rồi! Anh ăn xong thì tôi về nhà, phòng thuê còn một tháng, anh ở đây đi, chúng ta kết thúc rồi.” Tiểu Vũ cảm thấy thế giới không quay nữa, ***g ngực của bản thân bị kiềm nén, rất nặng nề.

Không lâu sau, Tiểu Vũ thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị đi.

“Em đừng làm việc gì đại đột! Anh chỉ là không muốn tổn thương em.....”

“Tôi không có vô dụng như vậy! Nói gì cũng trễ rồi, sau này chúng ta không còn quan hệ nữa, tạm biệt.” Xuống lầu, Tiểu Vũ bước đi trên đường, sắp mười giờ rồi, người trên đường còn không ít, tối tối lui lui;

người già đi hóng mát vẫn chưa ngủ..... Không có trăng, không có sao, có áng mây đen kịt, không có gió lớn, chỉ có gió hiu hiu mang theo tí mát lạnh, thế nhưng theo Tiểu Vũ thấy thì tất cả đều như yên tĩnh đó, trong bóng đêm lại đang ấp ủ cơn giông bão của ngày mai... Đã rời khỏi rồi, thì có tí nhanh, vốn dĩ thì không thích hợp những chàng trai đẹp đó, sau này đó, vẫn là tìm một người thường thôi, thực tế.....

Khóe môi nở ra một nụ cười gượng, đem tất cả đều nuốt xuống, xem ngày mai có phải là trời âm u không.....

Từ đó, thì Tiểu Vũ không còn tán gẫu với trai đẹp, cũng không có nói chuyện. Có thể cùng Âu Dương, Từ Bằng thảo luận trai đẹp, nhưng bản thân luôn là miễn dịch..... Ngày tháng đang dần trôi đi.....

“Thật sao? Tiểu Vũ, em sẽ yêu người khác sao? Trở về vòng tay của anh nào! Chuyện của đứa bé anh biết rồi, lại đây, anh hối hận rồi, anh bây giờ phát hiện anh thật sự yêu em...” Trên mặt Vũ Hạo không có thay đổi gì phức tạp, không có sự hối lỗi đáng có. Có lẽ chính là loại bình tĩnh không hoảng loạn này, khiến Tiểu Vũ yêu chẳng.....

Tiểu Vũ hồi thần lại trong cơn hồi ức của bản thân, “Vũ Hạo, chúng ta đã kết thúc rồi! Trong sự lừa gạt của anh, trong sự ngu ngốc của tôi! Lúc đó chúng ta còn quá nhỏ, có tí việc là không hiểu, hướng hồ chúng ta cũng không có gì, việc lúc đó anh làm tôi vốn thì không nên có phản ứng lớn như vậy.....Xem như tôi đơn phương vậy! Mời về cho! Chúng ta vẫn là hai đường thẳng song song.” Tiểu Vũ làm sao cũng không cách nào bỏ xuống được, tuy đã không còn đau lòng như lúc trước, thứ nhiều hơn lúc này là điềm tĩnh, bản thân hà tất cố chấp, họ vốn dĩ thì không phải là người trong cùng một thế giới.....

“Anh biết, lúc đó có lỗi với em! Lúc ấy có thể quá hồ đồ, hiện giờ bản thân muốn sống một cuộc sống bình yên, Tiểu Vũ, trở về, chúng ta bắt đầu lại từ đầu.” Vũ Hạo nói rồi thì đi kéo Tiểu Vũ.

“Anh nằm mơ đi! Đừng chạm vào anh tôi nữa! Chúng tôi không trèo cao với anh được, anh tôi không có phúc phận đó! Anh đi nhanh đi! Tôi không muốn đánh nhau!” Nắm đấm của Tiểu Vũ siết chặt lại.

“Tiểu Vũ, nói anh nghe! Em quên anh rồi.”

“Vũ Hạo, những việc đó của chúng ta tôi không thể quên! Thế nhưng, đó đối với tôi mà nói là giáo huấn, không phải là vốn liếng để chúng ta về với nhau! Tôi không phải sinh ra là để sống cuộc sống yên ổn cùng anh, tôi không phải đồ chơi ‘gọi thì phải đến, đuổi thì phải đi’ của anh! Trân trọng bạn tình hiện giờ của anh, nếu không có, vậy thì nghiêm túc tìm một người, tôi không xứng, cũng không muốn xứng.” Tiểu Vũ lắc rồi lắc đầu một cách vô nại.

“Thế nhưng, người đó hiện giờ của em để em có con rồi, vẫn chẳng phải là không ở bên cạnh em sao?”

“Việc của tôi anh không cần lo, đây là tôi tự nguyện, bây giờ anh về đi!”

“Người đó là ai?” Vũ Hạo hỏi một cách thiếu kiên nhẫn.

“Là tôi.”

Từ khi nào trước cửa lại có thêm một người? Tiểu Vũ ngược đầu nhìn người mình yêu, trên mặt là vui vẻ và hối hận.

Văn baba Văn mama cũng bước ra, nhìn đám người này.

Hai người, Duẫn Lạc cuối cùng cũng xuất hiện, Vũ Hạo sẽ rời khỏi không?

22. Chương 21

“Của tôi! Em ấy là của tôi, đứa con cũng vậy! Anh có ý kiến gì sao?” Duẫn Lạc nhìn Vũ Hạo một cách côn đồ.

“Tôi có ý kiến có ích sao?” Vũ Hạo quay sang nhìn Tiểu Vũ, “Em chính là thích vị công tử này ư? Duẫn nhị thiếu gia bây giờ con cũng có rồi, là người sắp kết hôn rồi, còn có ý nghĩa sao?”

“Mẹ kiếp! Nói vậy! Ai nói người là ta sắp kết hôn vậy? Ta đến là để đón vợ và con ta về! Người cộng hành nào chứ? Cút sang một bên!”

“Haha, tôi là cộng hành của mối tình đầu của cậu ấy.” Vũ Hạo chỉ Tiểu Vũ.

Trong lòng Duẫn Lạc một trận chua xót, mình không thể buông tay ra nữa, đối thủ cạnh tranh cũng đến trước cửa nhà rồi, “Vậy có ích sao? Bây giờ cậu ấy là của ta!”

“Được rồi! Tiểu Vũ hôm nay anh chính là đến thăm em, em nghỉ ngơi trước! Vài ngày sau anh mời em ăn cơm! Anh còn việc, đi trước nhé!” Vũ Hạo gật rồi gật đầu với Tiểu Vũ, vỗ vỗ vai của Duẫn Lạc, khéo môi là một nụ cười có tỷ ẩn ý.

Duẫn Lạc thấy người chim đó đi rồi, lập tức nói với Tiểu Vũ: “Tiểu Vũ, anh đến rồi! Anh đến đón hai người về nhà! Nhà của hai chúng ta.”

“Về đi! Đừng tìm em nữa.”

“Tại sao? Tại sao? Đứa con sao? Em có nghĩ cho con của chúng ta chưa? Anh là ba của con.” Duẫn Lạc sốt ruột rồi, không muốn để người này chạy nữa, bởi vì hấn sợ bản thân sẽ điên mất.

Nhìn thấy ba của cháu mình đến rồi,, Văn baba hướng về phía cửa gọi to: “Vào trước đi!”

“Đúng! Tiểu Vũ, Tiểu Tân, vào hãy nói! Mẹ với ba con đi mua tí đồ!” Văn mama quay đầu nhìn Văn Húc, “Đi thôi!”

“Tiểu Vũ, ba mẹ ủng hộ lựa chọn của con. Nhưng cũng không cho phép bất kì ai lộng hành trong nhà tôi!” Văn Húc để lại câu nói này ra ngoài với Lý Phương rồi.

Đợi Văn Húc với Lý Phương đi rồi, Tiểu Vũ vẫy vẫy tay: “Vào đi! Nói rõ ràng.”

“Tiểu Vũ, anh muốn xem bảo bảo, được không?” Duẫn Lạc mong đợi xem đứa con của mình, đứa con với Tiểu Vũ.

“Biết rồi, Tiểu Tân, bé Y Nhân qua đây.”

“Con à! Ta là baba! Hôn một cái.” Duẫn Lạc bế lấy Văn niệm Lạc không ngừng hôn lên mặt nó, nhưng mà con nít hình như chưa từng gặp qua tư thế như vậy, quơ lấy hai tay, lắc lắc thân người, dựa về phía Tiểu Vũ.

“Cẩn thận eo của con! Đưa tay nâng lấy lưng của con.” Nhìn thấy Duẫn Lạc không ứng phó nổi, Tiểu Vũ vội vã đứng dậy chạy qua nói, trong giây phút chạm vào tay của Duẫn Lạc, Tiểu Vũ tức tốc rút về rồi.

“Tiểu Vũ, về đi! Nhà của chúng ta! Được không? Đem theo đứa con của chúng ta.” Duẫn lạc nhìn Tiểu Vũ một cách nghiêm túc, ngữ khí rất trịnh trọng.

“Xin lỗi! Anh có gia đình của mình, sao lại tìm em? Giữa chúng ta cho dù có tình yêu, em cũng không muốn nó vác lên người tội danh hủy hoại gia đình! Duẫn Lạc, chúng ta gặp nhau chính là sai lầm, đứa con em sẽ nuôi lớn, được rồi! nên nói em đều nói rồi, con anh cũng xem rồi! Mời anh về cho!” Tiểu Vũ muốn ôm người ở trước mắt, rất nhớ sự ấm áp trong vòng tay của anh ấy, nhưng bản thân không thể làm ra.....

“Được! Em cao thượng! Em vĩ đại! Em có nghĩ đến anh chưa, không có em một năm nay một mình anh sao trải qua, em biết không? Gặp được em, anh như tìm lại được bản thân mình, anh lưu luyến mùi vị trên người em, anh ý lại vào cảm giác an toàn trên người em! Em là chất độc cả đời này của anh, mặc kệ cái khác, để chúng ta ở bên nhau.....Tiểu Vũ, chúng ta về nhà!” Duẫn Lạc đưa tay nắm lấy tay của Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ biết họ đều trúng chất độc của tình yêu, bản thân sao nhẫn tâm tiếp tục tổn thương anh ấy? Thế nhưng gia đình của anh ấy... Rất mâu thuẫn, mình nên làm sao đây, mình nên làm sao đây..... “Em suy nghĩ suy nghĩ... Anh về trước đi.”

Hôn rồi hôn Tiểu Y Nhân, Duẫn Lạc bước ra ngoài cửa với vẻ không nở...

Duẩn gia—

“Ba, ba xem làm sao đi?!”

“Ồ, Tiểu Hàng! Con nói thật sao? Cậu trai đó sinh con rồi? Không phải chứ!? Đừng dọa mẹ với ba con.”

“Con xác định rồi?”

“Việc không chắc chắn, con sẽ nói sao? Bây giờ Tiểu Lạc chắc đang ở Văn gia, người ta cho ba mẹ một đứa cháu! Vả lại lúc đứa bé được sinh ra, cả nhà chúng ta một người cũng không...đứa bé cũng lớn như vậy rồi, chúng ta cũng..... Con thấy qua, đứa bé đó rất giống Tiểu Lạc, còn giống hơn Chỉ Hoạch.....”

Cả nhà là yên lặng, trước cửa phòng ngủ điền Vũ Hòa đã nghe thấy tất cả, cho dù đã ở đây thì sao? Duẩn Lạc chưa từng qua đêm trong phòng mình, ngoại trừ đứa con chưa từng nhìn mình, từ khi đứa con trai đó xuất hiện, thì Duẩn Lạc chưa từng nhìn mình...Điền Vũ Hòa là một người biết điều, cô ta sẽ không gò ép những gì không thuộc về bản thân, cô ta là người phụ nữ thông minh, thế nhưng, Duẩn Lạc, cô ta nhất định phải thử thêm một lần! Cô ta muốn xem xem Duẩn Lạc có thật là yêu cậu ta không? Nếu là thật, bản thân có lẽ cũng phải rút lui rồi...

“Vậy con nói làm sao? Tiểu Hòa có thể danh chính ngôn thuận gả vào nhà chúng ta, cậu trai đó cũng có thể ở nhà chúng ta, nhưng họ.....” Lưu Khả Y biết nếu như hai người đều vào ở, theo tính cách của Duẩn Lạc, trong nhà e là chỗ gà đều không yên.....

“Được rồi! Vẫn là giao cho bản thân nó đi! Mặc kệ mớ bong bóng này của nó! Thế nhưng, cháu của ta vẫn là...” Duẩn Học Nghị bây giờ cũng đang đau đầu nên làm sao, thôi, đi chơi với cháu đi...

Điền Vũ Hòa thay quần áo, nói một tiếng với nhà, bước ra cửa rồi...

.

23. Chương 22: Lại Một Lần Chọn Lựa

“Alô, Tiểu Vũ, anh biết em không thể tha thứ cho anh! Anh cũng không bám víu lấy em nữa, ra ăn bữa cơm đi! Được không?”

“Được thôi! Vũ Hạo, chúng ta gặp ở tiệm thức ăn nhanh Ly Hợp đi! Nơi chúng ta gặp nhau.”

“Được! Anh đến đón em sao?”

“Uhm, được thôi.”

Cúp điện thoại, Tiểu Vũ thay đồ xong nói một tiếng với ba mẹ, xuống lầu đợi mười mấy phút, xe của Vũ Hạo dừng lại rồi.

“Đi thôi!”

Hướng chiếc xe rời khỏi, Điền Vũ Hòa liếc Tiểu Vũ, thì ra người cũng là thứ lẳng lơ, ta phải xem xem người sao gạt Lạc đây! “Tài xế, theo chiếc xe ở phía trước.”

Tiệm thức ăn nhanh Ly Hợp—

“Tiểu Vũ, nhiều khi em nghĩ nhiều quá rồi, thả lỏng mình làm những gì mình muốn làm, như vậy em mới vui vẻ...” Vũ Hạo vẫn là vẻ mặt như thường ngày.

“Uhm, nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà gì cả! Em thích cậu ta, vậy thì đủ rồi! Anh không thể cùng em ở bên nhau, là điều đáng tiếc của anh! Anh hi vọng em có thể vui vẻ, không thể cùng em ở bên nhau là anh không có phúc, lúc trước phụ lòng em. Bây giờ giữ chặt hạnh phúc của bản thân! Đừng như anh vậy! Anh sẽ mãi là bạn của em! Tiểu Vũ, đi thôi! Về nhà với cậu ta!”

“Vũ Hạo, em sao cũng không nhẫn tâm hủy hoại gia đình của anh ấy..... Huống hồ bây giờ anh ấy có con...”

“Cái đồ ngốc này! Em cũng có con thôi! Cậu ta có gia đình, nhưng cậu ta vui vẻ không?”

“Có thể từ từ qua vài năm thì anh ấy sẽ tốt thôi, thì sẽ tỉnh tâm lại.....” Tiểu Vũ cứ thế nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe mắt không có nước mắt, nhưng lại có ánh mắt của thứ được gọi là muốn yêu không dám yêu.

“Cậu ta sẽ không yêu người phụ nữ đó, thứ có được có lẽ chỉ là một loại trách nhiệm. Là loại trách nhiệm đó làm cho cậu ta vô nại duy trì gia đình! Một gia đình không có tình yêu, con của cậu ta sẽ hạnh phúc sao? Người phụ nữ đó sẽ sao? Em muốn cậu ta cả đời đều trải qua trong sự áy náy sao? Hả? Tiểu Vũ, đừng ngốc nữa.....” Vũ Hạo đối với sự cố chấp của hần thật sự cảm thấy bế tắc, hần chính là như vậy, quá nhiều việc để trong lòng rồi.

Tiểu Vũ nghe thấy trừng phạt cả đời đó, cảm thấy bản thân quá ích kỷ. Vừa đúng lúc hần quay đầu lại, thấy Điền Vũ Hòa ở đối diện, hần kinh ngạc mở to miệng, lập tức đứng dậy: “Bạn học Điền, tôi, cậu, tôi không phải.....” Tiểu Vũ không biết nên nói sao, càng không nghĩ đến cô ta ở đây.....

“Chào cậu! Chúng ta lại gặp nhau rồi! Bạn học Văn Vũ! Vị này là? Bạn của cậu sao? Có thể giới thiệu tí không?” Điền Vũ Hòa sớm đã đang lắng nghe cuộc đối thoại của hai người, trong lòng suy tính lầy, không ngờ hần chú ý đến cô ta rồi, hoặc giả là có ý?

“Đây là Vũ Hạo. Vũ Hạo, đây là vợ của Duẫn Lạc, Điền Vũ Hòa.” Giọng của Tiểu Vũ cũng run lên rồi, giống như đã làm sai, nhưng càng giống kẻ thứ ba bị phát hiện.

“Chào cô! Vũ Hạo! Bạn trai đầu tiên của Tiểu Vũ! Bạn trai của cô biết rồi, không cần tạo văn chương!”

“Ý gì? Tôi chẳng lẽ lại không có trình độ vậy sao?” Điền Vũ Hòa đối với chàng trai lạnh lùng ở trước mắt rất ngạc nhiên, hần sao biết mình...

“Cô từ trên xe taxi xuống, theo chúng tôi cả đoạn đường! Đúng không, Điền Vũ Hòa, tiểu thư! Thế nhưng, tôi có thể lý giải! Phụ nữ, có lúc có lòng chiếm hữu càng mạnh hơn! Nhưng mà cô lại không làm gì Tiểu Vũ, chứng tỏ cô rất lý trí cũng rất có phong thái! Nhưng việc hôm nay, mới như người thường sẽ làm! Tôi nói đúng không?” Vũ hạo nhìn người phụ nữ này một cách khiêu khích.

“Haha, đã có người hiểu rồi, vậy thì tôi cũng không che giấu nữa! Tôi yêu Duẫn Lạc, bây giờ chúng tôi cũng có con rồi, tôi hi vọng có thể cho con một gia đình hoàn chỉnh!” Đã không thể che giấu, vậy thì ngả bài ra! Người trước mặt không giống loại dễ đối phó! Mắt của Điền Vũ Hòa nhìn về phía Tiểu Vũ, Tiểu Vũ cúi đầu xuống

“Có cần thiết không? Chắc là cô cũng nghe gần hết cuộc trò chuyện của chúng tôi rồi đúng không? Có sự cần thiết như tôi nói không? Quyền lựa chọn không ở hai người, ở Duẫn Lạc! Hai người chỉ có thể chờ đợi, hoặc là tự động trốn tránh, để cậu ta không có gì để lựa chọn. Sẽ không có cái khác.” Vũ Hạo vẫn là nhìn lầy Điền Vũ Hòa, nhưng hần cảm nhận được nỗi bất an của người đó, dứt khoát nắm lấy tay của Tiểu Vũ.

“Được thôi! Tôi sẽ không có bất cứ hành động nào, chúng ta chờ đợi sự lựa chọn của Duẫn Lạc!” Điền Vũ Hòa nhìn Vũ Hạo chằm chằm, “Tôi muốn biết, sao anh lại biết tôi đến đây là có liên quan đến hai người?”

“Trước tiên, kỹ thuật theo dõi của xe taxi quá tệ! Không nên dừng quá sát so với xe của tôi; còn nữa người phụ nữ xinh đẹp như cô, uống nước ép, ngồi ở đây lâu vậy cũng không có đàn ông đi cùng, rất rõ ràng cô không phải đến đây dùng cơm! Đúng không? Nhị tiểu thư của xí nghiệp Điền thị!” Vũ Hạo luôn là loại ánh mắt sắc bén đó, phẳng phất hần có thể xem thấu tất cả mọi chuyện trên thế gian.

Người đàn ông này, quả thật rất có ý nghĩa! Nếu như với Duẫn Lạc rồi, hần cũng là một sự lựa chọn không tệ.....

“Điền tiểu thư, tôi là G! Không có hứng thú với phụ nữ! ánh mắt của cô luyện vẫn chưa được! Chúng tôi đi trước, tạm biệt!” Nói rồi, Vũ Hạo nắm lấy Tiểu Vũ đi rồi.

Điền Vũ Hòa cứ thế nhìn người đàn ông đó, trên mặt là kinh ngạc, còn có hiếu kỳ, từ từ nói ra một câu: “Thật không biết nói sao! Đàn ông tốt sao đều là G vậy!”

Trên đường về nhà, tâm trạng của Tiểu Vũ rất nặng nề. Không biết nên làm sao, không biết.....

“Được rồi! Người phụ nữ này sẽ không làm gì đâu! Cô ta chỉ là đến thăm dò, xem ra hôm nay anh không ở đây em lại thỏa hiệp rồi, đúng không?”

“Hạo, em thật sự không biết nên làm sao.....”

Vũ Hạo ngạc nhiên, hắn đã rất lâu không gọi “Hạo” rồi, trong lòng lại thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn cả khi mình chiến thắng mọi thứ trên thương trường, “Được rồi! Đừng nghĩ nữa! em không phải thích ngủ một giấc rồi mới đưa ra quyết định sao? Sau khi về nhà ngủ một giấc! Ngày mai mới nói!”

“Uhm! Được! Em biết rồi!”

Về đến nhà, Tiểu Vũ chơi với Tiểu Y Nhân một lát, đợi đến khi nhóc con ngủ rồi, bản thân nhìn đứa con của mình với Duẫn Lạc, trong lòng như nhìn thấy người đó đang ở bên cạnh mình, dần dần nhắm mắt lại, ôm lấy nhóc con ngủ rồi.....

Đáp án thì đợi đến khi tỉnh dậy đi.....

Sau khi tỉnh dậy, đáp án của Tiểu Vũ là gì? Giữa hắn với Duẫn Lạc còn phải trải qua gì không?

24. Chương 23:

Lúc mở mắt ra, nhìn tiểu bảo bảo bên cạnh mình, hôn một cái làn da mịn màng của nó, tự mình lẩm bẩm nói: “Xin lỗi! Con trai, cha vẫn là không thể phá hoại gia đình của baba con, tử thân cho con rồi, chúng ta ra nước ngoài! Hai chúng ta chung sống vui vẻ.”

“Tiểu Vũ, con tỉnh rồi? Đi ăn tí cơm trước đi.”

“Mẹ, hãy khoan! Bảo ba đặt vé máy bay của ngày mốt dùm con, con phải sang Mỹ chỗ của dì.”

“Tại sao đột nhiên nhớ đến chỗ đó vậy? Đến đó làm gì? Đứa con còn nhỏ, đi rồi một mình con làm sao đây?”

“Đi ở một quãng thời gian thì về, con đâu phải ở cả đời, chỉ là rất nhớ dì.” Tiểu Vũ nhìn Y Nhân còn đang ngủ say, trong lòng nghĩ: Mẹ, xin lỗi, con không muốn nói dối, nhưng mà... Tha thứ cho con!

“Nhưng mà...” Lý Phương còn chưa nói xong, Văn Húc mở cửa bước vào nói: “Cũng tốt, đi thư giãn đi! Không khí ở nước ngoài thoải mái hơn, đi ở một quãng thời gian thì được! Đứa con thì đừng đem theo nữa.!”

“Ba, con muốn.....”

“Được rồi! Cứ làm theo lời ba nói!” Văn Húc biết con của mình luôn uất ức bản thân, con của mình chính là lo lắng quá nhiều, nếu như đem đứa bé đi, e là sẽ không về nữa, thế nên ông ấy mới để đứa bé lại.....

“Ba, con muốn đem theo Y Nhân, ba có thể làm hộ chiếu ngắn hạn cho con, như thế cũng được, con sẽ về mà.” Tiểu Vũ biết ba là vì muốn tốt cho mình, nhưng mà bây giờ ra nước ngoài rồi tính sau.

“Được thôi! Ba thán! Ngày mai ba nói với dì con, để dì ở bên kia chuẩn bị. Được rồi, đứng dậy ăn cơm đi!”

Bởi vì vấn đề của hộ chiếu thời gian vẫn là trì hoãn rồi, mấy ngày nay Duẫn Lạc ngày nào cũng đến thăm bảo bảo, Tiểu Vũ cũng rất tận hưởng, giống như loại cuộc sống lúc đó mình ao ước, nhưng lại lo sợ.....

“Tiểu Vũ, mấy ngày nay em hình như không bình thường! Em có phải vẫn muốn trốn không?” Duẫn Lạc bế lấy bảo bảo, Tiểu Y Nhân nắm lấy tóc của Duẫn Lạc, “Ai da! Con trai, đau...”

“Không, đâu có, em.....” Còn chưa có cơ hội giải thích, Duẫn Lạc hôn lấy miệng của hắn, Tiểu Y Nhân rất có “năng lực quan sát”, lập tức đem miệng nhỏ kề lên mặt của Duẫn Lạc, Duẫn Lạc bị cảnh tượng này làm kinh ngạc rồi, bản thân hồi thần lại, cười hahaha, “Con trai, con ngoan quá! Hôn một cái!”

Ba ngày sau—

“Ba mẹ, con đi đây! Ba mẹ khỏi tiền rồi, Tiểu Tân đi thì được rồi!”

“Vũ à, trên đường cẩn thận! Đừng gấp! Kịp mà!” Lý Phương không ngừng dặn dò, rất nhiều lời đã nói mấy trăm lần rồi.

“Bà đừng có lời thôi nữa! Dì của con đến lúc đó sẽ đến sân bay đợi!”

“Con à, con cẩn thận.” Lý Phương nói xong đem hành lý để lên taxi.

“Ba mẹ, về đi! Con tiền anh hai được rồi!”

“Nhớ gọi điện thoại.”

Khi Lý Phương nói câu này, xe đã chạy xa rồi.....

“Mẹ, Tiểu Vũ và Y Nhân đâu? Hôm nay con đến đón họ về.” Duẫn Lạc mấy ngày nay đã gọi quen rồi, trước mặt hai người già, hẳn luôn thể hiện mặt tốt của bản thân.

“Oh! Tiểu Duẫn àh, Tiểu Vũ đi Mỹ rồi, nó không nói con sao?” Lý Phương thắc mắc.

“Đây là nó để lại cho con! Nếu như con cảm thấy cần đuổi theo thì đi đi! Vừa đi được mười phút.” Văn Húc biết, con trai của mình quá cứng đầu rồi.

“Ba, mẹ con đi đây.” Duẫn Lạc nghe thấy hai chữ nước Mỹ, đầu của bản thân nổ tung rồi! Lại trở về hồi ức khi ở căn nhà nhỏ đọc thư, Tiểu Vũ rời khỏi đó..... Bước ra cửa, lên xe, vừa lái xe, vừa mở phong thư.

Lạc:

Khi anh thấy bức thư này, chắc em đã ở sân bay rồi, xin lỗi! Lại dùng phương thức này, em đi rồi, sẽ không về, quên đi nhé..... Anh bảo trọng! Chăm sóc tốt người nhà! Em đem theo hình của ba chúng ta đó, hình của Y Nhân trong phong thư có một tấm, anh nhớ lấy ra! Bye!

Vũ.

“Mẹ kiếp! Đồ khốn! Lại bỏ mặc lão tử! Ta chịu đủ rồi! Em có chạy đến chân trời góc bể anh cũng phải bắt em về! Văn Vũ, em khốn kiếp!” Duẫn Lạc hét lấy, nước mắt ở khóe mắt rơi xuống, cái cảm giác đứt gan đứt ruột đó, lại một lần chịu đựng.

“Tiểu Tân! Em nhanh lên! Mua xong rồi thì đi thanh toán! Sắp trễ giờ rồi!” Tiểu Vũ nôn nóng. Trên nửa đường, Y Nhân đột nhiên tè rồi, đi tìm tờ giấy, mới phát hiện quên đem rồi, hai người mới đến siêu thị gần nhất, mua đủ lượng tờ giấy.

“Bác tài, phiền chú nhanh tí!” Tiểu Tân cũng sốt ruột rồi.

”Nhóc con! Hiện đang là giờ cao điểm! Hướng hồ chú cũng không thể đưa xe! Chúng ta phải an toàn trước.”

“Đúng! Bác tài, cố gắng nhanh thì được!” Tiểu Vũ kiềm nén sự nôn nóng trong lòng, trên đường không ngừng xem đồng hồ.

Sao vẫn chưa đến? Mẹ nó, đèn đỏ cũng không dễ lái! Duẫn Lạc nghĩ trong lòng, không biết vượt hết cả thấy bao nhiêu cái đèn đỏ, chỉ lo xông về phía trước, thế nhưng đến sân bay, máy bay lập tức cất cánh rồi, trong đại sảnh, Duẫn Lạc nhìn máy bay cất cánh, tim của mình đều lạnh rồi, trong lòng nghĩ: Người đó cuối cùng vẫn là rời khỏi mình rồi, con cũng đi rồi! Tại sao? Tại sao phải làm vậy? Chúng ta ở bên nhau không phải rất tốt sao? Sợ gì chứ, còn có anh mà, anh sẽ giải quyết... Cầm lấy tấm hình của ba người họ, Duẫn Lạc cầm lên đề thật mạnh lên miệng, ngửi lấy mùi hoa nhài cuối cùng, nhớ lại từng ly từng tý bản thân với hẳn khi bên nhau..... Nước mắt rơi xuống rồi, Duẫn Lạc khóc ra tiếng, khóc đến rồi tỉnh rồi mù.

Người trong đại sảnh sân bay đều nhìn về phía người này, một chàng trai đẹp, khóc nức nở vậy, ai không để ý chứ?

Chính ngay lúc này, người ở trước cửa sân bay nhìn thấy tất cả hành động của hắn, cũng khóc rồi, chỉ là không có bất cứ tiếng động gì..... Lần này hắn biết, nước mắt rất hạnh phúc, nên hắn để nước mắt tùy ý chảy trên mặt, trong lòng nghĩ: Có phải là bản thân sai rồi không? Quá tàn nhẫn với anh ấy rồi, có những việc là phải hai người cùng nhau đối mặt, tại sao bản thân trốn tránh, để lại cho anh ấy đối mặt? Được rồi, đến ôm ôm anh ấy, dùng vòng tay của hai người, không là của ba người ôm chặt nhau, đối mặt với tương lai.

Duẩn Lạc đứng dậy, quay đầu chuẩn bị đi về, lúc này đột nhiên có một người chạy đến trước mặt hắn, tựa thật chặt vào trong lòng hắn, trong tay người đó còn ôm theo một đứa nhóc con, nhóc con đó đột nhiên gọi một câu: “Bo.....Bo.....” Duẩn Lạc cười rồi, bản thân mấy hôm nay dạy nó đó, nó cuối cùng cũng biết rồi.

“Lạc, lúc anh khóc xấu thật!”

“Không phải vì em sao! Xem ra không trừng phạt không được rồi, lại dám đem con anh đào tẩu.” Nói rồi, Duẩn Lạc ôm chặt lấy, ôm chặt lấy người trong lòng này, lo sợ hắn lại chạy mất, môi kề sát môi của hắn, sau đó chạm một cái lên trán của nhóc con, ba người cứ thế ôm chặt nhau, thời gian dừng lại rồi, Duẩn Lạc cảm thấy bản thân được bao quanh bởi mùi hương của hoa nhài.

Tiểu Tân nhìn họ, cười rồi, nước mắt cũng rơi xuống rồi.....

“Sao lại đến đây vậy? Em phải về nhà!” Tiểu Vũ bị Duẩn Lạc kéo đến căn nhà nhỏ của hai người họ.

“Đây mới là nhà của chúng ta! Nhớ lấy!”

“Này! Anh làm gì vậy! Đừng làm vậy! Y Nhân vừa ngủ say.”

“Chính vì ngủ say nên mới muốn, anh đã lâu không được phóng thích rồi.....”

“Không muốn, anh, đừng kéo, nút áo...”

“Uhm a.” Duẩn Lạc hôn lấy làn môi của Tiểu Vũ một cách say đắm, tay để lên vòng eo của Tiểu Vũ, đột nhiên Duẩn Lạc nói một câu: “Đừng chạy nữa, được không?”

Tiểu Vũ biết bản thân sai rồi, chủ động đưa môi lên, liếm nhẹ làn môi của Duẩn Lạc, tiếp sau đó là triền miên, trong căn nhà nhỏ này là mùi vị của mồ hôi, là cảnh xuân khắp nhà, là hai cơ thể mật mật.

Tiểu Vũ sớm đã quên mất hắn đòi mình bao nhiêu lần rồi, chỉ biết, cuối cùng người đó từ từ ôm chặt mình, nói câu nói đó: “Anh yêu em, đừng chạy nữa! Ngoan!”

Tiểu Vũ cứ thế tựa vào trong lòng hắn, từ từ ngủ say rồi.

Duẩn Lạc dùng mũi cạ vào tóc của người trong lòng, ngửi lấy hương hoa nhài đó, nhìn nhóc con một cái, cũng bước vào giấc mộng rồi.....

Sáng sớm tỉnh dậy, Tiểu Vũ mở mắt ra nhìn thấy mọi thứ trong nhà đều không thay đổi.....

Vị trí của dép lê, cách để của gối ngủ, cây trúc cảnh mình trồng, tạp dề hoạt hình của mình....

Mùa đông rồi, hoa tuyết bay bay, không biết Duẩn Lạc dùng cách gì chia tay với Điền Vũ Hòa rồi, trong nhà xử lý xong, hai người ở bên nhau rồi.....

“Tiểu Vũ, gà con của Chỉ Hoạch lớn hơn một tí so với của Niệm Lạc đó, còn nữa.....”

“Anh có thể đừng mất dinh dưỡng như vậy được không! Chúng nó.....”

“Tiểu Vũ, anh muốn.” Duẩn Lạc cạ vào cổ của Tiểu Vũ, đôi tay vòng qua ôm lấy eo của Tiểu Vũ-đang làm việc nhà.

“Em làm cơm, còn mấy đứa nhỏ nữa.”

“A.” Tiểu Vũ bị Duẩn Lạc bế về phòng ngủ rồi, tiếp theo đó.....

Hai nhóc con ở ngoài không biết từ khi nào hai bàn tay nhỏ nắm lấy nhau, chẳng lẽ lại thành một đôi?

Hạnh phúc đang kiên trì, mỗi một cặp tình nhân, cùng nhau đối mặt, cho dù có giông tố bão táp, hoa tuyết tung bay, hai người ở bên nhau không bao giờ cảm thấy lạnh lẽo, thứ có được chỉ là mối tình nồng ấm khi tuyết rơi.....

Hoa tuyết bên ngoài cửa sổ từng mảnh từng mảnh rơi xuống, từng tí bay lả tả, trong mùa tuyết rơi này, hơi nước đọng trên cửa sổ nói rõ trong nhà đang rất ấm cúng, rất hạnh phúc.....

—Hoàn—

25. Chương 24: Ngày Tháng Trãi Qua Luôn Vui Vẻ

Nhà Duẫn Lạc bốn người, bối cảnh——

Duẫn Lạc và Tiểu Vũ làm lành đã mấy tháng rồi, cuộc sống của hai người vui vẻ viết bao! Thật ra trong sự hoàn mỹ cũng có tí không vừa ý! Chính là hai đứa nhóc cứ như cố ý chống lại ba mẹ chúng nó vậy! Đêm tối, ánh trăng xấu hổ núp phía sau làn mây, thế nhưng khi cả căn phòng đầy cảnh xuân, khi hai người đang “hạnh phúc”, một tiếng khóc của trẻ nhỏ, “Oa oa!” Phân thân của Duẫn Lạc trong một thoáng nhũn cả rồi, Tiểu Vũ chưa kịp lấy cái to lớn ra, tùy tiện khoác quần áo vào, lúc xuống giường chân nhũn ra, “Ai da!”

“Không sao chứ, bà xã!” Duẫn Lạc lập tức dịu lấy bà xã sắp ngã xuống.

“Không sao, mau đi xem lũ nhóc! Nói rồi không để anh làm, lũ nhóc.....” Tiểu Vũ oán trách Duẫn Lạc.

“Biết rồi, nhưng mà, anh cũng nửa tháng không có rồi, bà xã, thật sự là nhịn không nổi rồi, cũng là hai đứa nhóc xấu xa đó!” Duẫn Lạc có tí tức giận, có con rồi, sự quan tâm của bà xã đối với mình hình như ít đi rồi, haizz!

“Mặc quần áo vào đi! Con còn đang khóc đó! Còn nói cái này, tháng này anh đừng vào phòng ngủ nữa!”

Hai người “Tách, tách, tách” chạy đến phòng lũ trẻ, nhìn thấy hai nhóc nhỏ đã tỉnh rồi, hai người vừa đến cũng không khóc nữa, nhìn nhau, cười khanh khách rồi.

“Hai người muốn đánh! Có phải là con ta không vậy! Không biết ba con ta đây đang bận sao?” Duẫn Lạc chọc chọc lấy gương mặt bầu bĩnh của Chỉ Hoạch và Niệm Lạc.

Hai nhóc nhỏ cũng ngoan, nhìn thấy Duẫn Lạc a ô nói một câu mơ hồ: “A ba ba.”

Duẫn Lạc vừa nghe, cười rồi, “Con ngoan! Hihi, cuối cùng cũng gọi baba rồi, đáng rồi, tối nay đáng rồi!”

“Được rồi, dỗ con ngủ đi! Đừng giỡn nữa! Ngày mai anh không phải cần đến trường sao?!”

“Uhm! Được rồi, con này, chúng ta ngủ thôi nào! Hai tổ tông nhỏ này!” Hai người mỗi người ôm một đứa, vỗ lấy cái mông nhỏ. Hai nhóc nhỏ hình như là “gian kế” đạt được rồi, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ rồi.

“Bà xã, hôn một cái, anh cũng ngủ rồi.” Duẫn Lạc ôm lấy Chỉ Hoạch đưa đầu về phía Tiểu Vũ.

“Ngủ đi! Phục anh luôn!” Tiểu Vũ nhè nhẹ moazz một cái lên mặt hấn.

Trong lời ngon tiếng ngọt của hai người, đêm dần dần trôi qua rồi.

Sáng tinh mơ ngày thứ hai——

“A! Bà xã!”

“Kêu la gì vậy?! Hai đứa nhỏ còn đang ngủ đó! Sao rồi?”

“Nó, nó tè dầm rồi! Tè dầm rồi! Còn, còn làm cho đồ ngủ của anh cũng, cũng.....” Duẩn Lạc than khóc nhìn Tiểu Vũ.

“Em giặt dùm anh không phải được rồi sao, kêu la gì! Đi thay đi!” Tiểu Vũ nhin cười, Duẩn Chỉ Hoặc này cũng thật là có trình độ, phương hướng đó nắm bắt vừa đúng, dùng sức xem ra cũng không kém, vừa đúng nhắm vào đũng quần của Duẩn Lạc, tổng thể của cái hình giống như lãnh thổ Nhật bản vậy, còn “nét” cuối cùng vẽ thành một vòng cung, haha, hèn gì Tiểu Vũ cười rồi!

“Được rồi, em đi làm cơm, con tỉnh rồi thì mặc quần áo, rửa mặt cho chúng! Yêu anh!” Tiểu Vũ tay nâng lấy mặt của Duẩn Lạc, một nụ hôn nhẹ hôn lên gò má của Duẩn Lạc, sau đó buông ra bước vào phòng vệ sinh.

Duẩn Lạc sao có thể để “điểm tâm khai vị trước bữa ăn” của buổi sáng chạy mất như vậy? Lập tức đi theo, chuồn vào trong cánh cửa khép hờ của phòng vệ sinh.

“Uhm a, anh làm gì! Em đang rửa mặt mà!” Tiểu Vũ một trận bất mãn, tiếp sau đó đột nhiên đỏ mặt rồi, “Anh, anh, mới sáng sớm, con còn đang ngủ đó, anh đi ra nhanh đi~~” Tiểu Vũ dùng sức nhưng thế nào cũng không giãy giụa ra được, đôi tay lớn có lực đó.

“Bà xã, em quyến rũ anh! Mới này em hôn anh!” Duẩn Lạc nhìn trong gương, gò má ửng hồng của Tiểu Vũ, cười hihi, vui đầu vào trong cổ của Tiểu Vũ,

“Được rồi, anh đừng giận nữa, em, em còn phải làm cơm đó!” Tiểu Vũ hiện giờ càng không dám động đậy rồi, thứ nóng bỏng chống phía sau, đang tự mình từ từ rung nhẹ, bản thân không muốn mới sáng sớm, còn là trong phòng vệ sinh, bị người ta ăn sạch sành sanh

~~“Uhm, không muốn! Tối hôm qua em còn chưa làm nó thỏa mãn đó!” Nói rồi, vòng eo của Duẩn Lạc dùng sức một cái, đưa về phía trước, vừa đúng chống ngay giữa hai chân, trượt qua trọng tâm đó.

“A! Anh, đừng mà, đừng, buổi tối đi, được không?”

“Không được! Ngay bây giờ, bà xã, em vẫn còn đỏ mặt! Hihi.” Duẩn Lạc nói rồi, đôi tay thò đến bên eo, quay người Tiểu Vũ lại đối diện với bản thân, mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Vũ, “Bà xã, cho anh, được không?”

Tiểu Vũ biết, hần vì lũ nhóc, cũng rất lâu rồi không yêu cầu làm, bản thân cũng cần, thế nhưng lũ nhóc..... Tối hôm qua không dễ gì bắt đầu rồi, hai người đều là hưng phấn, thế nhưng cũng bị lũ nhóc..... Tiểu Vũ biết, người đàn ông trước mắt này, vì mình thật sự là trả giá rất nhiều rồi, tuy trên mặt hần toàn là vẻ non nớt, thế nhưng trong lòng mình, hần sớm đã thành nơi nương tựa duy nhất trong đời này của bản thân, ánh mắt chân thành đó, bản thân sao cự tuyệt được? Vậy, thì đắm chìm đi, cùng nhau, ở đây, Tiểu Vũ nhè nhẹ hôn lên làn môi đó, đầu lưỡi đưa vào trong khoang miệng.....

Duẩn Lạc hơi ngẩn ra, không ngờ đến Tiểu Vũ chủ động như vậy, bản thân đã lâu không thưởng thức mùi vị này rồi, không chờ đợi được đưa vào trong khoang miệng quật cường nhưng khao khát đó, chỉ nghe thấy một trận nức nở của Tiểu Vũ, “Hmm, a”

Một trận triền miên, sự va chạm của đầu lưỡi, sự quần quýt của nước bọt, môi cắn xé nhau, Tiểu Vũ sắp phải ngạt thở, “Hmm a, Lạc, Lạc.”

Duẩn Lạc nhẹ nhàng cúi bỏ đồ ngủ lỏng lẻo, tay đuối theo “thù du” trước ngực, vặn lấy, là từng trận thổ dốc, lại hướng xuống, xương quai xanh, trước ngực, bụng, dục vọng ngẩng đầu lên đó, “Hmm...A...Đừng...Hmm khó chịu...Lạc...khó chịu...”

Cuối cùng ngón tay chạm vào cúc huyết khép kín đó, vò nén, từ từ đút một ngón tay vào, thật sự rất chặt, lấy sữa tắm bên cạnh lên, kéo nắp ra rồi đổ lên tay, trong một thoáng xông vào mặt huyết đó, “Hmm a...Đau...a...”

Sự ra vào từng hồi, sự to nhỏ của ngón tay dần dần bắt đầu thích ứng, thế nhưng, thế nhưng, bản thân cũng không chịu nổi rồi, vòng eo kẻ sát đâm thẳng vào, làm cơ thể của Tiểu Vũ tự động co lại, giảm nhẹ xung lực to lớn và cảm giác đau đớn đó, Duẩn Lạc biết Tiểu Vũ không thoải mái, lập tức hôn lên làn môi.....

Là ân cần, là quý trọng, là quan tâm, là yêu thương, từ ngồi xổm đến trên bồn rửa mặt, trên bồn vệ sinh, trong bồn tắm, chắc bữa sáng của sáng hôm nay mất rồi, thế nhưng gương mặt ngủ say của bọn trẻ trên giường, và tư thế yên tĩnh của người đàn ông yêu dấu đó, Duẩn Lạc bất giác nở ra nụ cười rồi, ngốc ngốc vậy.....

Duẩn Lạc bất giác nghĩ: “Hihi, tiểu bảo bảo của mình sáng nay thật nghe lời, để cho ba nó ta đây cuối cùng cũng thỏa nguyện rồi! Sáng hôm nay không biết mình phóng thích bao nhiêu lần, thế nhưng vẻ thờ dốc, say đắm của cậu ta trong lòng mình, cứ như heroin, nghiện rồi, không cai được! Bà xã ở bên cạnh, con cũng có rồi, còn mong gì nữa?! Có lẽ cuộc sống bình thường như vậy, mới là bản thân mong muốn, bình bình thường thường mới là thật, gặp được cậu ta, thật tốt.” Cúi nhẹ đầu, đem nụ hôn của mình nhẹ nhẹ đặt lên vàng trán đó, đôi tay ôm lấy vòng eo của Tiểu Vũ, tư thế kết hợp, cả gia đình, vẫn tiếp tục ngủ.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-trong-mua-tuyet-roi>